

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 37

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. ΔΥΟ

ΘΕΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ 3 Ὀκτωβρίου 1925

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.87
ΑΡΙΘ. 38667

“ΘΕΑΤΗΣ,,

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εκδίδεται
κατά Σάββατον

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΡ. ΠΕΤΡΟΒΙΚΗΣ

Επιστολαί και χρηματικά εμβλήματα
ἀπευθυντέον πρὸς τὸν Διευθυντὴν

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 4

Ἀριθ. τηλεφ. τοῦ «Θεατοῦ»
(7-02)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ Δρ. 100
Ἑξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ Δ. Ἀγγλ. 1
Αἱ ἐξάμηνοι καὶ τρίμη-
νοι ἀναλόγως

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ πρὸς τὸν Ἰατρὸν ἐπι-
στέλλοντες πρὸς ζήτησιν συμβουλῶν, ὅπως ἀ-
ναφέρουν τὴν κατὰ τὸν εἶδος τοῦ βίου τὸν ὅποιον
διάγουν, τὴν ἀστικήν των κατὰστασιν (ἐγγαμοὶ ἢ
ἄγαμοι), τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν ἡλικίαν των. Αἱ
ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰατρὸν κ. Ι.
Καρόκη, ὁδὸς Καποδιστρίου 39, (παρὰ τὸν
σταθμὸν Λαυρίου).

Καν. Ε. Ρ. Θεοφάνη. — Ὅτι συμβαίνει
εἰς τὸ παιδάκι σας εἶναι ἀρκετὰ σύνθησις εἰς τὴν
θερμότητα ἡλικίαν. Σὰς συνιστῶ κυρίως ν' ἀποφεύ-
γετε τὴν θήλασιν εἰς στιγμὰς καθ' ἃς εὐρίσκεισθε
τοχὸν ψυχικῶς στενοχωρημένην, διότι αὐτὸ ἐπιδρᾷ
βλαβερῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας τοῦ θηλάζοντος. Ὡς πρὸς
τὴν θεραπείαν, δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ κάμετε, παρὰ μόνον
ἀντισηπτικὰς πλύσεις διὰ διαλύσεως βορικού
ὀξέος (3 ο) δις τῆς ἡμέρας.

Π. Φ. Πετρίδης. — Ἡ ἀσθένειά σας θεραπεύ-
εται ριζικῶς. Ποῖος ὅμως εἶναι πρὸς τοῦτο ὁ ἀσφα-
λέστερος τρόπος; — ὡς μ' ἐρωτᾶτε — περὶ τούτου
δὲν εἶναι εὐκλεὲς νὰ σὰς ἀπαντήσω δι' ὀλίγων
γραμμῶν, οἷα ἐπιτρέπει ὁ χώρος τῆς παρούσης σε-
λίδος.

Κον ΦΩΤΙΟΝ ΝΙΖΑΜΗΝ, Καλλιόπολιν. —
Σὰς συνιστῶ ν' ἀποφύγετε ἀπολύτως τὴν χε-
ρὶν τῆς κινήσεως, ὑποκαθιστῶντες αὐτὴν δι' ἄλλων
μέσων, εἰς τὰς λεπτομερεῖας τῶν ὁποίων θὰ σὰς ὁ-
δηγήσῃ ὁ ἱατρός σας (ἀρκετικῶς, κυανὸν μεθυλίου
κτλ.) Πρὸ πάντων συνιστῶ ἀλλαγὴν κλίματος, ἐφ'
ὅσον τὸ ἐπιτρέψει ἀκόμη ἡ ἐποχὴ.

Π. Κ. (Φοιτητὴν τῆς Νομικῆς). — Ἡ ἐπιστο-
λή σας ἐρρίφθη εἰς τὸ κάλαθον τῶν ἄχρηστων διὰ
τὸ ἀπρεπὲς αὐτῆς.

Α. Β. (Φυλακὸς Παλαιῦ Στρατῶνος). Ἐν-
τα 50 α. — Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς θερα-
πείας τοῦ διαβητικοῦ εἶναι ἡ τροφικὴ διαίτα, τὴν
ὁποίαν καὶ ἐφαρμόζετε, ὡς βλέπω ἐν τῇ ἐπιστολῇ
σας. Ἐκείνο τὸ ὅποιον συνιστάται ἐπίσης εἶναι ἡ
κίνησις, δηλ. περίπατος, ἐλαφρὰ γυμναστική, κο-
λύμβημα κτλ. τὰ ὅποια δὲν εἶναι δυστυχῶς δυνατόν
ν' ἀκολουθήσετε ὡς ἐκ τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποί-
ας εὐρίσκεισθε σήμερον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν φαρμακευ-
τικὴν θεραπείαν, θὰ εἶχα νὰ σὰς συστήσω τὴν ἀ-
στυρίνην καὶ τὸ ἀρκενικόν, ὁ τρόπος τῆς χρήσεως
τῶν ὁποίων διαλαμβάνει λεπτομερεῖας αἰτινες δὲν
εἶναι εὐκλεὲς νὰ διατυπωθῶν ἐνταῦθα, ἐλλείψει
χώρου. Ἐάν θέλετε, στείλατέ μου τὸ πρόσωπον το-
ῦ ὁποῦν μοῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολήν σας, ὅπως σὰς δια-
βιβάσω δι' αὐτοῦ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.

Α. Ν. (;). — Ἐάν κρατῆτε σειρὰν «Θεατοῦ»,
σὰς παραπέμπω εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 35 φύλλον, ὅπως
λάβετε γνῶσιν τῆς πρὸς τὸν κ. Έμμ. Πρωτοπαπᾶν
ἐπιστολῆς μου. Ἡ περίπτωσίς σας εἶναι ὁμοία με-
τὴν ἰδικήν του.

«ΔΗΜΑΠΙΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ», Χαλκίδα. —
Φαίνεται ὅτι ἡ πρώτη ἐπιστολή σας παρέπεσε καὶ
ἐχάθη, διότι δὲν ἔλαβον παρὰ μόνον τὴν δευτέραν
σας. Συμφωνῶ ἀπολύτως ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν
φαρμάκων (τρικαλίνης κτλ.) τὰ ὅποια σὰς διώρι-
σαν. Σὰς προσθέτω δὲ μόνον, ὅτι θεωρῶ ἀπαραίτη-
τον νὰ μεταβῆτε εἰς ὑπερὶν μέρος, ἐφόσον σὰς εἶ-
ναι κατορθωτόν, καὶ νὰ παραμείνεται ἐκεῖ καὶ τὸν
χειμῶνα, λαμβάνουσα, ἐννοεῖται, ὅλας τὰς δυνατάς
προφυλάξεις κατὰ τοῦ φύχους καὶ ἐν γένει τῶν
καιρικῶν ἀνωμαλιῶν.

Κον ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ, Ἐν-
τα 50 α. — Εἶναι πραγματικῶς προτιμότερον νὰ
σὰς ἴδω, μ' εὐρίσκειτε κατ' οἶκον πάντοτε 3—5 1) 4
μετὰ μεσημβρίαν.

«ΦΟΙΤΗΤΗΝ ΝΟΜΙΚΗΣ», Ἀρταν. — Νὰ
παύσετε τὸ ταχύτερον τὴν κακὴν ἐξέιν, περὶ
τῆς ὁποίας μοῦ γράφετε, διότι αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι
ἡ αἰτία τῶν ἐνοχλήσεών σας, καθὼς καὶ σεῖς ὁ ἴ-

διος τὸ ἔχετε ἐννοήσει. Ἡ κακὴ αὕτη ἐξίς σὰς ἔ-
χει διαφθεῖρει τὸ αἷμα, ἀλλ' εὐτυχῶς ὅχι μέχρι τοῦ
ἀνεπανορθώτου. Θεραπευτικῶς, σὰς ἀναγράφω τὸ
κάτω φάρμακον, ἐκ τοῦ ὁποῦν θὰ λαμβάνετε δύο
κοχλῆρια τῆς σούπας καθ' ἑκάστην (μεσημβρίαν
καὶ ἑσπέραν, ὀλίγην ὥραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ):

Σιροπίου τοῦ Ἰωδιούχου Σιδήρου 150 γραμμ.
Γλυκεροφωσφοῦχου Νατρίου 2 γραμμ.
Μ.Δ.

Τὸ φάρμακον τοῦτο δύνασθε νὰ τὸ ἐπαναλάβετε
δις καὶ τρίς, με ὀλιγοήμερον διακοπὰς.

«ΣΥΛΑΒΙΟΝ», Λεσβὸς α. ν. — Ἡ πάθησις
τῆς ἀκοῆς σὰς ἀπέμεινε διότι — ὡς καὶ σεῖς τὸ
γράφετε — δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἀντιμεταγωγικὸς ὁρμὸς
καθ' ἣν ἐποχὴν προσεβλήθητε ὑπὸ τῆς ἐγκεφαλο-
νωτικῆς μηνιγγίτιδος. Δυστυχῶς, εἰς τὴν περίπτω-
σιν τὴν ἰδικήν σας ὁ ὁτολόγος δὲν ἔχει νὰ προσ-
φέρῃ ἱκανοποιητικὰς ὑπηρεσίας. Εἶναι ὅμως πιθανόν
ἡ ἀκοή σας νὰ βελτιωθῇ διὰ τοῦ χρόνου.

«ΔΕΙΝΟΠΑΘΗ», Βόλον. — Δὲν εἶπον ὅτι ἡ
πάθησις σας εἶναι «σφοδρά». Κάθε ἄλλο! Σὰς
ἐγραψα μόνον ὅτι ἡ περίπτωσίς σας ἀπαιτεῖ θερα-
πευτικὰς ὁδηγίας, τῶν ὁποίων αἱ ἐκφρᾶξεις ὁ-
πωσδήποτε λεπτομερεῖαι, διατυπώμεναι διὰ τῆς
παρούσης Ἰατρικῆς Σελίδος, θὰ ἐξετάζων ἄλλας
ἀπαντήσεις, ὅχι ὀλιγότερον ἀναγκαίως καὶ οὐσιώ-
δεις.

Κον ΜΗΤΣΟΝ ΒΑΣΟΥ, Ἐντα 50 α. — Ἐ-
χετε ἀνάγκην προσωπικῆς ἱατρικῆς ἐξετάσεως.

Γ. Κ. Χανιά (Κρήτης). — Ἐπάθετε τὸν λε-
γόμενον «ἐμπεπαρμένον ὄνυχον», δηλ. ἀνωμαλὸν ἐν-
σφηνώσιν τοῦ ὄνυχος ἐντὸς τῶν μαλακῶν μορίων
τοῦ δακτύλου. Ἡ πάθησις αὕτη συμβαίνει ἐνεκα
κακῆς κοπῆς τῶν ὀνύχων. Οἱ ὄνυχες τῶν ποδῶν δὲν
πρέπει νὰ κόπωνται με καμπύλην τομήν (το-
ροειδῶς), ὅπως οἱ τῶν χειρῶν, ἀλλὰ με εὐθει-
αν. Τοῦτο σὰς συνιστῶ νὰ κάμετε εἰς τὸ μέλλον,
ἀποφεύγουσα συγχρόνως καὶ τὴν χρῆσιν στενῶν ὑ-
ποδημάτων. Ὡς πρὸς τὴν παρούσαν κατὰστασιν, αὐ-
τὴν ἀνέχει ἡρῶς εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ χειρουργοῦ,
ἐπομένως ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος,
καὶ μάλιστα ἐξ ἀποστάσεως.

Κον ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, Θήβα α. —
Στείλατέ μου τὴν ταχυδρ. διεύθυνσίν σας καὶ τὸ
ὄνομα τοῦ παθολόγου ἱατροῦ ὅστις ἔχει τὴν εὐρυτέ-
ραν φήμην ἐν Θήβαις. Θὰ σὰς ἐφοδιάσω με μίαν
συναδελφικὴν ἐπιστολήν πρὸς αὐτόν, με τὴν παρὰ
κλῆσιν νὰ σὰς ἐξετάσῃ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἀνευ
ἀμοιβῆς. Διότι ἡ πάθησις σας ἔχει ἀνάγκην προσω-
πικῆς ἐξετάσεως, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀρ-
νηθῇ ὁ αὐτόθι συναδελφός μου, διὰ τὸν λόγον ὅτι
εἰσθε πτωχός, ὡς μοῦ γράφετε.

«ΜΗΧΑΝΙΚΟΝ», Ἐντα 50 α. — Προκειμέ-
νου νὰ νομφευσῆτε προσεχῶς, ὡς με πληροφορεῖτε,
δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω ὑπεύθυνον ἱατρικὴν
συγκατάθεσιν, ἐάν δὲν ἀντιληφθῇ τὴν κατὰστασιν
σας ἐκ τοῦ πλησίον.

«ΘΕΛΤΟΦΙΛΟΝ», Ἐντα 50 α. — Ὅτι σὰς
συμβαίνει εἶναι ἐντελὲς φυσικὸν καὶ ἐξηγεῖται ἀ-
κριβῶς ὅπως τὸ ἐξηγεῖτε καὶ σεῖς. Ἐπομένως δὲν
ὑπάρχει περίπτωσις δι' ἱατρικὴν συμβουλήν. Ἡ ὁ-
πόσησις θὰ τακτοποιηθῇ διὰ τῆς ἀναζητήσεως καὶ
τῆς ἀνευρέσεως κατὰ ἀλλήλα πέρων συνθηκῶν
ἱκανοποιήσεως... Ἐλπίζω ὅτι ἐξηγήθη.

ΧΡ. Ε. Α. ΟΙΚ... Ἰππείον (χαρὶον Μυτι-
λήνης). — Παρὰ τὴν πεποίθησίν σας περὶ τοῦ ἐ-
ναντίου, ἔχω τὴν ἀντίληψιν ὅτι πρόκειται περὶ ἐ-
σωτερικῶν ἀιμορροϊδῶν. Διότι, εἰς τὴν ἰδικήν σας
ἡλικίαν, ἀποκλείεται ἄλλη τις ἀφορμὴ σφοδρᾶ τῆς
αἱμορραγίας περὶ τῆς ὁποίας μοῦ γράφετε. Εἰς τοῦ-
το συνηγορεῖ καὶ ἡ ἄλλειψις ἐνοχλήσεων ἐκ μέ-
σων ἐντέρων. Δοκιμάσατε τὰ ὑπόθετα δι' ἀδρεναλί-
νης, μετὰ προηγουμένην ὁδηγίαν τοῦ ἱατροῦ σας.

Κον ΧΡΗΣΤΟΦ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐντα 50 α. —
Δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον καὶ πῶς γίνεται ὁ
ἀστυατρικὸς ἐλεγχος τῶν διαφόρων ἐργαστηρίων.
τῆς ἀριούχου λεμονάδας (γλαζόζας). Ἐκείνο τι
ποῖον γνωρίζω ἐξ ἰδίας ἱατρικῆς πείρας εἶναι ὅτι
συχνά, συχνότατα, παρουσιάζονται δηλητηριάσεις
μετὰ τὴν ὑπολὸν αὐτὴν δροσερότητα, τὰς ἀρσενίας τῆς
ὁποίας θὰ ἐξήλεον καὶ αὐτοὶ οἱ Βοργίαι... Τῆς
δροσερότητος αὐτῆς ὅμα ὑπῆρξε καὶ σεῖς, ὡς
πείθωμαι ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐπιστολῆς σας. Ἀλλ'
ἀφοῦ, χάριτι Θεοῦ, σὰς παρήλθον τὰ ἐκ τῆς δηλη-
τηρίασεως ἐνοχλήματα, ἡ ἐπιστολή σας δὲν εἶχε
κανένα σκοπόν. Διότι τὸ ἰδικόν μου ἔργον εἶναι ἔρ-
γον θεραπευτοῦ καὶ ὄχι ἀνωτέρου ἀστυατρικοῦ ἐ-
πόπτου. Καὶ ἀντὶ ἐμοῦ, θὰ ἦτο πρακτικώτερον νὰ
ἀποταθῆτε πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ μίαν καταγ-
γελίαν ἐναντίον τοῦ κατασκευαστοῦ τῆς γλαζόζας,
ἀφοῦ πρῶτον φροντίσετε νὰ τὸν εὑρετε ποῖος εἶναι.
Καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ κάμετε. Διότι ἐάν δὲν κινηθῶ-
μεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, οἱ πάσχοντες ἀπὸ τὴν ποικίλο-
μορφον ἐλληνικὴν νοθεύαν, καθὼς καὶ οἱ πιεζόμενοι
ἀπὸ τὴν αἰσχροκέρδειαν, μὴ περιμένετε καμμίαν δι-
ορθώσιν τῆς κατὰστασεως. Ἐκ τῆς ἱατρικῆς μου
πείρας ἔχω μορφώσει τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀθηναί-
κή γλαζόζα ἀποτελεῖ τὸν τύπον τῆς νοθείας καὶ
τῆς θωρομερότητος. Ἀγνωστος ἡ προέλευσις τοῦ
ὕδατος ἐκ τοῦ ὁποῦ κατασκευάζεται, ἄγνωστος ἡ
ποιότης τοῦ ὁξέος τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ κυριώ-
τερον στοιχεῖον τῆς, ἄγνωστον ἐὰν χρησιμοποιοῖται
ζάχαρις ἢ ζαχαρίνη. Διὰ νὰ ἐξακριβωθῶν ὅλα
αὐτά, πρέπει νὰ κινηθῶμεν ἡμεῖς, οἱ δηλητηριαζό-
μενοι καθημερινῶς. Δὲν τὸ κάμνομεν; Ἀς ἀφεθῶ-
μεν εἰς τὸ ἔλεος τῆς Μοίρας μας...

Κον ROBERTON PA-T-MON, Ἐντα 50 α. —
Μόνον διὰ προσωπικῆς συναντήσεως θὰ ἠδυνάμην
νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος. Ἡ ἀπάντησίς μου δὲν ἔχει
θέσιν ἐν τῇ παρούσῃ Σελίδι, καὶ λόγῳ τῶν λεπτο-
μερειῶν τῆς καὶ λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἐρωτή-
σεών σας.

Δ)δα ΠΟΠΗΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (;). —
Ἐάν ἐπεχείρουν ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐξ (ἀρ. 6)
διαφόρους ἐρωτήσεις σας, θὰ ἀπησχόληον ὅλην τὴν
Ἰατρικὴν Σελίδα.

Ε. Π. Θεοφάνη. — Ἡ κατὰστασις σας
δὲν εἶναι ποσὸς σοβαρὰ, ἐν τούτοις ὅμως ἔχετε ἀ-
νάγκην γυναικολογικῆς ἐπεμβάσεως. Ἀποξέσεως
ἴσως. Τὸ φάρμακον, ὅστις μοῦ ἐσοχλεύετε τὴν συν-
ταγὴν, δὲν ἔχει νὰ σὰς ὠφελήσῃ αἰσθητῶς. Εἶναι
ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια εὐρίσκονται ἀκόμη ὑπὸ δό-
κιμῇ, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται τις νὰ ἀποφαν-
θῇ περὶ τῆς θετικῆς χρησιμότητός του.

«ΔΙΟΝ», Μεσολόγγιον. — Ἐλήφθη καὶ
ἡ 2α ἐπιστολή σας. Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν
εἶναι δυνατόν νὰ θίξω τὸ ζήτημά σας διημοσίᾳ,
διὰ τῆς Ἰατρικῆς Σελίδος. Περισολλοῦ μόνον νὰ
σὰς εἶπω, ὅτι ἡ κατὰστασις σας εἶναι ἱσχυρὰ.

Ἰατρός ΚΑΡΟΚΗΣ

ΟΔΟΙ ΣΑΣ ΔΥΝΑΣΘΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ
ΤΕΛΕΙΑΝ ΚΑΛΩΝΗΝ

Διὰ νὰ ἀποκτήσετε ΚΑΛΩΝΗΝ, νὰ μετασχη-
ματίσετε αὐτὸ σας τὸ πρόσωπον, νὰ ἐξαλειψετε κα-
θε φυσικὸν σας ἐλάττωμα (ἀσχημον χρῶμα, δερμα,
τοιχοπτώσεις, ὑπερτρίχωση, ρυτίδες, στίγματα κλπ.)
καὶ διὰ νὰ ἀποκτήσετε θελήματα, μετατρέψατε τὸ
μοναδικὸν βιβλίον «ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛ-
ΩΝΗΣ», τὸ ὁποῖον θὰ λάβετε ἐμβάζοντες δραχ-
μὰς 15. Γράψατε: Πρόσωπον Ἐκδοτικῶν Γραφείων
«ΠΡΟΟΔΟΣ», ὁδὸς Δεσφονίων 45, Ἀθήνας.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΩΡΕΑΝ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΝ
ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΜΑΣ

μαθηματικώς. Πώς κατορθώθη τώρα αυτή η σχετική επάρκεια, ο Θεός και ο κ. Πάσης μόνον τὸ ξέρουν. Καί, ανεξαρτήτως... πολιτικῶν φρονημάτων, εὐγνωμονῶ τὸν Δήμαρχον, ὅτι μόνον διότι ἔχομεν νερόν, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν μᾶς ἔρχεται παρὰ κάθε τέσσερες ἡμέρες.

Ἐξηγουμαι.

Εἰς τὴν γειτονίαν μου, ὅπως εἰς ὅλες τῆς γειτονιῆς, ὑπάρχει καὶ μία δημοσία θρύση. Εἶναι ἀδύνατον λοιπὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸ κακὸν ποὺ γίνεται ὀλόγυρα εἰς τὸν κρουὸν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ποὺ τρέχει! Χωρὶς ὑπερβολήν, ἡ γειτονία ὅλη σκλῶνεται στὸ πόδι ἀπὸ τῆς φωνῆς, τὰ ξεφωνητά, τοὺς καυγάδες, τὰ γέλια, τὰ κλάματα καὶ τοὺς κρότους τῶν συγκρουομένων — ἀδειανῶν ἀλῖμονον! — τενεκέδων. Σωστὸν πανδαμόνιον, κοσμογλασιὰ ἀληθινή, ὀχλαγωγία, στάσις, ἐπανάστασις!

Πολλὰς ὥρας πρὸ τῆς ὁρισμένης, γύρω εἰς τὴν θρύσην, παρατάσσονται οἱ καταφθάνοντες πανταχόθεν τενεκέδες. Κι' ἀρχίζουν ἀμέσως αἱ φιλονεικίαι περὶ σειρᾶς. Διότι οἱ περισσότεροι ἀποπειρῶνται νὰ καταπατήσουν κάθε προτεραιότητα, τοποθετοῦντες τὸν τενεκὲν τῶν ἐμπρὸς ἀπὸ ἄλλους ποὺ ἐφθασαν ἐνωρίτερα. Ἀλλὰ ἡ κυρά-Μερσίνη, ἡ κυρά-Μαριάνθη καὶ ὁ πρῶτος νταῖης Μιχαλάκης δὲν ἐπιτρέπουν εἰς κανένα καὶ εἰς καμμίαν τὴν αὐθαρεσίαν αὐτήν. Ἀλλοὶ ὑπεκλίνονται εἰς τὴν πρώτην παρατήρησιν: «Ε, κυρά μου, πίσω! ἡ σειρά σου δὲν εἶν' ἐδῶ!» Ἀλλοὶ κούουν μόνον εἰς τὴν δευτέραν. Καὶ μερικὸν δὲν ὑποτάσσονται, παρ' ἀφοῦ ἀρπαχθῇ ἀπὸ τὸν μικρὸν νταῖην ὁ τενεκὲς τῶν καὶ σφενδονισθῇ εἰς τὴν ἄλλην ἀκρὴν.

Συνήθως ἡ ἐσχάτη αὐτὴ θία καταστρέφει τὴν ἰσορροπίαν τῶν ἄλλων τενεκέδων, οἱ ὅποιοι κορμίζονται παταγωδῶς. Καὶ ἐκκολουθοῦν κραυγαί, διαμαρτυρίαι, ὕβρεις, βλασφημίαι καὶ κρότοι τῶν πολυπαθῶν αὐτῶν δοχείων, ποὺ παρατάσσονται πάλιν βιαστικά.

Αὐτὰ πρὶν ἔλθῃ τὸ νερόν. Κι' ἄλλα, ἀφοῦ ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ, πολὺ χειρότερα.

Πρὸς τὸν γλυκὺν, τὸν παρήγορον ἦχόν τοῦ κρουνοῦ, προστρέχουν πολλοί, μὲ διαθέσεις νὰ καταπατήσουν τὴν σειράν ὧλων ἐκείνων ποὺ περιμένουν. Σπρωγίδι, ἐπιπλάι, συμπλοκαί, καὶ κάποτε, ὁμηρικὰ μαχαι με τενεκεδιές, γροθιές, καὶ τραβομαλλητά. Τρέχει καὶ αἷμα; Ἰσως εἶναι ὑπερβολὴ τὸ ρηθὲν ἀπὸ ἑνα γείτονα, ὅτι εἰς τὴν θρύσην τῆς γειτονίας μας «τρέχει» περισσότερον αἷμα ἀπὸ νερόν» ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι κάπου κάπου ἀνοίγουν καὶ μύτες...

Ἀλλ' αἰτία πολέμου» μεταξὺ τῶν πάσης προσέλευσως, ἡλικίας καὶ φύλου ὑδροληπτῶν αὐτῶν τοῦ δρόμου, εἶναι καὶ ἡ παράβασις ἐνὸς νόμου, τὸν ὁποῖον ἐθέτισαν οἱ ἴδιοι: Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κανένα νὰ πάρῃ περισσότερον ἀπὸ ἑνα τενεκὲν. Θέλει καὶ δεῦτρον; Θὰ πάη ν' ἀδείασῃ τὸν πρῶτον στὸ ἐπίτι τοῦ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ νὰ πάρῃ σειράν. Σοφὸν καὶ δίκαιον ὁμολογουμένως. Ἀλλὰ πολλοί, καὶ πρὸ πάντων πολλοί, ἐπιμένουν νὰ γεμίσουν ἀμέσως καὶ δεύτερον τενεκὲν ἢ τοῦλάχιστον μίαν στάμναν.

Ἡ κυρά-Μερσίνη, ἡ κυρά-Μαριάνθη καὶ ὁ Μιχαλάκης, οἱ αὐτόκλητοι τηρηταὶ τῆς τάξεως καὶ

τῶν θεσμίων, ἐξαγριώνονται φοβερὰ καὶ ἂν ὁ ἄλλος ἢ ἡ ἄλλη ἐπιμείνῃ, γίνεται πάλι τὸ μεγάλο κακὸ.

Ὅστε αὐτὴ ἡ ἐγγυμοσύνη δὲν εἶναι σεβαστὴ μπροστὰ στὴ θρύση καὶ τοὺς νόμους τῆς. Προχθές μία νεαρά καὶ ὀλίγον ἀστείγισα ἐγγυὸς ἤθελε καὶ καλὰ νὰ γεμίσῃ καὶ τὴν στάμναν τῆς. Ἡ κυρά-Μερσίνη ἀντεστάθη ἐρωμένως. Κι' ἐπειδὴ ἡ ἄλλη τὴν ἐφοδέρισε νὰ τῆς φέρῃ τὴν στάμναν στὸ κεφάλι, ἡ κυρά-Μερσίνη τῆς φώναξε:

—Θὰ σοῦ δώσω, κακομοῖρα μου, κλωτσιὰ στὴν κοιλιά, ποὺ νὰ σὲ κάνω νὰ τὸ θγάλῃς ἀπ' τὸ στόμα!

Τέτοια ἄλλα τίποτα! Ἀλλὰ συνήθως δὲν ἀκούε παρὰ ἑνα φοβερὸν ἀλαλητὸν μὲ ὑπόκρουσιν τενεκέδων, ἡ ὁποία καταπνίγει τὰ ὠραία λόγια ποὺ θὰ σὲ ἀπεξημιῶναι...

Γι' αὐτὸ εἶπα ὅτι χρεωστῶ εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν κ. Δήμαρχον ποὺ δὲν μᾶς δίνει νερὸ παρὰ κάθε τέσσερες ἡμέρες. Φαντασθῆτε ἂν εἴχαμεν αὐτὸ τὸ πανδαμόνιον, αὐτὸ τὸ μαρτύριον, κάθε τρεῖς, κάθε δύο ἢ καθ' ἡμέραν! Ἐπερπε νὰ πάρωμεν τὰ δουλὰ. Θὰ μοῦ πῆτε, ἂν ἡ θρύση ἔτρεχε συχνότερα, ὅτι μέραν παρ' ἡμέραν π. χ., τὸ κακὸν δὲν θὰ ἦτο ὀλιγώτερον; Ἐ, λοιπὸν, ὅχι, θὰ ἦτο τὸ ἴδιον. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπληστος ὅσο περισσότερον τοῦ δίνεις, τόσο περισσότερον θέλει. Κι' ὅλες αὐτὲς οἱ γυναικοῦλες, ποὺ παίρνουν σήμερα ἀπὸ δυὸ — τρεῖς τενεκέδες νερὸ κάθε τέσσερες ἡμέρες, θὰ ἤθελον τότε ἀπὸ τρεῖς κάθε δυὸ ἡμέρες, καὶ θὰ ἤρχομθα εἰς τὸν αὐτὸν παρονομαστήν.

Μόνον μία τελεία ἐπάρκεια, μόνον μία θρύση ποὺ θὰ ἔτρεχε ἀδιάκοπα, νύχτα — μέρα, θὰ μας ἐγλύτωνεν ἀπὸ αὐτὰς τίς ὀχλαγωγίας, — καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη κακά...

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι; Τόσα χρόνια τὴν ἀκούμε, τόσα χρόνια τὴν περιμένουμε...

Λέτε νὰ τὴν φέρῃ ἂν μείνῃ δήμαρχος ὁ κ. Πάσης, ἂν ἔλθῃ ὁ κ. Μερούρης, ἢ ἂν, μεταξὺ τῶν δύο διαμαρχομένων, κερδίσῃ ὁ κ. Βραχυνός; Ἐγὼ ἀμφιβάλλω...

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΝΔΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Σοφὸς εἰμπαρεὶ νὰ θεωρῆται ἕνας ἄνθρωπος ἐφ' ὅσον ἐπιζητεῖ τὴν σοφίαν, ἂν ὅμως νομίζῃ ὅτι τὴν ὀρέγκε, εἶναι ἕνας ἀνόητος.

—Ἦ, ἐσύ ποὺ μπόρεῖς νὰ χαρῆς τὸν γλυκὺν ὕπνον, σκέψου ἐκείνους ποὺ ὁ πόνος ἐμποδίζει νὰ κοιμηθοῦν! Ἦ, ἐσύ, ποὺ περπατεῖς γρήγορα, εὐπλάγχυσον τὸν σύντροφόν σου ποὺ δὲν μπόρεῖ νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ! Ἦ πλούσιε, σκέψου ἐκείνους ποὺ μαστίζονται ἀπὸ τὴν δυστυχία!

ΟΛΑΙ ΛΕΠΤΑΙ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ αὐστηρότατα τὸ πάχος εἰς τὴν γυναῖκα σήμερον. Ὅλαι ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ ᾔνε λεπταί, λιγναί, στεγνωμένοι. Τοιαύτῃ ἡ μῆδα. Καὶ ἂν δὲν ᾔνε; Πρέπει νὰ γίνουν. Καὶ τὰ τοιαῦτα κοριτσόπουλα προσπαθοῦν νὰ γίνουν ἀδύνατα καὶ λιπόσαρκα μὲ πάντα τρόπον. Δὲν τρώγουν, δὲν πίνουν, ἀποφεύγουν κάθε τί, τὸ ὅποιον παχαίνει, ἀδυνατίζουν ἐπικινδύνως δέ, διὰ νὰ ᾔνε συμπαθητικά.

Μάτην οἱ ἱατροὶ διαμαρτύρονται:

—Ὑπερσίτισιν, παρακαλῶ. Ὅσον εἰμπαρεῖτε περισσότερον ὑπερσίτισιν. Μὴν παίζετε μὲ τὴν ἐξασθενήσιν τοῦ σώματος. Ὁ ὁργανισμὸς ἐξαντλεῖται καὶ καθίσταται εὐπροσδλητότερος ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπικινδύνους νόσους.

Τὰ κοριτσόπουλα δὲν θέλουν νὰ ἀκούσουν τὰς ἱατρικὰς συμβουλὰς. Εἶνε σοφώτερα τῶν ἱατρῶν, σοφώτερα δὲ καὶ τῆς πείρας, τῆς λογικῆς. Ὅλιγον τι παχουλὴ κοπελλοῦδα νὰ ἐμφανισθῇ θεωρεῖται σκάνδαλον, ἀναχρονισμὸς, ἀνατολισμὸς. Ἀν ἔξῃ εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὁ ἀείμνηστος Ροῦμπενς θὰ ἐπάθαινε μαρasmus. Συνηθισμένος νὰ ζωγραφίζῃ τὰς νόμφας τοῦ μὲ τὴν σαρκικὴν εὐμελείαν, μὲ ἀδράς γραμμάς, ἴσως νὰ μὴν εὗρισκε καὶ πρότυπα εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἡ ὁποία θέλει τὴν γυναῖκα σπέρτον. Ἐκτός τῆς διαίτης, διὰ τῆς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ ἀδυνατίσουν αἱ σημεριναὶ γυναῖκες, μεταχειρίζονται καὶ διάφορα τεχνήτα μέσα ὅπως φαίνονται ψευτοαδύνατοι. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ αἱ μπάντες, μὲ τὰς ὁποίας περισφίγγουν τὰς κνήμας τῶν ὑπὸ τὴν κάλτσαν, διὰ νὰ φαίνωνται ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εὐθύγραμμοι, λεπταί, χωρὶς στρογγυλότητες.

Κατηργήθησαν καὶ τὰ περίφημα μολλέ, διὰ τῶν ὁποίων ἔζησαν ἐπὶ μακρὸν τὰ καφωφδεῖον καὶ ἡ θεατρικὴ ἐπιθεώρησις.

Εἰς τὴν θέαν γυναικὸς μὲ εὐμελεῖς κνήμας ἀκούεται γενικὴ διαμαρτυρία:

—Πωπὼ! προστυχία. Ἀκούτε νὰ ἔχη... γάμπες! Δὲν ἐπληροφορήθη ἡ κακομοῖρα ἀλόμνη, ὅτι κατηργήθησαν αἱ γάμπες!

Ἐξ ἅπαντος θὰ ᾔνε καμμία ἐπαρκιῶτισσα καὶ καθὼς φαίνεται εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐξακολουθοῦν ἀκόμη αἱ γυναῖκες νὰ ἔχουν γάμπες.

Ἀποκρούεται, λοιπὸν, καὶ ἀποδοκιμάζεται ἡ τανυτὴ κνήμη, περὶ τῆς ὁποίας αἰῶνες ὠμίλησαν. Ἰσως εὐρεθῇ καὶ κάποιο μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ προσπαθοῦν αἱ γυναῖκες νὰ πιέζουν τὰς κνήμας τῶν ὅπως γίνονται κονδυλοφόροι. Τὸ ἴδιον ἐπιζητεῖται τώρα καὶ διὰ τὸ λοιπὸν γυναικείον σῶμα. Καταπολεμεῖται ἡ καμπυλότης τοῦ καὶ ἐπιζητεῖται ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ. Ὅλα ἴσια. Οἱ ὦμοι, τὸ στήθος κτλ. κτλ.

Διὰ τοῦτο φοροῦνται πολὺ καὶ τὰ φορέματα μὲ σχῆμα ρόμπας, διὰ νὰ μὴν ἀναδεικνύονται αἱ στρογγυλότητες τοῦ σώματος. Πολλὰ καταφεύγουν εἰς διάφορα μέσα ἐπιδοθητικὰ τῆς ἀδυναμίας. Πίνουν ξύδι καὶ ἀποφεύγουν ἐντελῶς τὰ ἀμυλῶδη. Δὲν τρώγουν οὔτε μπουκιὰν ψωμί, ἂν δὲ φοραθῇ γυνὴ τρώγουσα μακρόνιον δημιουργεῖται μῆλα σκάνδαλον.

Ἐντελῶς ντεμοντέ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία νὰ τρώγῃ μακρόνιον!

Προτιμῶνται τὰ χέστα καὶ χωρὶς λάδι καὶ βούτυρον. Ἐντελῶς σκέτα καὶ μὲ πολὺ λεμόνι. Ἀλλὰ ἀρροῦνται μονάχα εἰς τὸ ραδικόζουμον, εἰς τὸ τσάϊ, ἀποκρούουν δὲ καὶ αὐτὸ τὸ νερόν.

Ἀκούτε, καλέ, ἡ κυρία Εὐανθία, νὰ πῇ ἑνα ποτήρι νερόν; Ἀλλὰ θὰ παχύνῃ, δούταί τῃ γίνῃ ἀπὸ τὸ πάχος, δυστυχία τῆς!

Ἐγιναν ἐπὶ τέλους οἰκονομικαί εἰς κατὰ αἱ γυναῖκες μὲ τὴν καταναγκαστικὴν ταύτην νηστείαν τῶν, πρὸς ὅτι μεγάλην δυσχερέειαν τῶν συζύγων. Αὐτὴν τὴν φερόν δὲν ἔχει πλέον θέαν τὸ τραγικὸν περὶ τῆς παντρεῖας εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἀκρίβειας.

Σύζυγος μάλιστα ἡκούσθη ἔχων τοῦτο τροποποιημένον συμφῶνως μὲ τὰ συμβαίνοντα:

Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ ἐπαναεὐθύνκα κι' ἐγὼ καὶ ἐπῆρα μίαν γυναῖκα ποὺ ἐνήστευε νὰ γίνῃ στέχα.

Ο ΦΑΚΟΣ

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΑΝΑ ΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟΝ

Δ. ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΤΕΡΜΑ εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σλαύων κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἔθεσε, καθὼς γνωρίζετε, Βασίλειος ὁ Β', ὁ Βουλγαροκτόνος.

Ἀφοῦ συνέτριψεν ὀριστικῶς καὶ τελειωτικῶς τοὺς Βουλγάρους, ἐπέστρεψε, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὴν «Βασιλεύουσαν», ὅπως ἔλεγαν τότε.

Γυρίζοντας εἰς τὴν Πόλιν, καθήκον τευ ἐθεώρησε νὰ περάσῃ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀθήναι.

Ἐφθασεν ἐδῶ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ ἔτους 1019.

Ἀνέβηκε μετ' αὐτὴν ἀκολουθίαν του, εὐλαβὴς προσκυνητὴς, εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, διὰ νὰ προσευχθῇ ταπεινὰ ἐπάνω εἰς τὸν Παρθενῶνα, μπροστὰ εἰς τὴν Θεοτόκον, τὴν ὑπέρμαχον Στρατηγόν, τὴν νίκας τοῖς Βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρουμένην.

Πολλὰ καὶ πλούσια δῶρα προσήνεγκεν ὁ βασιλεὺς.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ γίνεσθαι τῆς μόδας, διὰ τοὺς Βυζαντινοὺς Ἀρχοντας, ἢ καὶ ἄλλους, μὴ ἀσκούντας μὲν ἐν τῇ Πολιτείᾳ Ἀρχὴν τινα, πλουσίους ὅμως, τὸ νὰ κτίζουσιν ἢ νὰ ἀνακαινίζουν παλαιότερους χριστιανικοὺς ναοὺς, ἢ Μονὰς, καταστραφεῖσας καὶ ἐρημωθεῖσας ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

Λοιπόν, ὅπως καὶ προτῆτερά σὰς ἔλεγα, εἶναι πολλὸν πιθανόν, κάποιος Ἀστέριος νὰ ἀνακαινίσῃ, τῶρα κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα, τὴν ἐν τῷ μεταξὺ καταστραφεῖσαν Μονὴν ταύτην τῶν Ταξιαρχῶν.

Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔγενετο Μονὴ τοῦ Ἀστερίου, καὶ πολὺ γρηγόρα, διὰ τὸ εὐκολώτερον, ἠπλουστεύθη καὶ ἔμεινε Ἀστέρι.

Ἵπάρχει ὅμως καὶ μία τελευταία ἐξηγήσις τοῦ ὀνόματος τῆς Μονῆς.

Ἡ Λαϊκὴ παράδοσις

Ὁ λαός, διδάσκει ὁ Δημητράκης ὁ Καμπούρογλου, ἐξηγεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Μοναστηρίου ποιητικώτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους.

Βλέπει νὰ θγαίνῃ ἀπ' ἐκεῖ ψηλά, πρωτὶ-πρωτὶ, ἕνα λαμπρὸ ἄστρο, καὶ σοὺ λέει :

—Νὰ τὸ Ἀστέρι !

—Ποῖο Ἀστέρι, δηλαδή ; σὰς παρακαλῶ.

—Καλὰ, δὲν ἔχεις ἀκούσει, ἀδελφέ ; «Ἀστερας» καὶ «Ἀστέρι» λέγει ὁ λαός τὸν «Αὐγερινόν», τὸν Ἑωσφόρον δηλαδή, γιὰ νὰ πούμε τὸ ἀστρολογικόν του, ἀμετάφραστον, ὄνομα. Τὸ Αὐγερινός, βλέπετε, εἶναι ὡραιότατη μετάφρασις τοῦ «Ἑωσφόρος» τῶν ἀρχαίων. Ὁ φέρων τὴν Ἑω, τὴν Ἥω, τῆς Αὐγῆς ὁ Πρόδρομος.

Γνωρίζετε δὲ ὅλοι, ὑποθέτω, πῶς Ἀφροδίτη, Ἑωσφόρος καὶ Ἑσπερος, εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ἀστέρι, μὲ τρία διαφορετικὰ ὀνόματα, ἀναλόγως τῶν ὥρων τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως του.

Τὸ Ἑσπερος ὁ λαός τὸ μετέφρασε ἐξίσου ἐπιτυχῶς. «Ἀποσπερίτης», τὸ λέει.

—Ἐγὼ ὁμολογῶ, πῶς αὐτὸ δὲν τῶξερα...

—Αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ τόσο-τόσο περίεργον. Θαυμαστόν καὶ μοναδικόν εἶναι τὸ φαινόμενον αὐτῆς σας τῆς ὁμολογίας, Δεσποινίς !

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχετε το καὶ αὐτὸ, μαζί με τὰ ἄλλα, ὑπ' ὅψει σας, ὡραία Κόρη...

Ἄν καμμιά φορὰ ἔκεινος σὰς γράψῃ :

Ἀχ, νὰ περάσω ἤθελα σ' ἕνα χρυσὸ σειρήτι τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη νὰ στὰ κρεμάσω στὸ λαιμό, γιὰ νὰ σὲ στολίσῃ στολίδι δὲν εὐρέθηκε σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Ἐν πρώτοις, νὰ ἔχετε ὑπ' ὅψει σας, πῶς, κατ' ἀνάγκην, τὸ κολλεῖ πού σκέπτεται ἔκεινος νὰ σὰς κρεμάσῃ, δὲν ἔχει τρία ἀστέρια. Εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον. Ὁ ἄλλος μόνον δύο. Τὸ γιὰ τὸ ξέρετε.

Ὁ Αὐγερινός καὶ ὁ Ἀποσπερίτης εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ἀστέρι.

Ἵστερα, ὁμολογῶ καὶ ἐγὼ, πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς λογαριάσωμεν ὅλοι μας γιὰ τὸσον εὐπιστον καὶ ἀφελῇ (Σὺς ! ποῖος εἶπε, χαζὴ !;) ὥστε νὰ τὸ πάρτε τοῖς μετρητοῖς, πῶς δὲν βρίσκει, ὁ παληολιμνοκοντόρος, στολίδια καὶ διαμαντικά.

Καλέ, σὲ ποιὸς τὰ διηγείται αὐτά ;

Νά ! ἐμένας προχτὲς ἀκούμῃ, κάποιος μοποσεβικός μοῦ προσέφερε νὰ ἀγοράσω, γιὰ τρία φωροκατομύρια δραχμῆς, ἕνα ἔξοχο κόσμημα, ἀνήκον εἰς τὴν αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσίας τὴν μακαρίτισσα.

Ποῦ εὐχὴ τοῦ Θεοῦ τὸ μυρίστηκε καὶ αὐτὸς, πῶς πληρώνω, ἕσα-ἕσα, τὰ ἱστορικὰ πολύτιμα κοσμήματα, γιὰ τὴν συλλογὴν μου !

—Καὶ δὲν τὸ πήρατε λοιπόν ;

—Τί νὰ τὸ κάμω, Δεσποινίς ;... Αὐριο μεθύριο, ἀρχίζουν αἱ πρώτες φθινοπωρινὲς βροχὲς. Τὰ φύλλα τῶν πεύκων, πρωτὶ-πρωτὶ, θάναι γεμάτα ἀπὸ θαυμαστὰ μπιργιάντια, δροσοσταλίδες, πῶς θὰ λαμποκοποῦν στὸν ἥλιο...

Ἡ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ Ἡ ΔΙΚΗ ΜΑΣ

νὰ ξέρετε, πῶς τὴν ἐνταῦθα κορὴν καὶ ἐπὶ τινὰ ἔτη παραμονὴν τοῦ ὁσίου Λουκά, ἀρέσκειται νὰ πιστεύῃ, ὡς ἱστορικὴν, ἀναμφισβήτητον, ἀλήθειαν.

Ἀσκέι, — πῶς νὰ σὰς πῶ ; — ἐξαιρετον θέλητρον καὶ γοητεῖαν μοναδικήν, σὲ κάθε χριστιανικὴ ψυχῇ, μιὰ τέτοια παράδοσις.

Βλέπετε αὐτὸ ἐδῶ τὸ μικρὸ κελλί ; Εἶναι τὸ μικρότερον ἀπ' ὅλα ἀκριδῶς κατέναντι τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας.

Ἡμεῖς τὸ ἐβαπτίσσαμε καὶ τὸ ἐτι-λοφορήσαμε : Τὸ κελλί τοῦ ὁσίου Λουκά.

Καμμιά φορὰ, ἐν χειμῶνος ὥρᾳ, ξεκινοῦμε γιὰ τὸ Ἀστέρι.

Ἄν κατὰ τὴν Κιαισαριανὴν ἔσπαρτη κανένα χιονόνερο, οἱ συντηρητικώτεροι ἔχουν τοὺς ἐνδοιασμοὺς καὶ τὰς ἀντιρροήσεις των.

—Βρὲ ἀδελφέ, ποῦ νὰ πάμε τώρα ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ; Ὅα μὰς ξουρίσῃ ὁ παληόκαιρος !

Τὸ ἀνδρεῶν τῆς Μονῆς

Ὑπερισχύει ὅμως πάντα ἡ εὐλὴς ἡ ψυχικὴ, ἡ ἀκαταμάχητος.

Ἀστε, παλληκάρια, τῆς γκρίνιας ! Τραβάτε... Πάμε ἐπάνω.

Ἄν καλοσυνέψῃ θὰ μὰς στρώσῃ ἡ Κυρὰ Πέτρονα, (καλὸ νῆχ, ἡ καλὴ γυναῖκα), καὶ θὰ φάμε ἐπάνω εἰς τὸ ἀνδρεῶν τῆς Μονῆς, (ἔτσι τὸ λέμε), ποῦ εἶναι χάμμα ὅλων τῶν αἰσθήσεων.

Ἄν ὁ καιρὸς ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, ζυδὸς καὶ ἄβολος, τρώμε μέσα στὸ κελλί τοῦ ὁσίου Λουκά, σὰν Θεοὶ Ὀλύμπιοι...

Κατόπιν, Ἀθήναι εἰν' αὐτὴ ! Τί φοβάστε ; Πάντα θὰ ξεκόψῃ ὁ καιρὸς μ. μ. καὶ ἐπωφελοῦ μεθὰ τῆς εὐκαιρίας καὶ ροβόλας σὰ κάτω, τὰ χέσι βήμα σιν, ὅπως λέγει καὶ ὁ Σπεντζούρης... (μὲ συμπάθειο κιάλας...)

Τί γλέντια σεμνὰ καὶ ἀρχαῖα ! Τί συζητήσεις ἀκαδημαϊκῆς δὲν ἔχει ἀκούσει αὐτὸ τὸ μαῦρο κελλί ! Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ οὔτε μπόρεσαν ποτέ τους νὰ αἰσθανθοῦν παρόμοιες εὐγενεικώτες, θείας, μονονοχί, ψυχικῆς ἀπολαύσεις...

Καὶ κοροϊδεύουν, ἂν ἀγαπάτε, ἅμα τύχῃ καὶ τοὺς κάμης τέτοια κουβέντα.

Γοῦστα εἰν' αὐτά, στὸ τέλος-τέλος.

Τώρα πάει καὶ ἡ καυμένη ἡ Κυρὰ Πέτρονα.

Ἐσυχώρεθ' ἡ Κυρὰ Πέτρος, βοήθησε καὶ αὐτὴ σὴν ἀνάγκη νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐκεῖνα ἀκούσα, τὸ Ἀστέρι.

Ἐξημερώθη τὸ κράτος τοῦ Νόμου.

Δὲν ξέρετε σῖς, τί σημαίνει αὐτό.

Οἱ μεμνημένοι ὅμως τὸ ξέρουν πολὺ καλά. Γι' αὐτὸ ἡκούσατε καὶ τὰ ἑμφρονήματα, πλατύτατα γέλοια τους.

Ἄς εἶναι καλὰ ὁ Καπετάν-Γιάννης.

Παλιὸς ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς, εἶναι. Τώρα ἀρχιφυλάξ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Βυζαντινῶν. Θαυμάσιος τύπος, εὐφροσύνης Μανιάτης.

Μὲ συνήτησε προχτὲς σὴν πλατεῖα τῆς Πλάκας.

—Πέρασε, κύριε Ἀριστίππε, μοῦ εἶπανε, χτὲς μετ' αὐτὸν Πανσέληνο, καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Ἐλευσίνα, μὲ αὐτοκίνητο. Ἀλήθεια ;

—Ἀλήθεια, Καπετάν Γιάννη. Πήγαμε νὰ ρεμβάσωμε στὰ ἐρεῖπια τοῦ Τελεστηρίου.

—Μεγαλεῖο ! μὲ φεγγάρι...

—Μεγαλεῖο ἀφάνταστο, Γιαννάκη μου ! Μὰ δὲν μοῦ λές, πῶς τὸ πληροφορήθηκες ;

—Καὶ δὲν τῶμαθες ἀκούμῃ ;

—Τί πάλιν ;

—Τώρα μ' ἔχουνε στὰ μουσαῖα. (Τὴν Μονὴν Δαφνίου, ἐννοεῖ.)

—Μπάααα ; Κ' ἐγὼ ἔλεγα πῶς εἶσαι στὸ Ἀστέρι ἀκούμῃ. Ἐλογαριάζαμε νὰρθομε κανένα δρόμο, μὲ τὸ φεγγάρι, ἕως ἐπάνω, νὰ κουβεντιάσωμε κιάλας. Δὲν μοῦ λές, ἡ Κυρὰ Πέτρονα ἐκεῖ εἶναι ;

—Τώωωωρα ! Ἐφύγε καὶ αὐτὴ ! Ἀμ' γιατί μ' εἶχανε στειλεῖ ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ; Ἐξήμερωσα καὶ ἐκεῖ... τὸ Κράτος τοῦ Νόμου !...

ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ Δ. ΣΧΟΡΤΣΑΝΙΤΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«ΠΑΙΖΕΙΣ ΣΑΝ ΡΩΜΗΟΣ»

ΠΟΘΕΝ προῆλθεν ἡ γαλλικὴ ἔκφρασις «παίζεις σάν ρωμῆος», ἡ χαρακτηρίζουσα τοὺς κλέπτοντας εἰς τὸ χαρτοπαίγιον ;

Ἐπὶ βασιλεῖας Λουδοβίκου τοῦ 14ου ἕνας Ἑλληγὴν, ὀνόματι Ἀλέξιος Ἀπουλος, εἰσῆλθ' εἰς τὸ παλάτι ὡς εὐπατρίδης.

Ὁ Ἀπουλος, ἄνθρωπος ἔξυπνος, δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ συμπαθὴς εἰς τὸν βασιλέα.

Ἦτο κάτοχος ἐνὸς πολυτίμου λίθου θαυμαστοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ὑπῆρχεν ἡ φήμη, ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ γιαιτρεύῃ τοὺς πυρετοὺς καὶ νὰ ξαναγεῖναι ὅποιον τὸν ἔφεραν.

Ὁ Λουδοβίκος, ἐκφράσας τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτήσῃ τὸν θαυμάσιον αὐτὸν λίθον, ἔστειλεν ἕνα εὐνοούμενόν του νὰ τὸν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κύριόν του.

—Ορίσατε μίαν τιμὴν, εἶπεν ὁ αὐλικὸς εἰς τὸν Ἀπουλον, θὰ ἀγοράσω τὴν πέτραν σας χωρὶς παζάρια.

—Ἀδύνατον, ἀπήντησεν ὁ Ἀπουλος. Ὁρκίσθηκα εἰς ἐκείνον ποῦ μοῦ τὴν ἔδωκε νὰ μὴν τὴν ἀποχωρισθῶ ποτέ, παρὰ μόνον ἂν τὴν χάσω εἰς τὰ χαρτιά. Θέλετε ν' ἀποκτήσετε τὴν πέτραν μου ; Ἐν ταιούτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ μοῦ τὴν κερδίσετε στὰ χαρτιά.

—Ἐ, καλὰ, ἀπήντησεν ὁ αὐλικός, ὁρίσατε μοῦ τότε τὸ ποσὸν γιὰ τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ τὴν παίξετε.

—Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ ἐκατὸ τάλληνρα, ἀπήντησεν ὁ Ἀπουλος.

Καὶ ἄρχισαν νὰ παίξουν. Ὁ αὐλικὸς ἐπεισμάτωσε καὶ ἔχασε περισσότερα ἀπὸ πέντε χιλιάδες τάλληνρα. Τὸν πρῶτον αὐλικὸν ἀντικατέστησαν ἄλλοι, καὶ ἐξαπαρδιαστήσαν καὶ αὐτοί.

Ὁ βασιλεὺς, πληροφορηθεὶς τὴν ἀνεξήγητον τύχην τοῦ Ἀπουλοῦ, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ δοκιμάσῃ ἀλλ' ἔχασε τεράστια ποσά.

Πολὺν καιρὸν μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο ἕνας εὐπατρίδης συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὸν Ἀπουλον νὰ κλέβῃ στὰ χαρτιά.

Ὁ βασιλεὺς, ὠργισθεὶς, διέταξε νὰ τοῦ κόψουν τὰ χεῖρα, μετὰμνησθῇ ὅμως καὶ τοῦ ἐπέβαλε τὴν πωλὴν τῶν ἱσοδίων δεσμῶν. Ἐτσι ὁ Ἀπουλος ἐπέρασε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὴν Βασιλίστην.

Ἐκτοτε ὅποιον συλλάβουν κλέπτοντα εἰς τὰ χαρτιά τὸν ὀνομάζουν οἱ Γάλλοι Ἀπουλον ἢ «Ρωμῆος» (Γκρέκ).

ΣΣ

ΕΝΑ ΚΑΛὸΝ ΜΑΘΗΜΑ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΣ ἀρχικαγκελλάριος Μπίσμαρχ ἡ-το τορμερὰ ἀνοπόμνος. Κάποτε, εὐρισκόμενος εἰς τὸ Μάριενμπατ, μετέβη νὰ συμβουλευθῇ ἕνα παρρησιόμον ἱατρὸν, ὁ ὁποῖος τὸν ἠρώτησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς καταστάσεώς του.

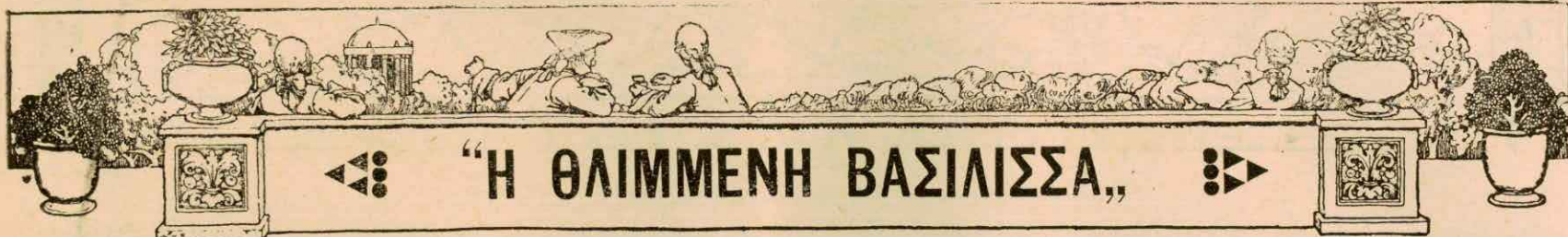
Αἰφνὴς ὁ Μπίσμαρχ, χάσας τὴν ὑπομονὴν του, ἐφώνησεν εἰς τὸν ὁῖον ὅτι :

—Μὲ κοφράσατε μὲ τὰς ἐρωτήσεις σας. Ἀρκεσθῆτε νὰ μοῦ πῆτε τί πρέπει νὰ κάνω.

Ὁ ἱατρὸς ἐκτύπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλὸς τὸν ἀρχικαγκελλάριον. Κατόπιν, ἡρευνώτατα, εἶπε :

—Ντοήτε. Δὲν εἶπαρὼ νὰ σὰς ὑποδείξω θεραπείαν χωρὶς νὰ σὰς ὑποβάλω ὡρισμέναις ἐρωτήσεσι.

Ἄλλ' ἀφοῦ αἱ ἐρωτήσεις μου σὰς ἐνοχλοῦν ἀπειθυνηθῆτε σὲ κανέναν κτηνίατρον : οἱ κτηνίατροι δὲν ἐπιδίδουν ποτέ ἐρωτήσεις εἰς τοὺς ἀσθενεῖς των !

Η ΒΕΡΑΝΖΕΡΗ, κόρη του βασιλέως Σάντσου του βου της Ναβάρρας, έγινε ιστορική πρόσωπον με έναν όλοως διόλου ρομαντικόν τρόπον, και είμπορεί κανείς την πρώτην περιόδον της ζωής της να την διηγηθῇ ὡς ἂν παραμυθί :

Ἐξοῦσε κάποτε, θάλεγε τὸ παραμυθί, μιὰ βασιλοπούλα θυορφή σάν τὸν ἥλιο, ἡ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τὴν εὐγενῆ οικογένειαν τῶν Σιμενές και κατοικοῦσε σὲ παραδείσια χώρα. Ἡ περιγέμισσα αὐτὴ ἐγοῦησε με τὴν χάριν και τὴν ὠραιότητά της ὅλους τοὺς γενναίους ἄρχοντας ποὺ συναντοῦσε εἰς τὰ «κονταροκτυπήματα» και τοὺς «ἐρωτικούς ἀγῶνας» τῆς Βεάρνης.

Μεταξὺ τῶν γενναίων αὐτῶν ἱπποτῶν ἦτο και ὁ Ριχάρδος, κόμης τοῦ Ποατιέ, ὁ ὁποῖος ἐπέμενε νὰ γίνῃ μιὰν ἡμέραν βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Ριχάρδος ὑπέστη, ὅπως και ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι ἱπποῦται, τὴν γοητείαν τῆς Βερανζέρης και ἠθέλησε νὰ τὴν κάνει σύζυγόν του, ἂν και εἶχεν ἥδη δώσει τὸν λόγον του εἰς τὴν ὠραίαν Ἀλίκη, ἀδελφὴν τοῦ Φιλίππου Λυγούστου, βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ὁ τελευταῖος οὗτος δυσχερεστήθη διὰ τὴν ἀθέτησιν τοῦ λόγου τοῦ Ριχάρδου, ἀλλὰ δὲν ἐξεδήλωσε τίποτε, διότι ὁ παρ' ὀλίγον γαμβρός του εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, και οἱ δύο βασιλεῖς ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσουν μαζί τὴν πρώτην σταυροφορίαν.

XX

Ἀραβῶνες και ἡγάμοι

Τὴν 31ην Μαρτίου τοῦ 1191, ὁ Ριχάρδος εὕρισκετο μόνος εἰς τὴν Σικελίαν, διότι ὁ εὐγενὴς του σύντροφος, προηγουμένος αὐτοῦ, εἶχεν ἥδη ἀναχωρήσει διὰ τὸ Σαῖν—Ζάν—ντ' Ἀκρ, ὅπου θὰ τὸν συνήντα ὁ Ριχάρδος.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου ἠτοιμάζετο νὰ φύγῃ, ἔσχε τὴν εὐχάριστον ἐκπληξὴν νὰ ἰδῇ νὰ ἀποβιβάζεται εἰς τὴν Μεσσήνην ἡ ὠραία του μητρί, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔφεραν ἡ μητέρα της, ἡ Ἐλεονώρα τῆς Γουϊάνης.

Οἱ ἀραβῶνες ἔγιναν μεγαλοπρεπέστατα, ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν τῆς Σικελίας, και τὴν 10ην Ἀπριλίου, τὰ πλοῖα τοῦ Ριχάρδου με ἀναπεπταμένα σημαία, ἐσῆκωναν τῆς ἀγκυρῆς τῶν ὑπὸ τὸν ἥγον διολιῶν, ὁδηγοῦντα πρὸς τὸ Σαῖν—Ζάν—ντ' Ἀκρ τὴν Βερανζέρην και τὸν μέλλοντα σύζυγόν της.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐξερράγη καταιγίς, ἡ ὁποία ἐχώρισε τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκετο ὁ Ριχάρδος ἀπὸ τὸ πλοῖον τῆς μητρί της, και ἠνάγκασε τὸν Ριχάρδον νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Λεμεσόν.

Ὁ κύριος τῆς νήσου, αὐτοκράτωρ Ἰσαάκιος Κομνηνός, ὑπέδεχθη τοὺς θαλασσοδαρμένους, προσέφερεν εἰς αὐτοὺς πλοῖα διωρα, συνέλαβεν ὅμως τὸ σχέδιον νὰ κρατήσῃ αἰχμάλωτον τὴν ὠραίαν Βερανζέρην.

Ἡ Βερανζέρη ἐν τούτοις κατάρθωσε νὰ ἀποδράσῃ, και ἐπιστρέψασα εἰς τὸ πλοῖον της μετέβη εἰς συνάντησιν Ριχάρδου τοῦ Λεοντοθύμου και διηγηθῇ τὴν προσβολὴν ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὁ Κομνηνός. Ὁ Ριχάρδος ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ὕβριστήν καταλαμβάνων τὴν Λεμεσόν.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς δὲν διήρκεσε πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες ἡ σημαία τοῦ Ριχάρδου ἐκυμάτιζεν εἰς τὴν νήσον. Ὁ Κομνηνός εἶχεν ἡττηθῇ.

Διὰ ν' ἀνταμείψῃ τὸν ὠραίον της νικητὴν, ἡ Βερανζέρη, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ, χωρὶς χρονοτριβὴν, σύζυγός του. Ὁ γάμος ἐτελέσθη λαμπρότατα, τὸν μῆνα Μάϊου, κάτω ἀπὸ τὸν θαυμάσιον οὐρανὸν τῆς Κύπρου. Πενήντα ἱερεῖς ἀπετέλουν τὴν συνοδείαν τοῦ ὠραίου Ριχάρδου, ἐνδεδυμένοι με μεταξωτὰ και χρυσὰ ροῦχα, και μεταβαίνοντες ἐπὶ τοῦ ὑπερέχου ἰσπανικοῦ ἵππου του νὰ γονατίσῃ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς δεσποίνης του, τὴν ὁποίαν ὁ γάμος αὐτὸς καθίστα βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας και τῆς Κύπρου, δούκισσαν τῆς Νορμανδίας και κόμηςσαν τοῦ Ἀνζού.

XX

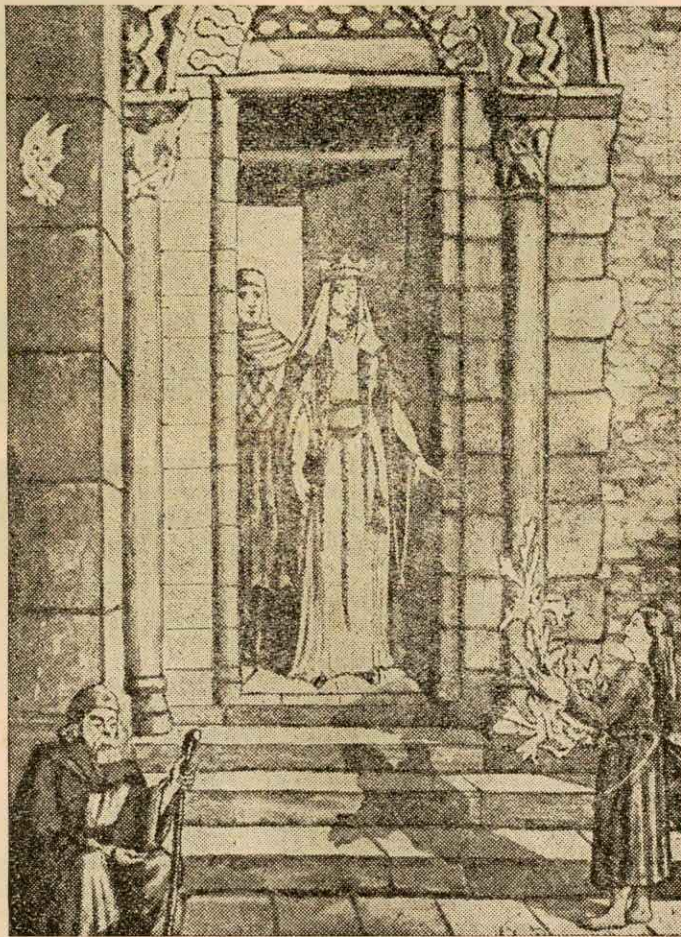
Ἀρχὴ θλίψεων

Θὰ ἔλεγε κανεὶς, κατόπιν τοιοῦτου λαμπροῦ προοιμίου, ὅτι ἡ ζωὴ ἔσπεπε νὰ χαμογελᾷ και νὰ στρώνῃ με ῥόδα τὸν δρόμον τῆς ὠραίας βασιλίσσης, ἡ ὁποία εἶχε γοητεύσει τὴν καρδίαν τοῦ γενναίου Ριχάρδου. Ἀλλοίμονον, ὅμως! Δὲν συνέβη αὐτό, διότι

Βασιλίσσα χωρὶς στέμμα και χωρὶς σύζυγον, ἡ Βερανζέρη, περιέφερε μέσα εἰς τὸν κόσμον τὴν θλιβεράν της ὑπαρξιν, πότε περιβαλλομένη με ἡγεμονικὰς τιμὰς και πότε περιφρονομένη ὡς ἡ κοινοτέρα πτωχὴ γυναῖκα. Ἐπονομασθῇ ἡ «Θλιμμένη Βασιλίσσα» και ἡ ρομαντικὴ ἱστορία της συγκινεῖ πάντοτε βαθύτατα ἐκείνους ποὺ τὴν διαβάζουν.

Ὁ Ριχάρδος, ἂν και ἦτο παρορμώδης διὰ τὸν ἥρωισμόν του, ἐπονομασθεὶς ὡς Ἀχιλλεὺς τῆς Χριστιανισμοῦ, εἶχεν ἐν τούτοις πολλὰ ἐλαττώματα.

Ἡ ὑπερηφάνειά του ἦτο ἀδάμαστος ὅσον και τὸ θάρρος του, και ἀγαποῦσε τὸ αἷμα μέχρι θηριωδίας. Ὅσα δὲν ἐγνώριζε κανένα ἀπὸ τὰ πάθη του. Δι' αὐτὸ και ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἤργησε νὰ γίνῃ σύζυγος ἐπιφθορῆς και τυραννικῆς.

Ἡ Βασιλίσσα Βερανζέρη ἐξερχομένη ἀπὸ τὸν καθεδρικὸν ναόν. (Σύνθεσις τοῦ ζωγράφου Ἐλζιβάρδ).

Ἀπὸ τότε ἤρχισαν αἱ δυστυχίαι ἐκείνης ποὺ εἰς τὰς διηγήσεις τῆς ἐποχῆς συναντᾶται με τὴν ἐπονομασίαν «ἡ θλιμμένη βασιλίσσα».

Ἀφοῦ ἐνίκησε τὸν ἄρχοντα τῆς Κύπρου, ὁ Ριχάρδος ἐπῆρε μαζί του, μεταξὺ τῶν ἄλλων αἰχμάλωτων του, και τὴν κόρην τοῦ Κομνηνοῦ, ἡ ὁραϊότες τῆς ὁποίας τὸν εἶχε γοητεύσει. Τὴν αἰχμάλωτον αὐτὴν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπιβάλῃ ὡς σύντροφον εἰς τὴν σύζυγον και τὴν ἀδελφὴν του, εἰς τὸ πλοῖον κατ' ἀρχὰς και εἰς τὸ παλάτι τῆς Γιάκας ἀργότερα, ὅπου αἱ εὐγενεῖς δέσποινα ἀνέμεναν με ὑπομονὴν τὸ τέλος τῆς σταυροφορίας, κεντώσαι ἐσάσπας και μικρὰ χαλλιά, ἡ ἀκούουσαι τοὺς αἰδοὺς νὰ ψάλλουν.

Ἀλλ' ἦδη ὁ Ριχάρδος παρημέλει τὴν νέαν του σύζυγον και ἐπερνοῦσεν ὥρες μακρὰς με τὴν αἰχμάλωτόν του, λησμονῶν ταχέως, πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν ἱπποτῶν του, τὸν ἱερὸν δεσμόν τὸν ὁποῖον ποὺ ὀλίγου εἶχε συνάψῃ.

Ἀν και ἡ ἱστορία μᾶς παρέχει ἐλάχιστας πληροφορίες περὶ τῆς διαμονῆς τῆς Βερανζέρης εἰς τοὺς ἀγίους τόπους, και τοῦτο διότι οἱ χρονικογράφοι ἀπὸ τὰ φεουδαλίων καθεστῶς δὲν ἐτόλμων νὰ ἐνδιατρίψουν εἰς τὰ τῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν, και μάλιστα τῶν κατεχουσῶν τοιαύτην θέσιν, τὸ μυθιστόρη-

μα ἐν τούτοις ἐπελήφθη τῆς «Θλιμμένης βασιλίσσης».

Ἴδου πὺς περιγράφει τὴν Βερανζέρην ὁ μεγάλος Ἀγγλος μυθιστοριογράφος Οὐάλτερ Σκῳτ, εἰς τὸ μυθιστόρημά του «Ὁ Ριχάρδος στὴν Παλαιστίνη» :

«Ἡ Βασιλίσσα Βερανζέρη ἐθεωρεῖτο μιὰ ἀπὸ τῆς ὠραιότερας γυναικῆς τοῦ αἰῶνος της. Τὸ ἀνάστημά της ἦτο γοητευτικόν. Ἡ λεπτότης τῆς ἐπιδερμίδος της ἦτο σπανία, εἶχε πλουσιώτατα ξανθὰ μαλλιά, και εἰς ἡλικίαν 21 ἐτῶν ἐφαίνετο μόλις 16».

XX

Αἰχμαλωσία τοῦ Ριχάρδου

Ἄλλ' ὥς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν.

Εἶναι γνωστὸν πὺς ἐτελείωσεν ἡ πρώτη σταυροφορία. Ὁ Ριχάρδος συνελήφθη αἰχμάλωτος και χάρις εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν του περιβλήθη με τὸν φωτοστέφανον τῶν μαρτύρων. Ἐν τῷ μεταξύ αἱ περιγέμισσαι, ἐπιστρέφουσαι εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐσταμάτησαν εἰς Σικελίαν, ὅπου ἐγένεον εἰς αὐτὰς βασιλικὴ ὑποδοχὴ, και εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ὁ Πάπας και οἱ εὐγενεῖς ἀπέδωκαν εἰς τὰς Γαλλίδας περιγέμισσας τὰς ὀφειλομένας τιμὰς. Κατόπιν μετέβησαν εἰς Μασσαλίαν, ὅπου τὰς ὑπέδεχθη ὁ Ἀλφόνσος, βασιλεὺς τῆς Ἀραγωνίας, προσφερόντας νὰ τὰς συνοδεύσῃ ἕως τὸ Ποατιέ. Ὀλίγον ἀργότερον ἐπανευρίσκωμεν τὴν Βερανζέρην κλεισμένην εἰς ἕνα πύργον, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γαρόννα, θρηνοῦσαν τὸν θάνατον τοῦ πατέρα της, συμβάντα τῷ 1194, και πάντοτε περιορῶνμένη ἀπὸ τὸν σύζυγόν της.

Ὁ Ριχάρδος εἶχεν ἀπελευθερωθῇ, ἀσθενής, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν και εἶχε δεχθῇ, πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τῆς συζύγου του. Ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορία του ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἡ ἴδια. Δὲν τῆς ἐξέφρασαν οὔτε τὴν παραμικρὰν μεταμέλειαν οὔτε τὴν ἐλάχιστην εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν ἀσποσίαν της.

Τὸ βασιλικὸν ἐν τούτοις ζεῦγος, σχετικῶς ὁμονιασμένο, ἐθεάθη κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τῷ 1196, εἰς τὸ Ποατιέ, και τῷ 1198 εἰς τὸ Μάν. Ὀλίγον ἀργότερον ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντοθύμος ἐφανεύθη δολιχιδὼς, πολισκῶν κάποιον πύργον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὗρῃ ἕνα μυθώδη θησαυρόν.

Ἐταί ἐχέφρυσεν, εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν, χωρὶς σχεδὸν νὰ ὑπάρξῃ ὑπανδρευμένη, ἡ δυστυχὴς Βερανζέρη, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ μείνῃ καθ' ὅλην της τὴν ζωὴν πιστὴ εἰς τὴν μνήμην τοῦ συζύγου της, παρ' ὅλα ὅσα εἶχεν ὑποφέρει ἐξ αἰτίας του.

XX

Σφετερισμοὶ τῶν κτημάτων της

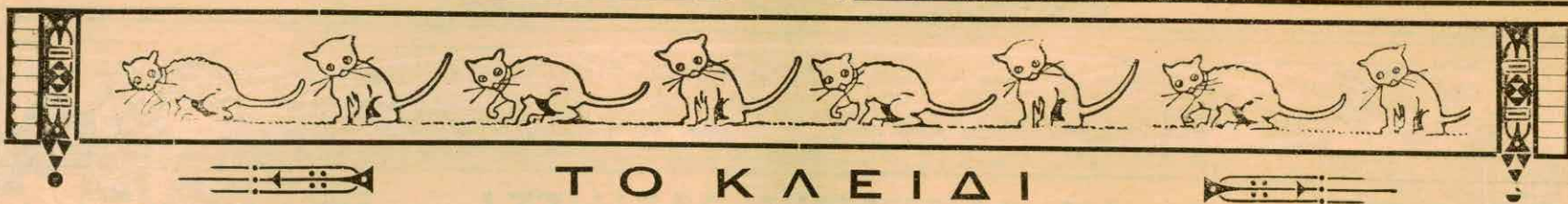
Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τῆς βασιλίσσης αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας, ἡ ὁποία δὲν ἐπῆγε ποτὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, δὲν ἔληξε με τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισαν οἱ ἀγῶνες ποὺ ἐδέχθη νὰ διεξέλθῃ διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἰσοδύναμν πρόσοδον, ἡ ὁποία ἐδίδετο εἰς τὰς χήρας, συγκειμένην ἀπὸ μέρος τῆς περιουσίας τῶν ἀνδρῶν των.

Ἦτο ἀρκετὸν ὅτι ἐδικαιούτο νὰ κληρονομήσῃ ἀπὸ τὸν Ριχάρδον ἡ Βερανζέρη. Περιελάμβανεν, ἐκτός ἀπὸ πολυάριθμα κτήματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν και Νορμανδίαν, δεκάδα πόργων, δασῶν και πόλεων.

Και ὅμως, ὡς τῆς τραγικῆς εἰρωνείας! Παρ' ὅλον αὐτὸν τὸν μυθώδη πλούτον ἡ Βερανζέρη ἐγνώρισε ὅχι μόνον τὴν παντὶν ἀλλὰ και τὴν τελείαν στέρησιν.

Ὁ διαδεχθεὶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας τὸν Ριχάρδον, ἦτο ὁ ἀδελφός του Ἰωάννης ὁ Ἐλκτικῶν, ἄνθρωπος φιλάργυρος και διεφθαρμένος, ὁ ὁποῖος ἐγενε δὲ τῆς διας κάτοχος τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἀδελφοῦ του και ἠρνήθη νὰ δώσῃ εἰς τὴν νύμφην του και τὸ μικρότερον χρηματικὸν ποσόν.

Ἐπὶ 15 ἐτὴ ἡ δυστυχὴς βασιλίσσα διεξήγαγε δικαστικὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀπαισίου καταχραστοῦ. Μόνη, ἐγκαταλειμμένη, ἐζητήσε τὴν συνδρομὴν τοῦ Πάπα Ἰννοκετίου τοῦ βου, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς ἐπιρροῆς του κατάρθωσεν ὅπως ὁ σφετεριστὴς της ἐπιρροῆς της νὰ συναντηθῇ με τὴν νύμφην του. Ἀλλὰ τὸσον ἡ συνάντησις αὐτὴ, ὅσον και αἱ δύο ἄλλαι ποὺ ἐγένον τῷ 1204 και 1208, δὲ εἶχαν κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ ὀργισθῇ ὁ Πάπας και ν' ἀφώριση τὸν βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας. Τέλος αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ ἔλθῃ εἰς συμφωνίαν και ὑπέγρα-

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Διαλογικόν διήγημα ἐκ τοῦ Οὐγγρικοῦ

[Τὸ ἀπρὲς-μιντὶ ἐτελείωσαν. Οἱ προσκεκλημένοι ἔφυγαν. Μένουν μόναι ἡ οἰκοδόποινα καὶ ἡ καλλιτέρα φίλη της. Ἀνταλλάσσουσιν ἐκμυστηρεύσεις, πίνοντας τὸ τελευταῖον φλυτζάνι τσαγιού].

Ἡ φίλη. — Εἶναι τὸ πῶς ἐξαιρετικὸ πρᾶγμα πού μου συνέβη στὴ ζωὴ μου. Δὲν θὰ μὲ πιστέψης.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Μὰ πῶς, πές μου το.

Ἡ φίλη. — Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τὸ διηγηθῶ σὲ κάποιον. Δὲν θαστώ.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Ἐλα λοιπόν!

Ἡ φίλη. — Τὴν Τετάρτην τὸ βράδυ ἐγύρισα στὸ σπίτι μου στῆς ἑπτὰ καὶ τέταρτο. Ὁ ἄνδρας μου, πού δὲν ἔρχεται ποτὲ ἐνωρίτερα ἀπὸ τῆς ὀκτώμισι, ἦταν ἐκεῖ, καθισμένος στὴν τραπέζια καὶ διαβάζων τὴν εφημερίδα του. Ἐφίληθήκαμε, ὅπως συνήθως. Ἀνοίγων τὴν τσάντα μου γιὰ νὰ πάρω τὸ μανδύλι μου. Ἦμουν κάπως στενοχωρημένη πού ὁ ἄνδρας μου ἐγύρισε προτύτερα ἀπὸ μένα. Γι' αὐτὸ δὲν ἔδωσα ὅση συνήθως προσοχή. Ἐνῶ ἐτραβούσα τὸ μανδύλι μου ἀπὸ τὴν τσάντα, ἐπεσον ἕνα κλειδί.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Ναί.

Ἡ φίλη. — Αὐτὸ ἀκριδῶς εἶπε καὶ ὁ ἄνδρας μου.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Τί;

Ἡ φίλη. — «Ναί». Εἶπε «ναί», χωρὶς φαινομενικὸν λόγον. Ἐγείνα κατακόκκινη. Ὅταν μου πέφτη κάποιον πρᾶγμα, περιμένω νὰ τὸ πιάσῃ ὁ ἄνδρας μου. Αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο τοῦ ἔρχεται τόσο φυσικὰ, ὥστε δὲν θὰ ἐσκεπτόμουν ποτὲ νὰ σκύψω ἐγὼ. Αὐτὴν ὅμως τὴν φορὰν ἔκαμα τὸ ἀσυγχώρητον λάθος νὰ πιάσω μὲν μου τὸ κλειδί. Προφανῶς δὲν εἶχα ὀλὴν μου τὴν ψυχραιμίαν. Εἶχα ταραχθῇ πού τὸν εὐρήκα στὸ σπίτι. Τὸ πείσιμο τοῦ κλειδιοῦ ἠδύτης τὴν ταραχήν μου αὐτὸ τὸ «ναί» μ' ἔκαμε νὰ τὰ χάσω τελείως. Ἦμουν βεβαίως ὅτι ἐξόπνησα τῆς ὑποψίας του καὶ ὅτι κάποιον μικρὸ πρᾶγμα θὰ συνέβαινε.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα συνέβη;

Ἡ φίλη. — Ναί. Ὁ ἄνδρας μου ἔχαμογέλασε,

ψεν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν Βερανζέρην ἕνα συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὁποίου τῆς παρεχώρει «ὅ,τι δὲν τοῦ ἀνῆκε», δηλαδὴ τὴν πόλιν Μάν καὶ τὰ προάστειά της. Κατ' ὅλην τὴν πόλιν Μάν καὶ τὰ προάστειά της κατ' ὅλην τὴν πόλιν Μάν καὶ τὰ προάστειά της κατ' ὅλην τὴν πόλιν Μάν καὶ τὰ προάστειά της.

Αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ καρπὸς δεκαπενταετῶν ἀγώνων!

ΣΣ

Θάνατος τοῦ Ἰωάννου

Εὐτυχῶς διὰ τὴν Βερανζέρην μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀπέθανεν ἀπὸ πολυφαγίαν ὁ Ἰωάννης ὁ Ἀκτῆμων, καὶ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἤρchiσε νὰ παύσῃ καὶ ἀπὸ τὰ κτήματά της. Ἀργότερα περιτλήσεν εἰς αὐτὴν ἡ κυριότης μερικῶν κτημάτων, ὅπως τῆς πόλεως Μάν μετὰ τῆς περιοχῆς της, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθη νὰ τῆς παραχωρήσῃ ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας. Τὰ βασανὰ της ὅμως δὲν εἶχαν τελειώσει. Ὅλοι τὰ εἶχαν μαζὶ της: οἱ Ἀγγλοὶ πρίγκηπες λόγφ τῶν κτημάτων της, καὶ οἱ Γάλλοι, διότι ἦτο βασιλίσσα τῆς Ἀγγλίας, εἰς ἐποχὴν ὅπου αἱ μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας σχέσεις ἦσαν ἥμισυ φιλικαί.

Ἀλλὰ τὴν Βερανζέρην δὲν ἐπτόησεν ἡ γενική αὐτῇ ἀντιπάθεια. Ἐρρίφθη ἀπ' ἐναντίας εἰς τὴν διεκδικησὶν τῶν δικαιωμάτων της μὲ ἄκονον δραστηριότητα. Πολλάκις, κατὰ τοὺς ἀγῶνας της αὐτοὺς ἐπεκατέστη ἐκ νέου τὴν συνδρομὴν τοῦ Πάπα. Ἡ ζωὴ αὐτῇ διήρchiσε μέγχι τοῦ γήρατός της, ὅποτε καὶ μόνον εὐρήκεν ὀλίγην ἡσυχίαν. Τότε, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀφοσίωσίν της εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔκτισε διάφορα ἱερὰ ἰδρύματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἕνα μοναστήρι σωζόμενον ἀκόμη. Εἰς τὸ μοναστήρι αὐτὸ ἐτάφη τὴν 23ην Δεκεμβρίου τοῦ 1230 ἡ «Θλιμμένη Βασιλίσσα». Ἀλλὰ καὶ νεκρά δὲν ἔμεινε ἡσυχῇ. Κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν ὁ τάφος της ἐβιάσθη καὶ τὸ ἀγαλμὰ της συνετρίβη.

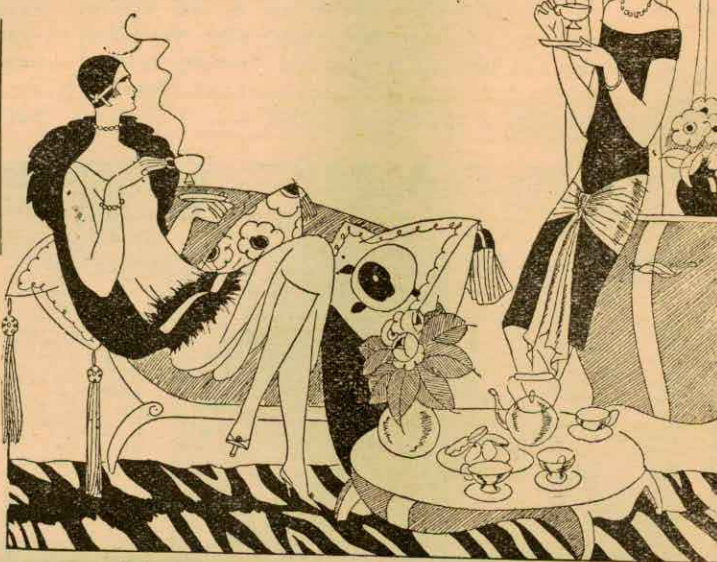
Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ζωὴ τῆς «Θλιμμένης Βερανζέρης», βασιλίσσης χωρὶς βασίλειον, συζύγου χωρὶς σύζυγον, πρὸς τὴν ὁποίαν ὅμως ὀφείλουν σέβας καὶ ἀγάπην, ὅσοι ἐκτιμῶν καὶ θαυμάζουν τὰς καλὰς καὶ ἐναρέτους γυναῖκας.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΑΝΣΕΛ

μὲ ἕνα κακὸ χαμόγελο. Δὲν εἶπε τίποτε, ἤρεσθη νὰ μὲ κυττάξῃ. Φαίνεται πῶς εἶχα τὸ ὕψος πολὺ ἔνοχον, διότι, βλέπεις, κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐσιωποῦσα. Ὑστερα ἀπὸ σιωπὴν, πού μου ἐφάνηκεν ἀτελείωτη, ἠρώτησε μὲ φωνὴ χαμηλὴ καὶ ἀπότομη: «Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κλειδί;»

Ἡ οἰκοδόποινα. — Τί φρίκη!

Ἡ φίλη. — «Τί εἶναι αὐτὸ τὸ κλειδί;» Φαντάσου! Ἄν ἦτανε τοῦλάχιστον ἕνα κλειδί, ὅπως τὰ ἄλλα! Ἀπεναντίας... Ἐλαμπε, ἀλλ' ὅχι ὅπως ἕνα κλειδί πού εἶναι παλὸ καὶ ἐρησιέμευσε πολὺ. Εἶχαν ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ καινούργιου αὐτοῦ τὸ κλειδί. Ἦτο καινούργιο, καινούργιο μὲ αὐθάδεια, καινούργιο, πού σοῦ ἐθάμβωνε τὰ μάτια. Ὅπως ξέρεις, ὑπάρχει κατὰ τὸ καθήκον, κατὰ τὸ ἐμπνεῖ ἐμπιστοσύνη σ' ἕνα παλὸ κλειδί. Ὅταν τὸ κυττάξῃ κανεὶς πολλή ὥρα καὶ συλλογίζεται ὅσα ἐνθυμίζει, σχεδὸν πιστεύει πῶς εἶναι πλάσμα.

Ἐνα παγωμένο ρίγος διέτρεξε τὴν πλάτη μου

ζωντανό. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ κλειδί, πού ἦτο τόσον ἀπειρητικόν, τόσο χυδαῖο, πού προφανῶς εἶχε σχέσιν ὡς τώρα μόνον μὲ τὸν γόφτο, πού δὲν ἀνῆκε...

Ἡ οἰκοδόποινα. — Πές μου γρήγορα, τί συνέβη;

Ἡ φίλη. — Ὁ ἄνδρας μου μούπε: «Τί εἶνε αὐτὸ τὸ κλειδί;» Ἐκατάλαβα ὅτι ἔβασε ἡ πῶς κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς μου, ὅτι ὁποιαδήποτε κι' ἂν ἦτο ἡ ἀπάντησίς μου, ἦμουν χαμένη. Εἶναι παράξενο, ἀλλὰ ξέρεις πού εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ κεφάλι μου; Μιὰ ἀστείοντες πού εἶχα ἀκούσει ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦμουν κόρη: Μιὰ γυναῖκα γυρίζει ἀπὸ τὸν ἐραστὴν της. Ὁ ἄνδρας της τὴν ρωτᾷ: «Πού ἦσουν, ἀγάπη μου;» Ἐκείνη ἀπαντᾷ: «Στὸν ἐρωμένο μου. Καὶ ὁ σύζυγός χαμογελᾷ καὶ λέγει, προσποιούμενος ὅτι τὴν συμβουλεύει: «Μὴν τὸ ξανακάνης, ἀγγελέ μου. Μοῦ ἦρθε λοιπὸν εἰς τὸ μυαλὸ νὰ πῶ στὸν ἄνδρα μου: «Αὐτὸ τὸ κλειδί; Μὰ εἶναι τῆς γκαρσονιέρας τοῦ ἐρωμένου μου». Ἄλλ' ἀμέσως αἰσθάνθηκα ὅτι δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ τὰ λόγια αὐτὰ μὲ τὴν ἀναγκαίαν ἀπόδειξαν καὶ φαιδρότητα. Ὅχι, ἐπίστεψα πῶς ἦμουν χαμένη. Χαμένη ἀνεπανορθώτως. Δὲν ἔβλεπα καμμίαν διέξοδον. Εἰς ἕνα χιλιοστὸν τοῦ δευτερολέπτου ἐδοκίμασα ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἐνοχῆς μου. Ὅλα ἐτελείωσαν μετὰ τὸ ἐμὸ καὶ τοῦ ἄνδρός μου. Γιὰ πρώτη φορὰ εὐχαριστήθηκα πού δὲν εἶχα παιδιὰ. Ἦμουν ἐκεῖ, ἐντελῶς ἑνὴ πρὸς τὸν ἄνδρα μου, διωγμένη, ἀτιμασμένη, χωρὶς φίλους, μόνη...

Ἡ οἰκοδόποινα. — Ἐ, λοιπόν;

Ἡ φίλη. — Λοιπόν... Τί ἔβλεπα πλάσματα πού εἴμεθα ἡμεῖς ἡ γυναῖκες! Ἐναδοχικὰ διὰ μιᾶς τὴν ἀταραξίαν μου, τὴν ψυχραιμίαν μου. Μιὰ ἡσυχία πού ἐμοιάζε τὸ θάνατον ἐφάνηκε νὰ μπαίνει μέσα μου. Ἄν ὁ ἄνδρας μου ἦταν ὀξυδερκέστερος, θὰ εἰμπορούσε νὰ τὰ διαβάσῃ ὅλα αὐτὰ στὴν φυσιογνωμίαν μου. Δὲν θὰ μάθης ποτὲ, ἀφοῦ δὲν τὸ ξέρω οὔτε ἐγὼ, γιατί τὸ εἶπα καὶ γιατί τὸ ἐσέφεθηκα, ἀλλὰ... εἶναι κατὰ πλῆρη ὅταν ἤκουσα τὴν ἰδίαν μου φωνὴ νὰ λέγῃ: «Αὐτὸ τὸ κλειδί; Μὰ εἶναι τὸ κλειδί τῆς τραπέζιας!»

Ἡ οἰκοδόποινα. — Τῆς τραπέζιας; Ἡ φίλη. — Τῆς τραπέζιας. Ὅα μπορούσα κάλλιστα νὰ πῶ πῶς ἦταν τὸ κλειδί τῆς κουζίνας, τοῦ σαλονιοῦ, ὁποιοῦδήποτε ἄλλου δωματίου. Μὰ ὅχι. Δὲν ξέρω ποῖα ψυχρὴ τρέλλα μ' ἔκαμε νὰ πῶ, ὅτι ἦταν τὸ κλειδί τῆς τραπέζιας. Ἐπειτα ἔσκαψα τὸ κεφάλι καὶ ἐπερίμενα νὰ ἐκραγῇ ἡ θύελλα. Καὶ ὅμως ἡ θύελλα δὲν ἐξερράγη!

Ἡ οἰκοδόποινα. — Τί συνέβη;

Ἡ φίλη. — «Τῆς τραπέζιας;» ἐπανέλαβεν ὁ ἄνδρας μου. Ἀπήντησα: «Ναί». Ἐγάρθην τὸ παλὸ κλειδί καὶ εἶπα καὶ μὰς ἔφτασαν ἕνα ἄλλο. Μοῦ ἐπῆρε τὸ κλειδί ἀπὸ τὰ χέρια καὶ διηρτήθη πρὸς τὴν πόρταν. Ξέρεις ὅτι ὑπάρχουν δύο πόρτες στὴν τραπέζιας μας. Ἡ μία ἀνοίγει πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν γαλαρίαν. Ἐπῆγε πρῶτα στὴν πόρτα πού εἶναι πρὸς τὴν κουζίνα καὶ ἐδοκίμασε τὸ κλειδί εἰς τὴν κλειδωνιά. Δὲν ἔμπαινε. Μ' ἐκύτταξε. Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους. Ἐπῆγε πρὸς τὴν ἄλλη πόρτα. Τὴν πόρτα πού ἀνοίγει στὴν γαλαρίαν. Ἐβάλε τὸ κλειδί εἰς τὴν κλειδωνιά. Ἐνα παγωμένο ρίγος διέτρεξε τὴν πλάτην μου... Ἀλλὰ τὸ κλειδί ἔμπαινε, ἔμπαινε... ἐγύρισε τὸν σῶτῃν μὲ ἕνα κρότον ξηρόν, σὰν νὰ εἶχε πραγματικῶς κατασκευασθῇ γιὰ ν' ἀνοίξῃ αὐτὴν τὴν πόρταν.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Μὰ πῶς συνέβη αὐτό;

Ἡ φίλη. — Ἡ Ὑδὲτ Γκιλμπέρ λέει ἕνα τραγουδι γιὰ ἕνα παρόμοιον θαῦμα. Ἐνα θαῦμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν εὐστολαχίαν τῆς Παναγίας πού ἐλυπήθηκε μιὰν ἐνοχὴ γυναῖκα καὶ ἔκαμα τὸ θαῦμα γιὰ νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν. Ἐξήγησε μ' ὅλα ταῦτα τὸ πρᾶγμα ὅπως θέλεις. Πές ὅτι εἶναι θαῦμα ἢ μιὰ σύμπτωσης ἐξαιρετικῆς. Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι τὰ πρᾶγματα συνέβησαν ὅπως σοῦ τὰ εἶπα.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Τί συνέβη ἔπειτα;

Ἡ φίλη. — Ὅταν ἡ πόρτα ἀνοίξῃ μὲ τὸ κλειδί, ἀντὶ νὰ καθισχάσω ἐκατατόμαξα. Ἡ ταραχή μου ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα, παρὰ τὴν ὥρα πού ἐπίστευα πῶς ὁ ἄνδρας μου θ' ἀνεκάλυπτε τὴν ἀλήθειαν. Ὅταν ἐπίρασεν ὁ κίνδυνος, τότε μόνον ἀνεμέτρησα πραγματικῶς τὴν σοβαρότητά του καὶ αἰσθάνθηκα ἀνέκφραστον δειλίαν καὶ φρίκην, συλλογιζομένη τὰς τρομερὰς περιπετειὰς πού θὰ ἀκολουθοῦσαν, ἂν δὲν ἦνοιγεν ἡ πόρτα μ' ἐκεῖνο τὸ κλειδί.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Καὶ ὁ ἄνδρας σου;

Ἡ φίλη. — Ὅταν ἡ πόρτα ἦνοιγεν, ὁ ἄνδρας μου ἀπέβαλε κάθε ὑπόψιν. Ἐκαθήσαμε ὅτερον ἀπὸ λίγο στὸ τραπέζι καὶ ἐφάγαμε. Κατέβαλα ὑπερ-ανθρώπους προσπάθειαν νὰ κρύψω τὴν ταραχήν μου. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ ἔρριχνα κρυφὰ ματιὰς στὸν ἄνδρα μου. Ἐἶνε περίεργος, ὅτι ἐνῶ τὴν ὥρα πού εἶχε τῆς ὑποψίας μου ἐφάνητο σὰν δῆμιος, τώρα αἰσθάνομουν ἀπειρὴν μεγαλοχολία καὶ θλίψι γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

— πού ἐμπρός στὰ μάτια μου ἡ τύχη τοῦ ἔδειξε μιὰ στιγμή τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἄλλη στιγμή τὸν ἐτύφλωσε καὶ τὸν ἄφησε στὴν πλάνην.

Ἡ οἰκοδόποινα. — Δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃς βέβαια νὰ τὸν ἀπατάς;

Ἡ φίλη. — Βέβαια ὅχι. Ἐλαβα τὴν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ μὴν ἐπαναλάβω τὸ πρᾶγμα μου. Καὶ ὅταν, τὴν ἐπομένην, ἦλθε νὰ μου κάμῃ ἐπίσκεψιν ἐκεῖνος...

Ἡ οἰκοδόποινα. — Ἐκεῖνος; Ποῖος;

Ἡ φίλη. — Ἐκεῖνος πού μου ἔδωσε τὸ κλειδί. Εἶπα στὴν ὑπηρετρία νὰ πῇ πῶς δὲν εἶμαι μέσα. Ἦμουν τὴν ὥρα ἐκεῖνη στὴν τραπέζια καὶ ὅταν ἡ ὑπηρετρία ἐβγήκε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν μου, ἀπὸ τὸν παρόλογο φόβο μήπως ἐκεῖνος ζητήσῃ μὲ τὸ ἔτσι θέλω νὰ μὴν μέσα νὰ μὲ ἰδῇ, ἐπλησίασα τὴν πόρτα καὶ τὴν ἐκλείσα μὲ τὸ περίφημο κλειδί, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνῃ ἐπάνω στὴν κλειδωνιά ἀπὸ τὴν ὥρα πού τὸ ἐδοκίμασεν ὁ ἄνδρας μου.

Παράφρασις ὑπὸ Χ.

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΗΣ ΜΥΚΟΝΟΥ

Η ΕΠΟΠΟΙΕΙΑ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἔχει νὰ παρουσιάσῃ καὶ ὅχι ὀλίγας γυναῖκες, διακριθεῖσας εἰς ἡρωισμόν. Καὶ ἂν ἡ Μπουμπουλίνα καὶ ἡ Τζαβέλαϊνα καὶ αἱ Σουλιώτισσαι εἴνε διεθνούς πλέον φήμης, οὐχ ἦτον ὑπάρχον καὶ ἄλλαι ἡρωίδες, ὀλιγώτερον μὲν γνωσταί, ἀλλ' ὅχι καὶ δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον ἄξια θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης. Μία ἀπὸ τὰς τελευταίας αὐτάς εἶναι ἡ Μαντῶ Μαυρογένους, ἡ Παρθένος τῆς Μυκόνου, τὴν ὁποίαν τόσκι ξένοι ἐξύμνησαν.

XX

Ἡ Μαντῶ Μαυρογένους ἦτο κόρη τοῦ Σπαθαρίου Νικολάου καὶ ἀνεψία τοῦ Ὁσποδάρου τῆς Βλαχίας. Ἀπὸ μεγάλῃν οἰκογένειαν, διαπρέψαν εἰς τὴν Τουρκίαν, ἡ Μαντῶ ἐκκληρονόμησεν ὅλην τὴν ἀρχοντίαν τῶν παλῶν Φαναριωτικῶν σπιτιῶν, ταυτοχρόνως δὲ εἶχεν εὐρωπαϊκὴν μόρφωσιν καὶ γλωσσωμάθειαν, διότι ἀνέστρεψεν εἰς τὴν Τεργέστην, ὅπου ἔζη ὁ πατὴρ τῆς.

Οἱ ξένοι περιηγηταί, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐγνώρισαν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δράσεώς της, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν, τὴν περιγράφουν ὡς ὥραίαν, ὑψηλὴν, λυγερὴν, μὲ δύο μάτια σπινθηροβολοῦντα ἀπὸ εὐφυΐαν καὶ γεμάτην γλυκύτητα καὶ τόλμην ταυτοχρόνως.

Ἦγε τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡλικίας της ὅτε ἐξεργάγη ἡ Ἑλληνικὴ ἐπανάστασις. Ἡ ὥραία ἀρχοντοπούλα, στολισμένη μὲ τόσα χαρίσματα μαζὶ μὲ ὄνομα φημισμένον καὶ χρηματικὴν περιουσίαν σεβάστη, ἀπετέλει μίαν ἐκλεκτὴν σύζυγον καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοῦς προκρίτους νέους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐζήτουν τὴν χεῖρα της. Ἀλλ' ἐκείνη ἀπήντα ἀγερώχως εἰς πᾶσαν πρότασιν γάμου.

— Ἐκείνος ποῦ θὰ γίνῃ ἄνδρας μου πρέπει πρῶτα νὰ δεχασθῇ στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος!

XX

Ἡ ἐκρηξίς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως τὴν εὗρεν εἰς τὴν Τήνον, ὅπου ἔμεναν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ της Μαύρου, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εἶχεν ἐμπιστευθῇ πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ὁ πατὴρ τῆς. Μόλις ἔμαθε τὸ εὐτυχές γεγονός, ἐγκατέλειψε τὴν Τήνον καὶ μετέβη εἰς τὴν πατρίδα της Μύκονον, ὁπόθεν κατήγετο ἡ οἰκογένειά της καὶ ὅπου εἶχε σεβάστην περιουσίαν.

Αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου ἐξηγείροντο, ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Ἡ Μαντῶ λοιπόν, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1821, ἐξώπλισε με ἰδικά της ἑξὸς δύο πλοία, τὰ ὁποῖα ἠνῶθησαν μὲ τὸν ἐπαναστατικὸν στόλον, μαζὶ μὲ ἄλλα τέσσαρα, τὰ ὁποῖα ἐστειλαν οἱ Μυκῶνιοι. Μὴ ἀρκουμένη εἰς αὐτά, ἐνεχυρίσας τὰ κοσμήματά της καὶ μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἐξώπλισε 65 παλληκάρια, τὰ ὁποῖα ἐστειλε μὲ ἕνα δρῆκιον εἰς βοήθειαν τῶν ἐπαναστατῶν. Σῶζεται ἀκόμη καὶ σήμερον ἡ ἐπιστολὴ τῆς Μαντῶς, ἡ ὁμιλοῦσα διὰ τὸν ἐνεχυρισμὸν αὐτὸν τῶν κοσμημάτων της.

XX

Οἱ Τούρκοι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφήσουν ἀτιμωρήτους τοὺς Μυκωνίους, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν νὰ ἐπαναστατήσουν. Ἦδη ἡ καταστροφὴ τῆς Χίου ὑπενθύνει καὶ εἰς τοὺς ἄλλους νησιώτας τὴν ἀνάγκην ὅπως ἀμυνθοῦν.

Ἡ Μαντῶ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς προύχοντας, ἀνέπτυξεν εἰς αὐτοὺς τὸν κίνδυνον καὶ τοὺς συνεβούλευσεν ὅπως ὀργανώσουν τὴν ἀμυναν. Οἱ συμπολιταί της ὁμοφώνως τῆς ἀνέθηκαν τὴν ἀρχηγίαν. Ἡ Μαντῶ κατ' ἀρχὰς ἠνῶθη, τέλος ὅμως ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ.

Καὶ πράγματι ὀργάνωσε τελείως τὴν ἀμυναν, εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν μετ' οὐ πολὺ οἱ Τούρκοι ἐπέδραμον κατὰ τῆς νήσου μὲ στόλον καὶ ἀγγάρια, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσουν καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἰδέαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς νήσου, ἡ ὁποία ὀφείλει τὴν σωτηρίαν της εἰς τὴν Μαντῶ.

XX

Ἡ ὥραία ἡρώς, δοκιμασθεῖσα διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὸ πῦρ τοῦ πολέμου, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μείνῃ κλεισμένη εἰς τὴν νῆσον της, ἐνῷ εἰς τὴν Παλοπόννησον, τὴν Σπέρειαν καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ὁ πόλεμος ἐμαίνετο. Ἐσκέφθη λοιπόν νὰ μεταφέρῃ τὸν ἀγῶνα εἰς τὴν Εὐβοίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἐξε-

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΥΠΟ Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

γερθῇ, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Διαμαντῆ καὶ τοῦ Τάσου.

Ἰδοὺ λοιπόν τὴν 21αν Φεβρουαρίου ἀποβιβάζεται ἡ Μαντῶ εἰς τὴν Εὐβοίαν, ζωμένη ἕνα οἰκογενειακὸν ἱστορικὸν σπαθί, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικούντας με, πολέμησον τοὺς πολεμοῦντας με, βασιλεῦ τῶν βασιλευντων».

Εἰς τὴν παραλίαν τὴν ὑπεδέχθησαν ὁ Διαμαντῆς καὶ ὁ Καρατάσος. Ἡ Μαντῶ τοὺς εἶπεν ὅτι ἤρχετο νὰ τοὺς προσφέρῃ τοὺς στρατιώτας τοὺς ὁποῖους εἶχε μισθώσει εἰς τὴν Μύκονον καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ τὸν ἑαυτὸν της.

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν ὀργάνωσαν τὴν ἐπιθεσιν. Ἀπεφασίσθη, κατόπιν τῆς ὑποδείξεως ἐκείνης, ὅπως πολιορκήσουν τὴν Κάροστον. Ἡ Μαντῶ ἦτο ἐπὶ κεφαλῇ τῆς πολιορκίας. Οἱ πολιορκούμενοι ἤρχισαν τέλος νὰ στεροῦνται τροφίμων καὶ ὁ ἀρχηγός των Ὁμέρ βέβης ἀπεφάσισεν ἐξοδόν. Ἀτυχῶς κατὰ τὴν ἐξοδὸν οἱ Ἕλληνες ἠττήθησαν καὶ ὁ Ὁμέρ κατάρθωσε νὰ ἀνοίξῃ δίοδον καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Μεσσίσιαν. Τότε οἱ ἐπαναστάται ἀπεφάσισαν νὰ δώσουν τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν εἰς τὴν Μαντῶ, ἡ ὁποία ἠτομάζετο νὰ ἀντεπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅτε μία

Μαντῶ Μαυρογένους

διαταγή, φθάσας ἀπὸ τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά της. Ἡ Θεσσαλία ἐκινδύνευεν. Εἶχεν ἐπομένως ἀνάγκην ἀμέσου βοήθειας καὶ διτάσσοντο οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ἀρχηγοὶ ὅπως σπεύσουν ἐκεῖ ἵνα βοηθήσουν.

XX

Οἱ Τούρκοι ἤθελαν νὰ στείλουν στρατεύματα ἀπὸ τὴν Λάρισσαν διὰ νὰ κατέλθουν καὶ καταστρίλουν τὴν ἐπανάστασιν, ἡ ὁποία ἐμαίνετο νοτίως.

Τὰ ἀφικθέντα ἑλληνικὰ στρατεύματα, ὑπὸ τὸν Καρατάσον, τὸν Διαμαντῆ καὶ τὴν Μαντῶ ὤχρωθησαν εἰς τὰς χαράδρας τοῦ Πηλίου καὶ ἐπέφερον ὄλεθρον εἰς τὰ ἀποπειρώμενα νὰ διέλθουν ἐχθρικά στρατεύματα. Ὁ ἐχθρὸς ἐν τούτοις κατάρθωσε νὰ διέλθῃ. Οἱ Ἕλληνες δὲν ἀπηλπίσθησαν ἀλλὰ τὸν κατεδίωξαν, καὶ εἰς μίαν ἐκ τῶν συστάδων μάχην ἠνάγκασαν τὸν Ἰσμαὴλ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν καὶ νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τὴν Λάρισσαν ἀπὸ ἀφῆκε τρισχιλίους στρατιώτας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ἡ τύχη δὲν ἐφάνη εὐνοϊκὴ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ὀπλαρχηγῶν αὐτῶν καὶ τῆς Μαντῶς, ἡ ὁποία ἐπανῆλθεν εἰς Μύκονον μὲ τὴν ἐνδόμυχον σκέψιν νὰ ὀργανώσῃ νέον ἀγῶνα κατὰ τοῦ τυράννου.

Μὲ ἰδικά της χρήματα ἐξοπλίζει πάλιν ναύτας,

τοὺς ὁποῖους στέλλει εἰς τὸν στόλον τοῦ Μιαούλη. Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐγίνοντο διὰ χρημάτων, τὰ ὁποῖα εἰσέπραττε πωλοῦσα τὰ κτήματά της καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ κοσμήματά της. Εἰς μάτην ἡ μητέρα της τὴν ἐπέπληττε, συμβουλεύουσα αὐτὴν ὅπως φυλάξῃ κάτι διὰ τὴν ζήσῃ καὶ αὐτὴ. Ἐκείνη εἰς ἀπάντησιν διέθετε πᾶν ὅ,τι εἶχε διὰ τὸν ἀγῶνα. Σῶζεται μέχρι σήμερον ἐν περιέργῳ ἔγγραφῳ σχετικόν μὲ τὴν γενναιοδορίαν της αὐτῆς. Εἶνε ἕνα γράμμα πρὸς τὴν μητέρα της, εἰς τὴν ὁποίαν, μεταξὺ ἄλλων γράφει:

«Κατὰ τὰ ἔτη 1823 καὶ 1824, ἔχουσα ἀνάγκην χρημάτων ὅπως συνδράμω τὸ ἔθνος μὲ τὸ ὅποιον ἐπάλαμον διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν του, σὰς ἐνεχυρίσασα μίαν καρφίτσαν μὲ ἕνα μεγάλο διαμάντι καὶ ἐν ῥόδον μὲ διαμάντια, ἵνα μοῦ δανείσετε χρήματα μὲ αὐτὰ τὰ ἐνέχυρα».

Καὶ παραπονεῖται εἰς τὴν μητέρα της ὅτ. δὲν τῆς ἐπιστρέφει τώρα τὰ ἐνέχυρα, θέλουσα νὰ τῆς τὰ κρατήσῃ ἀντὶ τοῦ μικροῦ σχετικῶς ποσοῦ τοῦ ὁποῖον τῆς ἐδάνεισε.

Σύγχρονοι ἀφηγοῦνται ὅτι ἡ μητέρα της ἦτο ἐναντίον της διὰ τὴν σπατάλην τῶν χρημάτων καὶ ὅτι δὲν συνεφώνουν διόλου αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες.

XX

Μὴ ἀρκουμένη εἰς τὴν δαπάνην τῆς μεγάλης παρουσίας της καὶ εἰς τὸ προσωπικὸν ἔργον της, ἡ Μαντῶ ἀπεπειράθη νὰ συγκινήσῃ καὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῶν ἀγωνιζομένων Ἑλλήνων. Καὶ ἀπηθύνα δύο ὠραϊότατα ὑμνήματα, τὸ ἐν πρὸς τὰς Γαλλίδας καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τὰς Ἀγγλίδας γυναῖκας. Τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον εἶναι τὸ πρὸς τὰς Γαλλίδας ἀπευθυνόμενον. Διότι εἶναι γραμμένον μὲ ἐν ὅροις αὐστηρόν καὶ μέμφεται τὴν διασφορὰν τῶν Γαλλίδων γυναικῶν:

«Μία κόρη ἀπλῇ, ἀρχίζει ἡ ἐκκλησίς της, ἀναστρεφθεῖσα ἐπάνω εἰς ἕνα ξερόδοχον, ἀνατραφεῖσα μέσα εἰς τὴν ὀλίσιν, μὴ ἀναπνεύουσα παρὰ τὸν πατριωτισμὸν, θὰ ἀκούσθῃ τάχα ἀπὸ πλῆθος γυναικῶν, βυθισμένων μέσα εἰς τὰς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς;... Καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καταστῶ γελοία, ὁμιλοῦσα περὶ τῆς ἐπανάστασεως τῆς ἡρωικῆς πατρίδος μου πρὸς γυναῖκας, ποῦ δὲν ἡξυρουν νὰ ἀσχοληθοῦν παρὰ μὲ τὰς ἐπανάστασεις τῆς μόδας;»

Ἡ πρὸς τὰς Ἀγγλίδας κυρία ἐκκλησίς της δὲν περιέχει τὰς μομφὰς καὶ τὰς ἐπικρίσεις ποῦ ἀπευθύνει κατὰ τῶν Γαλλίδων γυναικῶν διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐπιπολαιότητά των.

Τὴν ἐκκλησίαν αὐτὴν ἐνεχείρισεν ἡ Μαντῶ εἰς τὸν διάσημον φιλέλληνα Μπλακιέρ, μεταβαίνοντα ἐκ Ναυπλίου εἰς Λονδίον.

Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστολαί, καθὼς γράφει βραδύτερον ὁ Μπλακιέρ, ἐπέφερον λαμπρά ἀποτελέσματα. Ἰδίως μεγαλείτερον ἐνεθουσιασμὸν ἐπέδειξαν αἱ Ἀγγλίδες.

XX

Καὶ ἔτσι, ὅχι μόνον μὲ τὸν ἡρωισμόν της, ὅχι μόνον μὲ τὰ χρήματά της, τὰ ὁποῖα ἀφθονα ἐσπατάλησε χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν γραφίδα της ἀκόμη ἐδοκίμησε τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν.

Ἀναρίθμητοι ξένοι, εἴτε ἐκ τῶν ἐλθόντων ὅπως πολευήσουν φιλελλήνων, εἴτε ἐκ τῶν ἐκ περιεργείας ἐπισκεψθέντων κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τὴν Ἑλλάδα, γράφουν εἰς τὰς ἐντυπώσεις των ὅτι τὸ σπῆτι της εἶχε μεταβληθῇ εἰς κέντρον τῶν ξένων, ὅπου ἡ Μαντῶ, μὲ τὴν φλογερὰν της εὐχαρτίαν, εὐχαίρουσα διαφόρους ξένους γλώσσας, ἐπροσπαγάνδιζεν ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.

Γυναῖκα σπανία, ἀπὸ τὰς ὀλίγας ποῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ἱστορία μας, ἡ Ἡρώς τῆς Μυκόνου, ὑπῆρξεν ἀτυχὴς εἰς τὸν ἔρωτά της καὶ ἐσελεύσθη τὴν πολυτάραχον ζωὴν της μέσα εἰς πενίαν καὶ δυστυχίαν, ὅπως θὰ ἴδωμεν εἰς τὸ πρὸς ἑξῆς.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ἀγγλικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ Π. Μ. ΧΟΛΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

[Ἡ πλουσιωτάτη νεαρά Ἀγγλίς Διάνα Μάγιο, κόρη πού ἀνετράφη σάν ἀγόρι καὶ ἀγαπᾷ τὰ περιπετειώδη ταξίδια, ἐπιχειρεῖ παρὰ τὰς συστάσεις τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῶν φίλων της, ἐκδρομὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Σαχάρας, αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὸν Σέχην (ἀρχηγὸν Ἀραβικῆς φυλῆς) Ἀχμέτ Μπέν Χασάν, ὁ ὁποῖος τὴν καθιστᾷ διὰ τῆς βίας ἐρωμένην του. Ἡ κόρη αὕτη, πού δὲν ἐγνώρισε ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν της τί εἶναι φόβος, δοκιμάζει ἤδη βαθύτατα τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐνώπιον τοῦ δεσποτικοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει παράδοξον κράμα θαρραλότητος, μορφώσεως καὶ καλαισθησίας, καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι δι' αὐτήν, ὅπως καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ὑπηκόους του, ἀτεγκτος καὶ ἀμείλικτος νόμος. Μετὰ δύο μηνῶν συμβίων, ἡ Διάνα, ἡ ὁποία διατελεῖ πάντοτε εἰς θανάσιμον ἀγωνίαν, αἰσθανομένη ὅτι εἶναι δούλη τοῦ Ἀραβικοῦ αὐτοῦ, δραπέτευει, ἀλλ' ὁ Σέχης κατορθώνει νὰ τὴν συλλάβῃ ἐκ νέου. Κατὰ τὸ ἐπιστάδιον αὐτὸ ἡ Διάνα ἐννοεῖ ὅτι κατέχεται ἀπὸ σφοδρότατον ἔρωτα πρὸς τὸν Σέχην, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ὑποπτευθῇ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Παρέχονται ἐν τούτοις δύο μῆνες, χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν Ἀχμέτ τὸ αἶσθημά της, ἐνῶ συγχρόνως βασανίζεται ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν ἂν αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ ἐκδηλώνει μῖσος κατὰ τῶν Ἀγγλῶν. Ἡ Διάνα τὸν ἐρωτᾷ ποία εἶναι ἡ ἀφορμὴ τοῦ μίσους αὐτοῦ].

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἀναψέ μου ἔνα σιγαρέττο, ἀγαπημένη μου. τὰ χέρια μου εἶναι ἀπησχολημένα, τῆς ἀπήντησεν.

Ἡ Διάνα ὑπήκουσε μὲ ἕνα ἐλαφρὸ γέλιο.

— Δὲν ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐρωτήσιν μου.

Ἐκείνος ἐξηκολούθησε νὰ γυαλίξῃ τὸ λάμπον μικρὸν ὄπλον. Μετὰ μίαν στιγμὴν :

— Μικρὴ μου Διάνα, εἶπε, τὰ χεῖρά σου εἶναι θαυμασίως κόκκινα καὶ ἡ φωνή σου εἶναι σάν μουσικὴ εἰς τὰ αὐτιά μου, ἀλλ' ἀπεχθάνομαι τὰς ἐρωτήσεις. Μὲ στενοχωροῦν.

Καὶ ξανάρχισε νὰ τραγουδῇ τὸ ἄσμα τοῦ Κασιέρ. Ἡ Διάνα ἤξευρεν ὅτι ὅλαι αἱ ἐρωτήσεις δὲν τοῦ ἐπρόξενον τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχε θίξει κάποιον ἀλγεῖνόν σημεῖον τοῦ παρελθόντος του, καὶ διὰ νὰ θεβαιωθῇ τὸν ἠρώτησεν, ἐκ νέου :

— Γιατί τραγουδᾷς; εἶναι ἡ πρώτη φορά.

Ἐκείνος ἐχαμογέλασε, διασκεδάζων μὲ τὴν ἐπιμονὴν της.

— Περιέργη! Τραγουδῶ γιατί εἶμαι εὐτυχής. Γιατί ὁ φίλος μου ἔρχεται!.

— Ὁ φίλος σου;

— Ναί, μὰ τὸν Ἀλλάχ! Ὁ καλλίτερος φίλος πού εἶχε ποτὲ ἄνθρωπος : Ὁ Ραούλ ντὲ Σαιν-Ουμπέρ.

Ἡ Διάνα ἔρριπεν ἕνα βλέμμα εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ἐκείνην ἕνα καταφατικὸν σημεῖον μὲ τὴν κεφαλὴν.

— Ἐρχεται ἐδῶ; ἠρώτησε, καὶ ἡ φωνή της ἐπρόδωκε μίαν δυσαρέσκειαν πού τὸν προσέβαλε.

— Γιατί ὄχι; ἠρώτησεν ἀγερώχως.

— Δὲν ξέρω.

Ἐβόησε ἐκ νέου μέσα εἰς τὰ μαξιλάρια καὶ ἐξανάπασε τὸ περιδικόν. Ἡ ἀφίξις ἐνός ξένου — ἐνός Εὐρωπαίου — ἦτο ἕνα θαρὺ πλῆγμα, ἀλλ' αἰσθανομένη ὅτι ὁ Σέχης τὴν ἐκύτταζε, δὲν ἠθέλησε νὰ δεῖξῃ τὴν συγκίνησιν της.

— Καὶ ποῖα ὥρα θὰ ὀγῆτε εἶω; ἠρώτησε, μὲ μίαν ὑπόκρινιν ἀδιαφορίας καὶ στρέφουσα τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς πάρω μαζί μου σήμερα. Πηγαινῶ εἰς συνάντησιν τοῦ Σαιν-Ουμπέρ. Τὰ πράγματά του ἔφθασαν πρὸ μίᾳς ὥρας μόνον καὶ δὲν ἔχω ἰδῆ τὸν φίλον μου πρὸ δύο ἐτῶν.

Ἡ Διάνα διηρμήθη πρὸς τὴν πόρτα. Μία συνοδεία ἐπερίμενε καί, ἐμπρὸς εἰς τὴν σκηνήν, ὁ «Σαϊ-τάν», ὁ δαιμονισμένος, ἐμεύρων καὶ ἐξήτει νὰ δαγκάσῃ τοὺς ἱπποκόμους του.

Ἐκύτταζε τὰ πλατυμένα αὐτιά καὶ τὰ μανιώδη μάτια αὐτοῦ τοῦ ζώου, τοῦ τόσο ὠραίου καὶ τόσο κακοῦ. Τὸ πρόσωπόν της ἐκκυρτώθηκε. Θὰ τὸ ἐκαθαλλίκευε χωρὶς φόβον, ἀλλ' ἀνησυχούσε κάθε φοράν πὸς ὁ Σέχης ἐβγαίνει μὲ αὐτὸ τὸ ἐλαττωματικὸν ἄλογον.

Ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸ δαμάσῃ. Ἀλλ' ἡ Διάνα δὲν εἰμπορούσε ν' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἕνα εἶδος προαισθήματος, τὸ ὁποῖον ποτὲ ἄλ-

λοτε δὲν εἶχε δοκιμάσει.

Ἐπέστρεψεν ἀργά.

— Ἐγὼ πονοκέφαλον ὅταν μένω κλεισμένη ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Δὲν μπορεῖ ὁ Γάστῳ νὰ μὲ συνοδεύσῃ; ἠρώτησε, δειλὰ, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον.

Ἀπὸ τῆς ἀποπείρας τῆς δραπέτευσέως της δὲν τῆς εἶχεν ἐπιτραπῇ νὰ γῇ μὲ ἄλλον. Ἐκείνος ἐδίστασεν ἡ Διάνα ἐφοβήθη μίαν ἀρνησιν.

— Σὰς παρακαλῶ, ἐφιθύρισε ταπεινῶς.

Ὁ Σέχης ἐξηκολούθησε νὰ τὴν κυττάξῃ.

— Θὰ τὸ σκάσετε ἄλλῃ μιᾷ φορὰ ἀκόμη; τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ἡ Διάνα ἀπέστρεψε τὸ κεφάλι διὰ νὰ τοῦ κρύψῃ τὰ δάκρυα πού ἀνέβαιναν στὰ μάτια της.

— Ὅχι, δὲν θὰ φύγω, ἐφιθύρισε.

— Πολὺ καλά. Θὰ τοῦ δώσω διαταγὰς. Θὰ εἶναι καταγορευμένος ὁ Γάστῳ. Εἶναι ἀφοσιωμένος δούλος σας, παρ' ὅλο τὸ παιγνίδι πού τοῦ ἐπαίξατε. Ὁ φτωχὸς ἔχει πολὺ καλὴν φύσιν. Ἀ, βλέπετε κανεῖς πὺς αὐτὸς δὲν εἶναι Ἀραβ, δὲν εἶναι ἔτσι, μικρὴ μου Διάνα;

Εἶχε τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμά του ὅταν τῆς ἐσήκωσε τὸ κεφάλι μὲ τὴν ἐπιβλητικὴν του χειρονομίαν. Τῆς ἔπεινε τὸ περίστροφον πού εἶχε καθαρίσει καί, σοβαρὸς ἔξαφνα, τῆς εἶπε :

— Θὰ κρατᾷς πάντοτε αὐτὸ ὅταν θὰ θγαίνετε εἶω. Ὁ Ἰμπραήμ Ὁμάρ περιτριγυρίζει ἀκόμη εἰς τὰ περίχωρα.

Ἐκύττασε τὸ ὄπλον χωρὶς νὰ ἐννοῇ.

— Μά... ἐπράυλισεν.

Ὁ Σέχης ἤξευρε τί εἶχεν ἡ Διάνα εἰς τὸ μυαλό της. ἔσκυψε καὶ τὴν ἐφίλησε γλυκά.

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνην σ' ἐσένα, εἶπεν ἡσυχῶς, καὶ τὴν ἀφῆκε.

Ἡ Διάνα τὸν ἠκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα ἕως τὴν πόρταν, κρατοῦσα τὸ περίστροφον εἰς τὸ χέρι. τὸν εἶδε νὰ καθαλλίκευῃ καὶ νὰ φύγῃ. Τί θαυμάσιος ἱππεύς! Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνήν, ἔβαλε τὸ περίστροφον εἰς τὴν θήκην του καὶ τὸ ἐπῆρεν εἰς τὸ ὑποδωμάτιον μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματα τοῦ Σαιν Ουμπέρ. Ἐφώνησε τὴν Ζιλλάχ διὰ νὰ τῆς ἐγάλῃ τὴν ὑπόπτες καὶ ἔπεισεν εἰς τὸ κρεββάτι της.

Τώρα προσεπάθει νὰ φαντασθῇ τὸν συγγραφέα, σύμφωνα μὲ τὸ βιβλίον του.

Ἐκ τῶν προτέρων τῶν ἀπηχθάνετο τὸν ἐξήλευσεν. Ἡ τρυφερότης τοῦ Σέχης τῆς ἔδωκε κάποιαν ἐλπίδα, εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν ἐτολμούσε νὰ στηριχθῇ.

Ἐάν τὸν εἴλκευ μόνον τὸ φυσικὸν θάλητρον, ἔπρεπε νὰ συμπεράνῃ, ὅτι κανὲν αἶσθημα ὠραιότητος δὲν εἰμπορούσε νὰ γεννηθῇ ἀπὸ τὸν πρωτογενῆ πόνον πού εἶχε διγείρει;

Εἰς κάθε Ἀνατολίτην, οἰοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, λείπει ἡ ἱκανότης νὰ αἰσθανθῇ μίαν ἀγάπην θαθεῖαν καὶ διαρκή. Ποῖος ξέρει;

Ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ μὴ διακόπτῃ τὴν στενὴν συνάφειαν τῶν καμμία ἐξωτερικῆς ἐπίδρασης. Οἱ δεσμοί, διὰ τοὺς ὁποῖους ἐκείνος εἶχε κάμει ὑπαινωγμούς μὲ τὴν ἐλαφρότητα, διήρκεσαν ἡμέρας, ἐβδομάδας, ποτὲ μῆνας. Θὰ συνέβαιναν ἴσως νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, χωρὶς τὸν καλὸν ἐρχομὸν αὐτοῦ τοῦ Γάλλου.

Ἐβόησε τὸ βιβλίον τοῦ Σαιν Ουμπέρ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, μέσα εἰς μίαν παιδικὴν κρίσιν θυμοῦ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἦτο βέβαια ἕνας ἐγωιστής, ἕνας κοῦφος, ἕνα ἀπεχθές ὄν.

Εἶχεν ἄλλοτε συναντήσει συγγραφείς, καὶ τὸν ἐφάντασθῃ μὲ περιφρόνησιν. Τὰ βιβλία του ἀπεδείκνυν ὅτι εἶχε τάλαντον. Καὶ ἔπειτα; Δι' αὐτὸ θὰ ἦτο ἀκόμη περισσότερο φουσκωμένος ἀπὸ ἔπαρσιν. Τὸ μυθιστόρημά του ἀπεκάλυπτε μίαν ἰδιοσυγκρασίαν γεμάτην πάθος, πρᾶγμα πού ἠμπορούσε νὰ περιπλέξῃ τὴν κατάστασιν, εἴαν, κατὰ τύχην, συγκατέβαινεν νὰ τὴν κυττάξῃ ὀλίγον περισσότερο τοῦ δέοντος.

Ὁ Σέχης δὲν τὴν εἶχε διατάξῃ νὰ μείνῃ ἀπομυκρυσμένη, ὅπως ἔκαμε κατὰ τὴν διαμονὴν τοῦ Ὀλλανδοῦ. Ἦτο λοιπὸν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν ἀντικρύσῃ. Τί ἐντροπή!

Αἱ συγκινήσεις ἐκείνης τῆς ποιῆας, ἡ ἀπογοήτευσις πού ἠσθάνθη ὅταν εἶδε νὰ φύγῃ ὁ Σέχης χωρὶς αὐτήν, ἡ στενοχωρία εἰς τὴν ὁποῖαν τὴν ἐβρίπτεν ἡ ἰδέα αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως, ὅλα ἐφάνοντο νὰ συνεννοῦνται διὰ νὰ τὴν ταράσσουν, νὰ τῆς προκαλοῦν πυρετόν. Ἐπὶ τέλους ἐκοιμήθη μὲ βαρὺν ὕπνον.

Ἡ Ζιλλάχ ἤλθε νὰ τὴν ξυπνήσῃ μὲ χεῖρ δεξιὴν

καὶ τῆς ἀνήγγειλε σιγὰ ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἐτοιμον.

Ἡ Διάνα ἐσηκώθη, ἔτριψε τὰ μάτια καὶ ἐκύτταξε τὴν νεαράν Ἀράπισσαν χωρὶς νὰ ἐννοῇ. ἔπειτα τὴν ἔδωκε καὶ ἐβύθησεν ἐκ νέου τὸ κεφάλι της μέσα εἰς τὰ μαξιλάρια. Τὴν ἐπροσκαλοῦσαν νὰ φάγῃ, ὅταν ἡ καρδιά της ἐγίνετο κομμάτια...

Προσεκτικὴ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου της, ἡ Ζιλλάχ, ἐπέμεινεν ἄλλ' ἡ Διάνα ἐσηκώθη ὠρμισμένη καὶ τὴν διέταξε νὰ φύγῃ, μὲ τόνον πού δὲν εἶχεν ποτὲ ἄλλοτε μεταχειρισθῇ πρὸς τὴν μικρὰν ὑπηρέτριαν.

Ἡ Ζιλλάχ ἐστράφη εἰς φυγὴν, καὶ ἡ Διάνα, τελείως ξυπνήσασα, ἔβαλε τὰ πόδια εἰς τὸ χῶμα, καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὰ γόνατα, ἀνέπαισε τὸ καὶον κεφάλι της μέσα εἰς τὰ χεῖρα της. Εἶχε πονοκέφαλον τὸ στόμα της ἦτο ξηρόν.

Χαυνωμένη ἐπλησίασεν εἰς τὸν καθρέπτην διὰ νὰ ἰδῇ τὴν σκυθρωπὴν φυσιογνωμίαν της. Δὲν ἦτο ποτὲ ὑπερήφανη διὰ τὴν καλλονὴν της, καὶ τώρα πού αὐτὴ ἡ καλλονὴ δὲν εἰμπορούσε καν νὰ ἐξεγείρῃ ἕνα ἀληθινὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἀχμέτ, τὴν ἐμίσει.

— Ἐχεις πυρετόν, ἡ ἔχεις κακὴν διάθεσιν; διηρωτήθη μεγαλοφώνως.

Ὁ ἦχος τῆς ἰδίας της φωνῆς τὴν ἔκαμε νὰ γελάσῃ παρ' ὅλον τὸ βάρος πού ἠσθάνετο εἰς τὴν καρδίαν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μπάνιου καὶ ἔβραζε τὸ κεφάλι μὲ κούβ νερό.

Ὅταν ἐπανῆλθεν, ἡ Ζιλλάχ, τρομαγμένη, ἔβαλε ἕνα δίσκον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, δίπλα εἰς τὸ κρεββάτι.

— Ὁ κύριος Γάστῳ... ἤρχεις νὰ λέγῃ σχεδὸν μὲ δάκρυα.

Ἡ Διάνα ἐκύτταξε τὸν δίσκον πού εἶχεν ἐτοιμασθῇ μὲ λεπτότητα. Τὸ ἐκκρεμές τῆς ἔλεγεν ὅτι ἦτο ἀργὰ καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἐπεινούσε πολὺ.

Ἐνα μικρὸ κομμάτι χασοῦ τῆς εἴλκυσε τὴν προσοχὴν της. τὸ ἐπῆρε καὶ ἐδιέβασε τὸ λεπτὸν καὶ καθρὺν γράψιμον τοῦ Γάστῳ :

«Τί ὥραν θέλει ἡ Κυρία νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον».

Προφανῶς ὁ ὑπηρέτης δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν περίπατον τοῦ ἀγαπημένου. Ἐχαμογέλασε, ἔγραψε δύο λέξεις καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον ἐχώριζε τὰ δύο δωμάτια.

— Γάστῳ!

— Κυρία :

Τοῦ ἔδωκε τὸ γραμματάκι, σιωπηλῇ, μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων καὶ ἤρχεις νὰ προγευματίξῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψε τὸν δίσκον εἰς τὴν Ζιλλάχ, ἐξανάπασε τὸ βιβλίον τοῦ ντὲ Σαιν Ουμπέρ καὶ προσεπάθει νὰ διαβάσῃ χωρὶς μεροληψίαν. Ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸ αὐτόγραφον : «Ἐνθύμιον τοῦ Ραούλ».

Δὲν ἦτο τὸ γράψιμον κενοδόξου ἀνθρώπου, ἀλλ' εἰμπορούσε κανεὶς νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν γραφολογίαν; Ὁ Ὀμπρέ, ἡ προσωποποίησις τοῦ ἐγωισμοῦ, εἶχεν ἕνα θαυμασιὸν γράψιμον καὶ κάποιος εἰδικὸς γραφέτης πού τὸ ἐξήτασεν ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ ἀδελφός της ἐνεπνεύετο ἀπὸ εὐγενὴ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, πράγμα πού ἔκαμε τὴν Διάναν νὰ σπᾷσῃ στὰ γέλια.

Ἐφύλλωσεν τὰς σελίδας μιᾶς θαυμασίας ἱστορίας ἔρωτος καὶ σταθερότητος ἐνός ἀνδρός καὶ ἔπειτα κατέθεσε τὸ βιβλίον μὲ ἕνα μικρὸν στεναγμόν. Δὲν ἀπαντοῦσε κανεὶς αὐτὰ τὰ πράγματα παρὰ μόνον εἰς τὰ μυθιστορήματα. εἰς τὴν πραγματικότητά συνδύαν ἐντελῶς διαφορετικά.

Περιέφερε μελαγχολικῶς τὰ μάτια της εἰς τὴν «κουαφέζ», ὅπου τὰ ἐλεφάντινα ἀντικείμενα τῆς τουαλέτας της ἐσυμύροντο μὲ τῆς δορυστες καὶ τὰ ξυράφια τοῦ Σέχης ἔσκυψεν ἐπάνω εἰς τὸ μαξιλάρι πού ἀνέπαισε τὸ κεφάλι της κάθε νύκτα καὶ ἤρχεις νὰ κλαίῃ :

— Ἀχμέτ! Ἀγαπημένε μου Ἀχμέτ! εἶπε μὲ σιγανὴν φωνήν.

Ἐπειτα ἀνετίναχθη μὲ ἀνυπομονήαν, ἐφόρεσε τὰ παπούτσιά της, ἔβαλε τὸ καπέλλο της ἕως τὰ μάτια, καὶ ἐπῆρε τὸ περίστροφον πού τῆς εἶχε δώσει ὁ Σέχης.

Τὸ ἐκύτταξε μὲ ἕνα ἀλλόκοτον μειδίαμα πρὸς τὸ δάλῃ εἰς τὴν μέσῃν της.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΦΕΡΕΤΖΕΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΑΛΑΣ

(Ανατολικόν διήγημα του ΡΑΟΥΛ ΖΕΝΕΛΑ)

ΕΖΟΥΣΕΝ ἄλλοτε, στὴ Βαγδάτη, μιὰ γυναῖκα τόσον ὥραία, ὥστε ἐκείνοι ποὺ τὴν εἶδαν δὲν εἰσπορεύσαν νὰ συγκρατήσουν μιὰ κραυγὴ θαυμασμοῦ. Ἐλεγκότανε Κεῖρα καὶ ἦταν κόρη ἐνὸς πλουσίου ἐμπόρου.

Ἀνάμεσα στῆς Ἀνατολίτισσας ἀδελφές της, μελαχροινές σὰν τὴ νύχτα, ἡ Κεῖρα ἦτανε ξανθὴ σὰν τὴν ἡμέρα. Εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ μαγιάτικου ρόδου, μάτια γαλανά σὰν τὸν οὐρανὸ τοῦ Ἀπριλίου καὶ τὰ μαλλιά της ἐμοιάζαν σὰν τὰ στᾶχρα τοῦ Ἰουλίου.

Ὅταν ἡ Κεῖρα ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς κοσμοπλημμυρισμένους δρόμους, συντροφευμένη ἀπὸ τὴν Ἀράπισσαν ὑπηρετρίαν της, ποὺ ἦταν ντυμένη στὰ ἄσπρα καὶ ἐμοιάζε σὰν τὴ μύγα στὸ γάλα, καθέναν ἐγύριζε νὰ τὴν δῇ.

Ἐπερνοῦσαν σὰν τὴ νύχτα καὶ σὰν τὴν ἡμέρα, καὶ οἱ διαδότες ἔλεγαν μέσα τους, ὅτι ἡ Κεῖρα ἦταν τόσο ξανθὴ, γιατί ἡ Ἀράπισσά της ἦταν τόσο μαύρη.

Στὸ ἀνώμαλο λιθόστρωτο ὁ ἥλιος ἐξαγοράφιζε χρυσὰ ἀραβουργήματα καὶ τὰ ἀσημένια πασουράκια τῆς Κεῖρας ἐφαίνοντο σὰν νὰ πατοῦσαν ἕνα χαλί ἀπὸ φανταστικὰ λουλούδια.

**

Ἡ ὁμορφὴ Μουσουλμάνια ἐφοροῦσε ἕνα μεταξωτὸ θάλασσι ἀγοροκέντητο κοράζι καὶ φουσκωτὰ ἀνατολίτικα σαλβάρια, τοῦ ἰδίου χρώματος.

Ἐπερπατοῦσε μὲ ρυθμὸ φουσκθαλασσιᾶς, ποὺ εἶδνε σ' ἕλο της τὸ σῶμα ἕνα ἡδονικὸ κούνημα. Στὸ κεφάλι ἐφοροῦσε μιὰ ἀσημένια σκουφέτα, ποὺ ἄφηνε νὰ φαίνονται τὰ ξανθὰ καὶ μαλακὰ μαλλιά της.

Ἐννοιόσθη, χαρούμενη, παιδιάτικη, ἐγαυροῦσε σὰν καὶ συντροφισσά της, τραγουδώντας καραμέλλες ἀπὸ τριαντάφυλλο, ποὺ τὸ ἀρώμα των ἐσκορπίζετο γύρω της μεθυστικά.

Κάτω ἀπὸ τὸν αἰωνίως γαλάζιον οὐρανὸ της, ἡ Βαγδάτη ἦταν κοσμοπλημμυρισμένη πάντοτε, παρδαλὴ, γεμάτη ἀπὸ μουσικοὺς ἤχους.

Γοργή, ἡ Κεῖρα, ἐχώνετο στὸ πλῆθος, καὶ ἐμοιάζε σὰν ἕνα γαλάζιο πραγματάκι μέσα στὴν ἀνθρωποπλήμμυρα.

Ἡ ὁμορφιά της ἔκανε γελαστοὺς τοὺς γέροντες μὲ τῆς μακροὺς γενειάδες ποὺ ἐφοροῦσαν ἕνα μεγάλο τουρπάνι μὲ διπλὸ μισοφέγγαλο. Τὴν ἀκολουθοῦσαν ἕνα ἀκακευτικὸ μουρμούρισμα καὶ τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια ἤκούοντο στὸ πέραμά της.

**

Ὅσο κι' ἂν ἦταν ὁμορφὴ, ξεχωριστὴ, τέλεια ἡ Κεῖρα, κανεὶς ποτὲ δὲν ἐσυλλογιζότανε νὰ τὴν παντρευθῇ, καὶ κανένας ἀνθρώπος δὲν ἐπῆγε νὰ τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἡ συστολὴ ἦταν, ἀρὰ γε, τὸ πρόβλημα γιὰ τῆς ἐπιθυμίες τῶν ἀτόλων; Ἡ ἡ ἀθωότης, ἡ ἀγνότης τῶν γαλάζιων καὶ διαυγῶν ματιῶν της ἐσταματοῦσε καὶ τοὺς πιὸ τολμηροὺς; Ὅχι. Ἐκεῖνο ποὺ ἐσυγκρατοῦσε τοὺς ἀνδρες γύρω ἀπὸ τὴν Κεῖρα, ἦταν ὁ φόβος. Ἡ Κεῖρα ἦταν χαρὰ γιὰ τὰ μάτια, ἀλλὰ παντρεμένη θὰ γινότανε κίνδυνος.

Ὁ Ἀνατολίτης εἶναι φύσει ζηλιάρης, καὶ προτιμᾷ τὴν ἡσυχία του ἀπὸ τὸ θάσανο νᾶχη μιὰ γυναῖκα πέρα πολὺ ὁμορφῇ, γιατί μιὰ ὥραία νέα τραβᾷ πάντα στὸ αὐλάκι τῆς μοῖρας της ἐρωμένους, ἐρωτευμένους, δυστυχισμένους.

Εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη εὐθύνη νᾶχη κανεὶς ἕνα θησαυρὸ ποὺ τὸν ποθοῦν οἱ ἄλλοι...

Ἡ Κεῖρα ἐγεννοῦσε τόσοις πόθους, τόσες ἐπιθυμίες, ὥστε κανένας δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ στὸν κίνδυνο νὰ τὴν χάσῃ καὶ νὰ ὑποφέρῃ, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε καὶ τὸ ρεζίλι...

**

Τὰ πράγματα θὰ ἔμεναν ἐκεῖ, ἂν μιὰ μέρα, ἕνας

ἀπὸ τοὺς γιουὺς τοῦ Καλίφη, γυρίζοντας ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι, δὲν ἐζητοῦσε τὸ χέρι τῆς Κεῖρας ἀπὸ τὸν ἐμπορὸ, τὸν πατέρα της.

Ἐμπρὸς εἰς τὸ μεγάλο τζαμί τοῦ Προφήτου, ποὺ ὁ λευκὸς θόλος του φαίνονταν πῶς ἐφθάνε ἴσαμε τὸν καταγάλανο οὐρανόν, ὅλη ἡ Βαγδάτη ἐμαζεύτηκε καὶ ἐμειλοῦσε γιὰ τὸν σύντομο γάμο τοῦ πρίγκηπος Ὁμάρ καὶ τῆς ὁμορφῆς Κεῖρας.

Ὁ γιὸς τοῦ Καλίφη ἦταν νέος καὶ δυνατός, ἐπιδέξιος στὰ ὅπλα καὶ πρώτης τάξεως καθυλλάρης. Κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινο καφτάνι του καὶ τὸ χρυσομετάξινο τουρπάνι του, εἶχε μεγαλοπρεπὲστατο παρουσιαστικόν.

Φορώντας μπόττες ἀπὸ ἔλικιο μαλακὸ δέρμα καὶ ὀπλισμένος μὲ τὸ γιαντάκι του, ἐπερνοῦσεν ὑπερήφανος ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ποὺ ὑπεκλίνετο.

Ὁ Ὁμάρ εἶχε πρόσωπο μελαχρινόν, μετὰ μὰτια αὐστηρά, καὶ τὰ μουστάκια του, χρώματος γανιά, ἐπεφταν σὰν δύο γυριστὰ λεπίδια. Ἦταν σίδαρος, προστακτικὸς, καὶ δὲν τὸν εἶχαν δῇ ποτὲ νὰ γελᾷ.

**

Ὁ γάμος ἐγίνε στὸ μεγάλο παλάτι τοῦ Καλίφη καὶ ἐδαστάζε ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὅλη ἡ πόλις παρευρέθηκε σ' αὐτὸν καὶ γιὰ πολλὴν καιρὸν οἱ φτωχοὶ

Ἡ Κεῖρα ἐπέσε σὲ μεγάλη μελαγχολία

ἐμειλοῦσαν γιὰ τῆς γιορτὲς καὶ γιὰ τὰ τραπέζια, στὰ ὁποῖα εἶχαν προσκληθῇ.

Ἡ Κεῖρα ἐδύνανε συχνά, ὅπως καὶ πρώτα, εὐτυχισμένη ποὺ εἰσπορεύσε νὰ δεῖξῃ τὰ φορέματά της, τὰ στολίδιά της καὶ τὰ διαμαντικά της.

**

Ἀλλ' ὅτι ἡμποδίζεν ἡ συστολή, ἡ ἀγνότης, ἡ ἀθωότης, ὁ φόβος, τὸ ἔκαμεν ὁ γάμος. Κόστη καὶ παρθένας, ἐκράτησε τοὺς ἀνδρες μακριὰ γυναικα καὶ παντρεμένη τοὺς ἐτράβηξε.

Μιὰ ἀληθινὴ ἐρωτικὴ συννομοσία ἐπερκαύχωσε τὴν γυναῖκα τοῦ Ὁμάρ. Ἡ ὥραία Κεῖρα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, ἐγέννησε τὸν ἔρωτα σ' ἕνα πλῆθος νέων. Δὲν ἐπερνοῦσαν ἡμέρα χωρὶς κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς νὰ μὴν τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ μὴν τῆς μιλήσῃ, δὲν ἐπερνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴν λάβῃ ἡ Κεῖρα ἕνα τρυφερὸ ραβδάκι, ἕνα λουλούδι, ἕνα στολίδι, μιὰ μυρωδιά.

Ἐξέφρευγε, ἀρνιότανε, ἐθύμωνε, ἀλλὰ τίποτε μ' αὐτὰ δὲν κατῴρωνε, γιατί οἱ ἐρωτευμένοι ἐξήκολουθοῦσαν νὰ τὴν κυνηγοῦνε μ' ἐπιμονή...

Τώρα ποὺ ἀνῆκε σ' ἕναν ἄλλον, οἱ ἀγαπητικοὶ

ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὴν Κεῖρα καὶ λίγο τοὺς ἐμελλε ἂν θὰ ρεζίλευαν κι' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν γυ τοῦ Καλίφη. Οὕτε ἐφοδοῦντο τὸν Ὁμάρ, ὅσο αὐστηρὸς κι' ἂν ἦταν.

**

Ἡ κακόμοιρη ἡ νέα ἐπέσε σὲ μεγάλη στενοχώρια. Ὁ ἄνδρας της τὸ κατᾶλαβε. Τῆς ἔβαλε φρουρά. Διέταξε νὰ ἐπιτηροῦν τὴν γυναῖκα του, τὴν ἐπεριτογύρισε μὲ εὐνούχους, μὲ κατασκόπους ἀρματομένους ἕως τὰ δόντια.

Ἀλλ' ἦταν μάταια ὅλα αὐτά. Ἡ ἀγάπη ἔχει πονηριὲς ἀναρίθμητες καὶ ἀόρατες.

Οἱ ὑπηρετίες καὶ οἱ σκλάβοι ἐπαίρναν λεφτὰ καὶ ἔκαναν τὸ διάμεσον ἕως μέσα στὸ παλάτι ἐτρίγυριζεν ἡ προδοσία καὶ ὁ ἴσκιος τῆς ἀπιστίας.

Ὁ Ὁμάρ, μανιωμένος, ἔβαλεν αὐστηρὲς τιμωρίες, διέτασσε καὶ ἐμαστιγώναν τοὺς ὑπηρετᾶς, ἐθανάτωναν τοὺς εὐνούχους, ἐκτυποῦσαν ὁ ἴδιος ἐκείνες ποὺ ὑποπτεύονταν.

Ἀλλά, μὲ ὅλη τὴν αὐστηρότητα, οἱ ἐρωτευμένοι ἐπέμεναν, γιατί τοὺς ἐσπρωχνε πολὺ μεγάλη ἐπιθυμία.

**

Εὐτυχῶς ἡ Κεῖρα εἶχε ψυχὴ σὰν τὸ σῶμα της· ἦταν τόσο ἀγνή καὶ τόσο πιστὴ, ὅσο ἦτανε κι' ὁμορφῇ.

Γιατὶ ὑπάρχουν γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἔχουν σῶμα ἁρμονικὸ καὶ ὁμορφιὰ κτυπητὴ, μὰ κρύβουν μέσα τους καταραμένη ψυχὴ.

Ἀδυνατισμένη ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπο κυνηγητό, στενοχωρημένη γιὰ ὅλη τὴν φασαρία ποὺ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ, ἡ ὥραία Κεῖρα ἐπέσε σὲ μιὰ μεγάλη μελαγχολία.

Ὁ Ὁμάρ δὲν ἤξερε πιά τί νὰ κάμῃ, καὶ ἐπῆγε νὰρῇ τὸν πατέρα του, τὸν Καλίφη, Κύριο παντοδύναμο τοῦ Ἰσλάμ.

Τοῦ εἶπε τὰ γεγονότα καὶ τοῦ ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν του.

Ἀπὸ ἐσκέφθηκε πολλὴ ὥρα, τὸ Φῶς τῆς Ἀνατολῆς, ἔλαθε τὴν ἀπόφασί του: ἔβγαλε ἕνα φερμάνι καὶ διέταξεν ὅπως οἱ γυναῖκες τοῦ Βασιλείου νὰ σκεπάσουν τὸ πρόσωπό τους.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν εἶλετο πιά κανεὶς τὴν ὥραία Κεῖρα.

Οἱ ἐρωτευμένοι ἐκουράσθησαν ν' ἀναζητοῦν μάταια τὴν ὁμορφὴν γυναῖκα τοῦ Ὁμάρ καὶ ἐπαράτησαν τὰ σχέδια καὶ τὰ θυσειὰ των.

Καὶ ἔτσι, ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ οἱ γυναῖκες ἐσκέπασαν τὸ πρόσωπό των μὲ τὸν φερέτζο καὶ δὲν τὸν ἔβγαλαν πιά ποτέ!

ΡΑΟΥΛ ΖΕΝΕΛΑ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΘΕΛΙΒΕΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΜΟΙ ἔλεγες: «Θὰ γηράσουμε συγχρόνως. Τὰ μαλλιά σου θὰ γίνουν ἄσπρα σὰν τὰ χιόνια τῶν βουνῶν, σὰν τὸ καλοκαιρινὸ φεγγάρι, ὅταν γίνουν καὶ τὰ δικά μου...»

Σήμερα, ἄρχοντά μου, ἔμαθα ὅτι ἀγαπᾷς μιὰν ἄλλη γυναῖκα, καὶ ἔρχομαι ἀπελπισμένη νὰ σ' ἀποχαιρετήσω.

Ἀς ρίξουμε, ἀκόμη μιὰ φορὰ, στερεὴν φορὰ, κρασί στὰ ποτήρια μας, καὶ ἀκόμη μιὰ φορὰ, στερεὴν φορὰ, τραγουδήσῃς μου τὸ τραγούδι ποὺ λέει: γιὰ ἕνα ποῦλι ποὺ τῶθε το χιόνι. Ὅσοι θὰ πᾶν νὰ περάσω τὸ ποτάμι, ποὺ τὰ νερά του χωρίζονται σὲ δύο, κι' ἄλλα χύνονται στὴν ἀνατολὴ κι' ἄλλα στὴ δύση.

Γιατὶ κλαῖτε, κοπέλλες ποὺ παντρεύεστε; Ἴσως πάρτε κανέναν ἄνδρα μὲ πιστὴ καρδιά, ἕναν ἄνδρα ποὺ θὰ σᾶς λέγῃ εὐλακρινῶς: «Θὰ γηράσουμε καὶ οἱ δύο μαζί...»

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

Η ΔΑΣΚΑΛΕΣ

Α Σ μὴν ἐκπλήρσονται αἱ Ἑλληνίδες μας ποὺ ἐξέλεξαν ὡς ἐπάγγελμα τὸν διδασκαλικὸν κλάδον διὰ τὸ τόσο ἀνεπαρκῶς προσοδοφόρον τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ.

Ἡ τοῦλάχιστον ἂς τὰς παρηγορή ἡ σκέψις, ὅτι καὶ εἰς ἄλλα κράτη, πολλὰ μεγαλειότερα ἀπὸ τὸ ἰδικὸν μας, αἱ διδασκάλισσαι καὶ καθηγήτριαι δὲν εὐρίσκονται εἰς καλλιτέραν θέσιν ἀπὸ αὐτὰς.

Εἰς τὴν Γαλλίαν π. χ. ὅπου ἐν τούτοις τόσο μεγάλη σημασία ἀποδίδεται εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, αἱ γυναῖκες ἐκείναι ποὺ ἀφοσιώθηκαν εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας, εὐρίσκονται ἀντιμέτωποι, σὲ κάθε τῶν ὅσων, πρὸς τὸ μεγάλον πρόβλημα τῆς ζωῆς.

Πολὺ ἐνδιαφερόμεναι λεπτομερεῖας μαθαίνουν ἀπὸ συνέντευξιν Γαλλίδας δημοσιογράφου, ἡ ἵποια, καθιστώσα γνωστὴν τὴν κατὰστασιν, ἐπιζητεῖ νὰ φέρῃ ἀπαράριτον θελήσιν διὰ τὰς ἀφοσιωθείσας εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν ὁμοφύλους τῆς.

Ἡ Γαλλίς καθηγήτρια δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά της, λαμβάνουσα δημοσίαν θέσιν, πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 28 — 30 ἐτῶν.

Ὁ πρῶτος τῆς μισθὸς εἶναι πάντοτε κατωτέρως τῶν χιλίων φράγκων κατὰ μῆνα, ποσὸν τελείως ἀνεπαρκὲς διὰ νὰ ζῇσιν κανεῖς τὴν ἐποχὴν αὐτήν.

Ὁ μισθὸς αὐτὸς αὐξάνει φυσικὰ ἐπειτα ἀπὸ κάθε προαγωγὴν, ἀλλὰ αἱ προαγωγαὶ εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ συχναί.

Ὅταν δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κανεῖς καθηγήτριας πρῶτης τάξεως παρὰ μόνον μετὰ τριάνοντα πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν, ὅπου τὰν ὁ μισθὸς τοῦ ἀνέρχεται πολὺ εἰς χίλια πεντακόσια φράγκα.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀκόμη μὰς γνωρίζει ἡ Γαλλίς δημοσιογράφος, τὰ ὅποια ἀποδεικνύουν ὅτι καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον πολιτισμένας χώρας δὲν ἔχουν ληφθῇ εἰσέτι τὰ κατάλληλα μέτρα δι' ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ζωτικώτερα ζητήματα ἐνὸς τόπου.

Ἐπόμενον ἦτο καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ εὐρισκόμεθα ἀκόμη πολλὰ πίσω εἰς τὸ ζήτημα αὐτό.

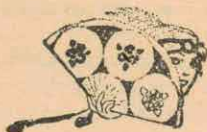
Δὲν θὰ ἦτο ἐν τούτοις καιρὸς ἐδῶ, ὅπως καὶ ἄλλοι, νὰ ληφθῶν ἄμεσα μέτρα διὰ τὴν προστασίαν τῶν γυναικῶν αὐτῶν, ποὺ μὲ τὴν αὐταπάρησιν θυσιάζουν τὰ νειάτα των διὰ νὰ μορφώσουν καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὴν μέλλουσαν γενεάν;

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχωμεν ἀπὸ αὐτὰς τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀφοσιωθοῦν ὁλοψύχως εἰς τὸ τεράστιον αὐτὸ ἔργον, ὅταν δὲν τοὺς παρέχομεν οὔτε καν τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ζῆν;

Ὁ σκοπὸς ἐκείνων ποὺ πρόκειται νὰ μορφώσουν τὴν νεολαίαν, δὲν εἶναι νὰ μεταδώσουν γνώσεις ξηράς, δὲν εἶναι νὰ τῆς μάθουν τοὺς κανόνας τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς γεωμετρίας. Εἶναι ἀκόμη νὰ εὐρύκωσιν τὸν ὁρίζοντα τῶν σκέψεων τῆς, νὰ τὴν ἐμφυχώσουν, νὰ τῆς ἐμπνεύσουν τὴν ἀγάπην τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως.

Ἀλλὰ πῶς εἰμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν κατὰ σχετικὸν ἀπὸ ὄντα ποὺ δὲν αἰσθάνονται τὰ ἴδια τίποτε τὸ παρόμοιον, ἀφοῦ ἡ ἀγρία βιοπάλη ἀνέλαβε νὰ τοὺς ἀφαιρῇ κάθε δύναμιν;

ΕΛΙΖΑ

Η ΜΟΔΑ

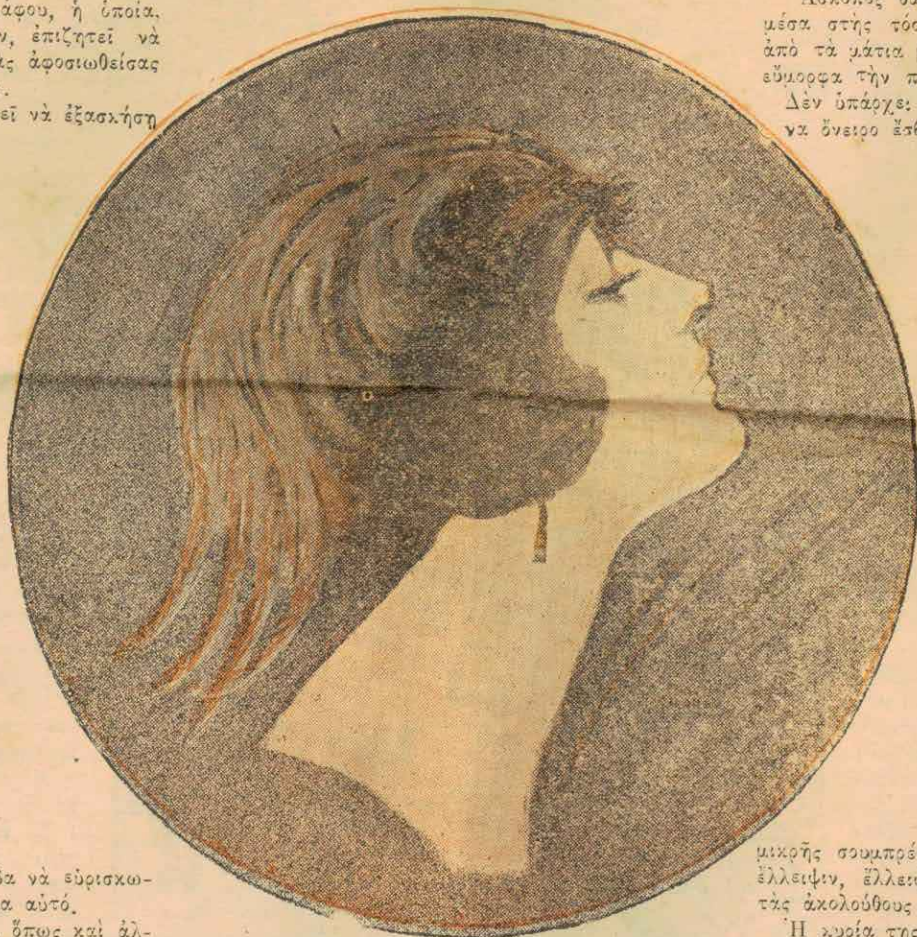
Η ΓΟΥΝΑ

Μ Ε τῆς πρῶτης δροσιᾶς ἡ εὐμορφὴς γούνης θὰ κάμουν καὶ πάλιν τὴν ἐμφάνισίν των, ἂν καὶ εἰμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἐξέλιπαν τελείως καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ καλοκαιριοῦ.

Δὲν ἦταν σπάνιο νὰ ἴδῃ κανεῖς, κατὰ τῆς θερμότερας θερινῆς ἡμέρας, ἐπανωφόρια μὲ ἔστω καὶ ὀλίγη γούνα εἰς τὸν λαμόν.

Τώρα ὅμως, ὅποτε τὸ φθινόπωρον ἀρχίζει νὰ προαναγγέλλεται, ἡ γούνα θὰ βασιλεύσῃ καὶ πάλιν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ ἔχει κάθε τι ὡραῖον.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ τὴν ἴδωμεν νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὰ ἐπανωφόρια, τῶν ὁποίων ὁ γιανὰς καὶ τὰ

παρυὰν θὰ εἶναι ἀπαρατήτως γούνα, ἀργότερα ἡ γούνα θὰ ἔλθῃ νὰ γαρνίρῃ τῆς χειμερινῆς μας τουαλεττίτσας, ψιθυρίζεται δὲ ἀκόμη ὅτι καὶ εἰς τὰ καπέλλα μας θὰ χρησιμοποιηθῇ.

ΣΣ

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Λέγεται ὅτι ἐφέτος τὸν χειμῶνα θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ συνηθίζονται τόσοι τὰ πολλὰ μικρὰ ὅσον καὶ τὰ πολλὰ μεγάλα καπέλλα.

Ἡ μόδα αὐτὴ ποὺ ὑποστηρίζει τὰ δύο ἄκρα, συγκεντρώνει ὅλας τὰς συμπαθείας τοῦ ὡραίου φύλου, διότι, χάρις εἰς αὐτήν, αἱ κυρίαι εἰμποροῦν ἐλεύθερα νὰ διαλέξουν ὅτι προτιμοῦν.

Τὰ μεγάλα θὰ εἶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ θεωροῦνται περισσότερο ἀμπιγιέ, ἐνῶ τοὐναντίον τὰ μικρὰ καπέλλα θὰ φοριοῦνται περισσότερο θὰ φοριοῦνται γιὰ τὸν περίπατο, τὰ ταξείδια, τῆς κοῦρσεως, τὰ σπὸρ καὶ τὰ παρόμοια.

Τὰ μικρὰ φετρᾶκια εἶναι ἐκεῖνα ἰδίως ποὺ θὰ παίξουν σπουδαῖον ρόλον.

Θὰ φοριοῦνται πάντοτε πολλὰ σοῦπλ καὶ ὡς μόνον γαρνιτούραν θὰ ἔχουν μὴ κορδέλλα ποὺ θὰ δένει ὅπως ὁ ἀνδρικός γιόγκος.

ΜΑΡΚΙΖΕΤ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο ΤΥΠΟΣ ΠΟΥ ΕΞΗΦΑΝΙΣΘΗ

Σ ΤΟ προπερασμένο φύλλο τοῦ περιοδικοῦ μας ἐδιόμισα κ' ἐγὼ μ' ἐνδιαφέρον τὸν τύπον τῆς πραγματικῆς Ἀθηναίας, ποὺ τόσο ὡμορφα καὶ ζωντανὰ περιέγραψεν ἡ συμπαθὴς συνάδελφος καὶ γείτων τῆς στήλης μου, Μινὸλα.

Ὁ τύπος ποὺ περιέγραψεν ἦτο πράγματι ὁ τύπος τῆς ἀρχόντισσας Ἀθηναίας, καὶ ἡ ξένη κυρία ποὺ τῆς ἐζητοῦσε πληροφορίας ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἀνεγνώριζε μέσα σὲ χίλιες ἀλλά... ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια!

Σήμερα — ἀλλοίμονο! — ὅσο κι' ἂν θέλωμε νὰ αἰσιοδοξώμε, πολλὴ φοβοῦμαι πὼς ὁ τύπος αὐτός, περιήλθεν, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ὡμορφα καὶ σχεδὸν συγκινητικὰ ἀθηναϊκά ἔθιμα, στὴν ἱστορία.

Ἀσκοπὸς θὰ ἦταν ἡ προσπάθεια γιὰ νὰ δροῦμε, μέσα στῆς τόσας Ἀθηναίαις, ποὺ περνοῦν μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μας, τὴν Ἀθηναίαν ἐκείνη ποὺ τόσο ὡμορφα τὴν περιέγραψεν ἡ συμπαθὴς συνάδελφος. Δὲν ὑπάρχει; πιά, σὰν ἕνα ὄνειρο πέρασε, σὰν ἕνα ὄνειρο ἔσθυσε.

Σχετικῶς μ' αὐτὸ θὰ σὰς διηγηθῶ κατὰ ποῦ μοῦ διηγήθηκα μὴ φίλῃ μου:

Θὰ ξέρετε θέβαια τὴν παροιμίαν, ποὺ λέγει πὼς «ἀπὸ τρελλοῦ κι' ἀπὸ μικροῦ μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν».

Καὶ ἂν ἡ παροιμία αὕτη εἶναι ἀληθινή, εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς πὼς μαθαίνει κανεῖς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπλοϊκοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἰμειναν ἄγνοι στὴν σκέψιν καὶ ποὺ ἐκφορίζουν τὰ αἰσθηματὰ των χωρὶς περιστροφάς.

Ἡ φίλῃ μου λοιπὸν ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ συγκαταλέγῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς μὴ χαριτωμένη συμπτρέττα, ἕνα κορίτσι σὰν κι' αὐτὰ ποὺ σπάνια κανεῖς σήμερα συναντᾷ, ἡθικὸ, ευγενικὸ, ἐργατικὸ, γεμάτο προθυμίαν καὶ ἀγάπην γιὰ τὸ σπῆναι εἰς τὸ ὅποιον ἐργάζεται, συγχρόνως δὲ ἐξυπνο καὶ μορφωμένο.

Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ μέρφωσις τῆς μικρῆς συμπτρέττας παρουσιάζει, φαίνεται, κάποιαν ἑλλειψιν, ἑλλειψιν ποὺ συνεπλήρωσε προχθές, ὑπὸ τὰς ἀκολουθοῦσας περιστάσεις.

Ἡ κυρία τῆς τὴν ἐστειλεν εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ γνωστότερα ζαχαροπλαστεία τῆς πόλεως μας νὰ προμηθευθῇ μερικὰς πάστες.

Ὅταν ἐπέστρεψε, καὶ ἐνῶ ἡ κυρία τῆς τὴν ἐρωτοῦσεν ἐὰν εὕρηκε μὲ εὐκολίαν τὸ κατὰστημα, ἡ νέα, ἀπαντώντας καταφατικὰ, ἔμεινε συγχρόνως διστακτικῇ.

Ἐχεῖς τίποτε νὰ μοῦ πῆς; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία.

Μάλιστα, κυρία, κατὰ θέλα νὰ σὰς πῶ, ἀλλ'...

Ἀλλὰ;

Να, κυρία, νομίζω πὼς τὸ ζαχαροπλαστεῖο ποὺ με στείλατε δὲν εἶναι καλὸ.

Δὲν εἶναι καλὸ; τί ἐννοεῖς;

Να, κυρία... ἦταν γεμάτο κοκκίτες!

Καὶ πῶς το κατὰλαβες; τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία τῆς, ἐνῶ μὲ κόπο συγκατατόσε ἕνα χαμῆγελ.

Μα, κυρία, ὅλας ἡ γυναῖκες ποὺ ἦσαν ἐκεῖ μέσα, ἦσαν σχεδὸν γυνεές!

Ἡ κυρία δὲν ἀπήντησεν. Ἐπρωτίμως ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαθὴν μικροῦλα εἰς τὴν πλάνην τῆς, παρὰ νὰ τῆς ἐξηγήσῃ πῶς σήμερα ἡ κυρία ἀπὸ τὴν κοκκίαν δὲν διαφέρει καὶ πολὺ, ὅσον ἀφορᾷ τοῦλάχιστον τὸ ντύσιμο.

Ἰδοὺ, δυστυχῶς, ποῖα εἶναι ἡ ἐντύπωσις ποὺ δίδει ἡ σημερινὴ Ἀθηναία...

ΧΡΙΣΤΙΑΝΑ

◀ Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ▶

ΜΟΛΙΣ εξεκίνησαν ἡ ταχεία ἀμαξοστοιχία, πού ἐπρόκειτο νὰ μὲ μεταφέρει ἀπὸ τὸ Λονδίνον κατ' εὐθείαν εἰς Κριού, ἤνοιξα τὴν ἐφημερίδα μου διὰ νὰ διαβάσω, καὶ ἔμεινα ὡς ἀπολιθωμένος: Ὁ Ρόουλαντ Τσάντλερ, ἕνας τρομερὸς δολοφόνος, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἐγκλήμα ἐκράτει ἀνάστατον τὸ Λονδίνον καὶ ὁ ὁποῖος εὐθὺς κατόπιν ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς, παρουσιάσθη καταπληκτικὴν μ' ἐμένα ὁμοιότητα.

Ἡ ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν τὴν εἰκόνα του καὶ ἐκτύπησε εἰς αὐτὴν ἀναπαριστῶμενον κάθῃ χαρακτηριστικὸν τοῦ προσώπου μου, ὅπως θὰ τὸ εἶδον μέσα εἰς τὸν καθρέπτην μου.

Παγωμένος ἀπὸ φόβον περιέφερα τὰ μάτια μου εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ θαγονίου ὅπου εὐρισκόμεν: Ἕνας μόνος ταξιδιωτὴς εὐρίσκετο ἐκεῖ, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον ἐκρύπτετο πίσω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα πού ἐδιάβαζε.

Καὶ ἐδιάβαζε τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα!

Μία ἰδέα μοῦ ἤλθεν ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν καὶ μ' ἔκαμε νὰ τρέμω σύσσωμος: Μήπως ὁ ἐπιβάτης αὐτός, βλέπων τὴν δημοσιευμένην εἰκόνα, μ' ἐκλάβῃ ὡς τὸν Ρόουλαντ Τσάντλερ καὶ εἰδοποιήσῃ τὸν ὁδηγὸν διὰ νὰ μὲ συλλάβουν!

Θ' ἀπεδείκνυα θέματα τὴν ταυτότητά μου, ὅταν θὰ ὠδηγοῦμην εἰς τὴν ἀστυνομίαν τοῦ Κριού, ἀλλὰ τί ἐνοχλήσεις καὶ τί ἐξευτελισμοὺς θὰ ὑφίσταμην ἐν τῷ μεταξύ καὶ πόσον καιρὸν θὰ ἔχανα ἕως ὅτου φθάσουν ἀπὸ τὸ Λονδίνον αἱ πληροφορίες, τὰς ὁποῖας θὰ ἐξήτουν δι' ἐμὲ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κριού.

Ἀπεφάσισα νὰ ἐνθυμηθῶ τὰς ὀλίγας παρατηρήσεις πού ἔκαμα προηγουμένως διὰ τὸν ἐπιβάτην αὐτόν: Ἔχεν μὴ εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ θαγονίου ὕστερα ἀπὸ μένα καὶ μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν ἐνδὲς ἡλικιωμένου ἀνδρός, πού διετήρει μεγάλην ρώμην καὶ ζωηρὸν παρουσιαστικὸν καὶ εἶχε μακρὰ γένεια φθάνοντα ἕως τὸ στήθος του, σὰν ἱεραπόστολος.

Ἔχεν δώσει δείγμα τῆς δυνάμεώς του ὅταν ἐτοπιοθῆσεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸν γονδαλὸν ταξιδιωτικὸν τοῦ σάκκου, ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἐξαιρετικὰ βαρὺς, ὅπως ἐμπούρου ἡ κοιλία πού ἔκαμε τὸ δίκτυ τοῦ θαγονίου.

Εὐρισκόμεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῶν σκαλῶν μου, ὅταν ὁ σύντροφός μου κατέβηκε τὴν ἐφημερίδα του καὶ μοῦ ἀπήρθουε τὸν λόγον:

— Ποία τρομερὰ ὑπόθεσις!

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἠθέλησα νὰ μὴ τοῦ ἀπαντήσω. Ὑστερὰ, εὐθὺς ἀμέσως, ἐκρίνα προτιμώτερον νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι μὲ εἶχε ξυπνήσει· εἰς τὸ τέλος ὅμως δὲν ἔκανα οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Τί ἀνόητη ἰδέα, νὰ φαντάζωμαι ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τυραννῶν ἕναν ἄνθρωπον τὰ ἴδια μαρτύρια πού βασανίζουν ἓνα ἔνοχον!

Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ πιάσω ἀποφασιστικὰ τὸν ταῦρο ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ ν' ἀπαντήσω χωρὶς φόβον, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φοβώμαι. Ἀφῆσα νὰ πῆσῃ ἡ ἐφημερίδα μου ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά μου καὶ ἐκτύπησα τὸν συνομιλητὴν μου κατὰ πρόσωπον.

— Τρομερὸ, πράγματι, ἀπήντησα.

— Ἀναμφιβόλως μιλοῦμε γιὰ τὴν ἰδίαν ὑπόθεσις; ἐπανελάβε μετρίων, τὰ φωτεινὰ του ὅμως μάτια διετηροῦντο αὐστηρά καὶ μοῦ ἐφάνη ὅτι μὲ ἔφαχε ἤδη μὲ τὸ βλέμμα τοῦ κατὰ τρόπον δυσάρεστον.

Τὴν δολοφονίαν τοῦ Βάλχαμ Γκρίν ἐσκεπτόμην, ἀπήντησα, διὰ νὰ μὴν τοῦ δώσω λαβὴν εἰς ὑποψίαν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Χαριτωμένος νέος αὐτός ὁ Τσάντλερ!

— Πολὺ χαριτωμένος, ἀπήντησα, μὲ ἄχρωμον φωνήν.

— Ἀλλ' ὅ,τι μοῦ ἔκανε τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν, εἶναι ἡ ἡλικία του, ἐξηκολούθησεν ὁ συνομιλητὴς μου, ἔχων καρφωμένα τὰ μάτια του μὲ τὰς μεταλλικὰς ἀνταυγείας ἐπάνω στὰ δικά μου. Ἐν πρώτοις θρίσκω ἐκπληκτικὸν τὸ ὅτι, ἂν καὶ τόσο νέος, εἶναι ἤδη παντρεμένος, ἔπειτα...

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους τοῦ παντρεύονται πολὺ νωρὶς, διέκοψα ἀναλαχθάνων κάποιν ψυχραιμίαν, διότι τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας μοῦ εἶχεν ἐνθυμι-

Ἀγγλικὸν διήγημα ὑπὸ Ε. ΧΟΡΝΟΥΓΚ

σε μίαν λεπτομέρειαν πού δὲν εἶχα ἀκόμη σκεφθῇ, ὅτι δηλαδὴ ἤμουν εἰκοσι οκτὼ χρόνων (ἂν καὶ δὲν ἐφαινόμην τόσο), ἐνῶ ὁ δολοφόνος ἦτο μόνον εἰκοσι δύο.

— Ἀ, ἔτσι; ἀπήντησεν ὁ σεβασμιὸς μου σύντροφος, συνοφρυωμένος ἐλαφρῶς, ἀφίμων ὅμως ἐν τούτοις, εἰς ἓνα ἀναλλοίωτον μειδίαμα νὰ διαφαίνωνται τὰ κάτασπρά του δόντια μεταξὺ τοῦ σκούρου μουστακίου του καὶ τοῦ γενείου του. Καὶ σεῖς δὲν εἶσθε παντρεμένος; μὲ ἠρώτησε.

✱

Συνέβαινε πραγματικῶς νὰ εἶμαι παντρεμένος καὶ διὰ πρώτην ἀκριβῶς φορὰν εἶχα ἀφήσει τὴν γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου, γιὰ νὰ πάω νὰ ἰδῶ ἓνα παλαιὸν συμμαθητὴν μου τοῦ γυμνασίου, ὁ ὁποῖος ἔμεινεν εἰς τὴν Σκωτίαν.

Ὁμολόγησα λοιπὸν ὅτι ἤμουν παντρεμένος, ὅπως εἶμαι πράγματι.

— Μόνον, ἐπρόσθεσα, ἐγὼ εἶμαι τριάντα περίπου χρόνων.

— Δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε κανεὶς, ἀπήντησεν, ἐξακολουθῶν νὰ ἔχῃ καρφωμένα ἐπὶ τὸν ἰδικὸν μου τὰ φλογερά φωτεινὰ μάτια του. Καὶ πού θρίσκειται ἡ γυναῖκα σας;

— Τὴν ἀφήκα στὸ Λονδίνον.

— Ζωντανήν; μὲ ἠρώτησεν ἀποτόμως.

Ἦτο προφανές ὅτι εἶχεν ἀντιληφθῇ τὴν ὁμοιό-

Ἐκτύπησε εἰς αὐτὴν τὴν φωτογραφίαν κάθε χαρακτηριστικὸν τοῦ πρόσωπου μου, ὅπως θὰ τὸ εἶδον μέσα στὸν καθρέπτην μου.

τητα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς συναντήσεώς μας.

— Εἰς τὰς δέκα ἡ ὥρα ἐξοῦσεν ἀκόμη, ἀπήντησα. — Καὶ πού τὴν ἀφήκατε; Πιστεύω ὅχι κατὰ τὰ μέρη τοῦ Βάλχαμ Γκρίν...

Καὶ λέγων αὐτά, μὲ ἐκτύπησε μὲ ἓνα ὕψος ἀπαισίου σαρκασμοῦ. Ἐν τούτοις συνεκρατήθην καὶ παλιν, διότι ἔδλεπα ὅτι ἦτο ἐτοιμος νὰ μὲ ἀδράξῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸ μὲ τὰ δυνάτα του χεῖρα.

— Οὐ; ἀκριβῶς στὸ Βάλχαμ Γκρίν, ἀλλὰ στὴν... Κελσέν, ἀπήντησα ἀποφασισμένως ν' ἀποφύγω πάσῃ θυσίᾳ λογομαχίαν μὲ τὸν συνομιλητὴν μου.

— Χμ! Τὰ δύο αὐτὰ μέρη δὲν ἀπέχουν πολὺ μεταξὺ των, ἀνεφώνησε χαμηλῶν, γιὰ πρώτη φορὰ, τὸ βλέμμα του. Βλέπω ὅτι διαβάσαμε στὴν ἰδίαν ἐφημερίδα τὴν διήγησιν τοῦ ἐγκλήματος.

— Φαίνεται.

— Αὐτός ὁ Τσάντλερ φαίνεται νόστιμος νέος, δὲν θρίσκει.

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ περὶ μιᾶς φυσιογνωμίας ἀπὸ μίαν φωτογραφίαν πού τυπώσεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον πιστὸς εἰς τὴν ἐφημερίδα, ἀπήντησα, προσπαθῶν ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ν' ἀφήσω νὰ υποθέσῃ ὁ συνομιλητὴς μου, ὥσταν νὰ ἤμουν πράγματι ὁ φονεὺς, ὅτι μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ ἐν τούτοις κάποιο λάθος καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ διδῇ καὶ

πολὺ μεγάλην πίστιν εἰς τὰ φαινόμενα...

✱

Ἡ παρατήρησις αὕτῃ φαίνεται ὅτι τὸν διεσκέδασε πολὺ καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐχύθη ἐκ νέου μία σαρδωνεὺς ἐκφρασις.

— Εἶναι ἀλήθεια, παρεδέχθη, ὑφώνων μεταξύ μας τὴν ἐφημερίδα του. Ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ ἐντελῶς ἂν εἶναι ἕνας κύριος σὰν καὶ σὰς ἡ ἐσύ...

Ἐμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό, σταματῶν ἀποτόμως εἰς τὸ μέσον τῆς φράσεώς του. — Ἥ ἐάν εἶναι τίποτε ἄλλο... συνεπλήρωσεν ἐπὶ τέλους μετριάζων οὕτω τὴν σκέψιν του μὲ μίαν ἀόριστον ἐκφρασίαν.

— Δὲν πιστεύω ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, ἀπήντησα.

Ἐκείνος ὕψισεν ἀμέσως τὰ μάτια του πρὸς ἐμένα.

— Μὴν γελώσθε! Φαίνεται πονηρὸ τὸ καλλιχαίρι μας!

— Παραδέχομαι, εἶπα, ὅτι θὰ εἶναι ἓνα ἄτομο προικισμένον μὲ κάποιο εἶδος εὐφυΐας. Τὸ ἐγκλήμα του τὸ ἐξετέλεσε μὲ μίαν ἐπιδειξιοτήτα ἡ ὁποία ἤξιζε καλλιτέραν τύχην.

— Ἀλλ' εἰσθε ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι αὐτός εἶναι ὁ ἔνοχος; μὲ ἠρώτησε μὲ φωνὴν σχεδὸν ἀπειλητικὴν, πού ἔδωκεν συρίζουσα ἀνάμεινα ἀπὸ τὰ δόντια του.

— Μὰ δὲν εἶναι καταφανὴς ἡ ἐνοχή του;

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει κανεὶς δὲν τὸν εἶδε, καὶ στὴν Ἀγγλία εἶναι κανεὶς ἄλλως ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ἔνοχος. Μὴν τὸ ξεχνάτε, καὶ θὰ προσπαθῶ καὶ ἐγὼ ἐκ μέρους μου νὰ μὴν τὸ ξεχάσω, ἐπρόσθεσα, — καὶ μοῦ ἐφάνη ὅτι κατέβαλε προσπάθειαν διὰ νὰ καταστήσῃ τὴν ταραχὴν του καὶ νὰ ἐπανεύρῃ συγχρόνως τὴν ἀπαισίαν εὐθυμίας του, τὴν ἐπὶ τινος στιγμῆς ἐξαφανισθείσαν.

— Ἐλάτε, εἶπε, πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὑπῆρξε πολὺ εὐγενής μαζί σας.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Τί θέλω νὰ πῶ; Ὅτι πολλοὶ στὴν θέσιν μου θὰ εἶχαν ἤδη κτυπήσει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο. Καὶ ξεσέτε πολὺ καλὰ γιατί...

— Διότι μοιάζω μὲ τὸν ἑλεεινὸν αὐτὸν Τσάντλερ;

Τὰ μάτια του ἔρριξαν μίαν ἀστραπὴν, ἀλλ' ἠρκέσθη νὰ συγκατανεύσῃ μὲ μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς.

— Ξεύρετε ὅτι ἀπέδρασε. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἴσως νὰ σπεύδῃ πρὸς τὴν Σκωτίαν. Καὶ εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτὸ τοῦ τραίνου ὑπάρχει κάποιος πού τοῦ μοιάζει τρομερὰ!

✱

Ποτὲ ἀκόμη, ἕως τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν εἶχαμε ἀλληλοκυτταχθῇ μὲ τὸν ὁξύτητα βλέμματος.

— Πιστεύετε ἀναμφιβόλως ὅτι σὰς ἐξέλεξα γιὰ τὸν δολοφόνον; ἐξηκολούθησεν.

— Εἶμαι βέβαιος. Μάλιστα εἶναι ὥρα πολλὴ πού τὸ ἀντελήφθην. Καὶ ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν φωτογραφίαν τῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁμοιότης εἶναι πρᾶγμα ἐκπληκτικὴ.

— Βρίσκετε; μοῦ εἶπε. Ἐ, λοιπὸν, ἐγὼ θὰ σὰς δείξω τώρα μίαν ὁμοιότητα ἀκόμη περισσότερον ἐκπληκτικὴν.

Ἐφώσε τὴν ἐφημερίδα ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐνόησα κατ' ἀρχὰς ὅτι διεσκόχην ἐκ νέου τὰς ἐπιθέσεις, σὲ λίγο ὅμως παρετήρησα, ὅτι τὰ ἀστραφτερά του μάτια ἐξηκολούθουν νὰ μὲ κυττάζουν ἐπάνω ἀπὸ τὸ χαρτί. Ἐπὶ τινος στιγμῆς αἱ κινήσεις του ἔκριναν τὴν μεγάλην ἀπλωμένην ἐφημερίδα νὰ σπλεῖθῃ.

Ἐπὶ τέλους ὅπως ἡ ἐφημερίδα ἔπεσε κατὰ γῆς, μεταξύ μας, καὶ πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν θέσιν τῆς μοῦ ἐφάνηκεν ὅτι εἶχεν ἔξωθεν ἀναφανθῇ ἕνας καθρέπτης. Ἦμουν καλῶς ἐκτεθειμένος ἀπέναντι τοῦ ζωντανοῦ μου εἰδώλου! Εἶχα ἀντίκρου μὲ τὸ πανουσιότοπόν μου, ἕναν ἐαυτόν μου!

Ὁ συνταξιδιωτὴς μου — ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τοῦ ὁποῦ ἦσαν ἐναποθεθειμένα μία τεραστίη ψευτικὴ γενεὴ καὶ ἓνα ρεθόλθεο νικελέ — ἦτο ὁ τέ-

λαιοι σωσίας μου. Μόνον τὰ μάτια του διάφεραν ἀπὸ τὰ δικά μου.

—Βλέπετε ὅτι ἀπατηθήκατε, μοῦ εἶπε, συνοδεύων τὰ λόγια του μ' ἓνα ἀπαίσιον γέλιο. Οὔτε στιγμή δὲν μοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εἶθε ὁ Ρόουλαντ Τσάντλερ, διὰ τὸ ἀπλούστερον λόγον ὅτι ὁ Ρόουλαντ Τσάντλερ... εἶμαι ἐγὼ!

Περὶ τούτου δὲν ἐγεννᾶτο οὐδεμία ἀμφιβολία. Πρὸς στιγμήν ἐφάντασθην ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὑπῆρχε τριπλὴ ὑμοιότης καὶ ὁ συνταξιδιώτης μου νὰ ἦτο κανένας ἀστυνομικὸς ποῦ μὲ εἶχε πάρει τὸ κατόπι.

Ἐνας δολοφόνος, καταδικωμένος ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, ἐσκέφθην, μπορεῖ ποτὲ νὰ ταξιδεύῃ εὐχαρίστως μὲ τὸν σωσίαν του; Καὶ μποροῦσε μὲ τέτοια ἀδιαφορία ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν ταυτότητά του;

Ἄλλ' αἱ σκέψεις μου αὐταὶ ἀμέσως ἐκατάλαβα πόσον ἀνόητος ἦσαν, καὶ ἐπίστευσα ὅτι μοῦ ἔλεγαν ὁ τρομερὸς μου συνομιλητής, ἐκπληττόμενος μόνον δι' ἓν πράγμα, διὰ τὸ πῶς δηλαδὴ τὰ μάτια του, μὲ τὴν ἐκφρασίαν τὴν τόσο νέα καὶ σκληρὴ συγχρόνως, δὲν τὸν εἶχαν ἀπὸ ὅραν πολλὴν ἀποκαλύψει.

Μὲ μιά ματιά ἐξήτασα λεπτομερῶς ὅλα τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐμοιαζε πράγματι μ' ἑμένα καταπληκτικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ἀσχημότερον, τὸ χυδαϊότερον, τὸ κτηνωδέστερον. Τὰ σὰντὶνά του ἦσαν δυνατὰ καὶ ἐξέγοντα καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ σαρκώδη του χεῖλη εἶχεν ἓνα μουστάκι ὅχι χονδρότερον ἀπὸ φρύδι καὶ ἀπαράλλακτο μὲ τὸ δικό μου.

Τὰ μάτια του, μικρὰ καὶ λαμπερά, εὐρίσκοντο πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα του χαρακτηριστικά ἐφανερώσαν κλασσικὸν τύπον ἐμφύλου. Ἡ φυσιογνωμία του ἐν τούτοις εἶχε κατὰ τὸ ἀνοιχτόκαρδο, τὸ παιδιάτικο καὶ τὸ εὐγενικό.

—Σὰς ζῆτώ, μοῦ εἶπεν ὁ νεαρὸς δολοφόνος, ἀφ' ὅτου ἐγίνε το ἐγκλημα.

Ὅσῃν ἀπέχθειαν καὶ ἂν ἠσθάνομην διὰ τὸν ἐλκεϊνὸν κακοῦργον, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἀποκοῦψω ὅτι εἶχε κινήσει εἰς μέγιστον βαθμὸν τὸ ἐνδιαφέρον μου. Πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου ἔδλεπα ἓνα δολοφόνον μὲ σάκα καὶ ὁστά. Τὸ ἀσυνήθιστον τῆς συναντήσεως ὑπερίσχυε τῆς ἀποστροφῆς ποῦ ἦτο φυσικὸν νὰ μοῦ ἐμπνεύσῃ ἓνας φονεὺς.

—Ἡκούσατε ποτὲ νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸ περιοδικὸν «Λί Τζήλ» Ἰδέαι; μὲ ἠρώτησε.

Ἄλλοιμονον, ναί. Ἡ φωτογραφία μου εἶχε δημοσιευθῇ φαρδύα - πλατείᾳ στῆς σελίδας του, συνοδευομένη ἀπὸ ἓνα ἄρθρον γεμάτων ἀπὸ τὸς ὑπερβολικὰς ἐπαίνους δι' ἐμέ, ὥστε ἐκοκκίνιζα ὅταν τοὺς ἐσυλλογιζόμουν.

—Αὐτὴ ἡ δημοσίευσίς μοῦ ἀπεκάλυψε τὰ ἔγγραφα (σας, ἐξηκολούθησεν ὁ Τσάντλερ. Οἱ φίλοι μου μὲ ῥώτησαν ἂν ἤμουν ἐγὼ, καὶ ἤφρασα νὰ τὸ πιστεύω μὴ κοπέλλα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκανα λόγον, εἰπὼν εἰς αὐτὴν ὅτι ἔγραφα μὲ τ' ὄνομά σας. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀφήντε τοὺς δημοσιογράφους νὰ καθιστοῦν γνωστὴν τὴν διεθυσίν σας. Ἀφ' ὅτου ἤρχισα νὰ ἐνοχλοῦμαι ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, δὲν ἔπαυσα νὰ παραμονεύω ἐμπρὸς στὸ σπίτι σας, καὶ ἐὰν δὲν ἐμάνθαινα ὅτι ἐφύγατε ἀπόψε διὰ τὴν Σκωτίαν, αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ ἐκούθεναί σας στὸ σπίτι σας. Ἄλλ' ἐδῶ εἶναι πιὸ καλλίτερα.

Ἐκφράσεις μοθηρᾶς εὐχαριστήσεως ἐφώτισε μίαν στιγμήν τὴν ἐγκληματικὴν του φυσιογνωμίαν. Ἡ ἐκφράσις αὐτὴ πρώτην φοράν μ' ἔκανε νὰ φοβηθῶ.

—Ἄλλ' εἰς τί μπορῶ νὰ σας φανῶ χρήσιμος;

—Ὡ, ὦ, θὰ ἰδῆτε, μοῦ ἀπάντησε.

Δὲν πιστεύω νὰ μὲ σκοτώσετε καὶ μένα;

—Ποῦς σὰς εἶπε, ἀπάντησε μὲ ἀπίστευτον θάρσος, ὅτι ἐγὼ ἐσκότωσα; Γιὰ ξαναπῆτε το, νὰ ἰδοῦμε. Τότε μπορεῖ νὰ σὰς ἔλθῃ καμμία συμφορά. Ἀκούετε; Ξαναπῆτε το καὶ τότε θὰ εἶθε ὁ πρῶτος ποῦ... Δὲν ἔκανα ἐγὼ τὸ ἐγκλημα. Ἴσως νὰ μὴν εἶμαι λευκὸς ὥς χιόνι, ἀλλὰ ποτὲ... Δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις. Δὲν ὑπάρχουν μάρτυρες. Ὡ, ναί, ξέρω. Αὐτὸ βέβαιον δὲν εἶναι λόγος νὰ μὴ μὲ κρεμάσουν, ὅπως ἐκρέμασαν τὸς καὶ τὸς ἄλλους. Κάποιον πρέπει νὰ κρεμάσουν: εἶναι ἡ δουλειὰ τους αὐτῇ.

Ἐἴχε γίνε κατώχρος ἀπὸ τὸν θυμὸ καὶ εἶχε σηκωθῇ κραδαίνων τὸ περιστροφὸν τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου. Ἄλλ' ἔκφρα ἓνα ῥίγος τὸν διέτρεξεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ τὸ μέτωπόν του ἐλαμψεν εἰς τὸ φῶς τῆς λάμπας.

—Ὅχι, δὲν θὰ μοῦ πάρουν τὸ πασί, ἐδρυχθή. Αὐτὴ τὴ φορά ἔχουν νὰ κάνουν μὲ πονηρότερό τους καὶ τοὺς προκαλῶ νὰ μὲ πιάσουν.

Ὅπισθοχώρησε, κραδαίνων πάντοτε τὸ περιστροφὸν του, ἕως τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ διαμερίσματος

καὶ ἐξανακάθησε, φιθυρίζων ἀκατανόητους λέξεις, εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἐκάθητο πρὶν. Τὸ χέρι του ἐτρεμεν ἀπὸ μανίαν.

—Τώρα, μοῦ εἶπε, θὰ κάμῃς ὅτι σὲ διατάξω. Σὲ εἰδοποιῶ μὴ γιὰ πάντα, ὅτι ἂν δὲν ὑπακούσῃς θὰ σὲ ἐκπλώσω νεκρὸν!

Καὶ κατόπιν τοῦ ἀρκετὰ ἐκφραστικοῦ αὐτοῦ προλόγου, μοῦ ἐπέταξε τὴν ἀπροσδόκητον καὶ καταπληκτικὴν αὐτὴν διαταγὴν:

—Γδύσου!

Συζήτησις δὲν ἐχωροῦσε. Μὲ θέλησιν τελείως ἐκμηδενισμένην, ἤρχισα νὰ ἐκτελῶ τὴν διαταγὴν, συγχρόνως ὅμως ἤρχισα, παρ' ὅλην τὴν ἐκπληκτικὴν μου, καὶ νὰ ἐννοῶ.

—Δώσε μου τὰ ρούχα σου καὶ μὴ θγάλλῃς τίποτε ἀπὸ τῆς τσέπης σου. Πόσα χρήματα ἔχεις;

—Τρεῖς ὡς τέσσαρες λίρες.

—Καλὰ, ἀφ' ὅσας τὰς ὅπου βρίσκονται. Πρέπει νὰ ἀρκεσθῶ σ' αὐτές. Κ' ἐγὼ θ' ἀφήσω τὰ χρήματά μου ὅπου εὐρίσκονται καὶ πρέπει νὰ ἀρκεσθῇτε εἰς αὐτὰ, ἐπρόσθεσε γελῶν καταχθονίως.

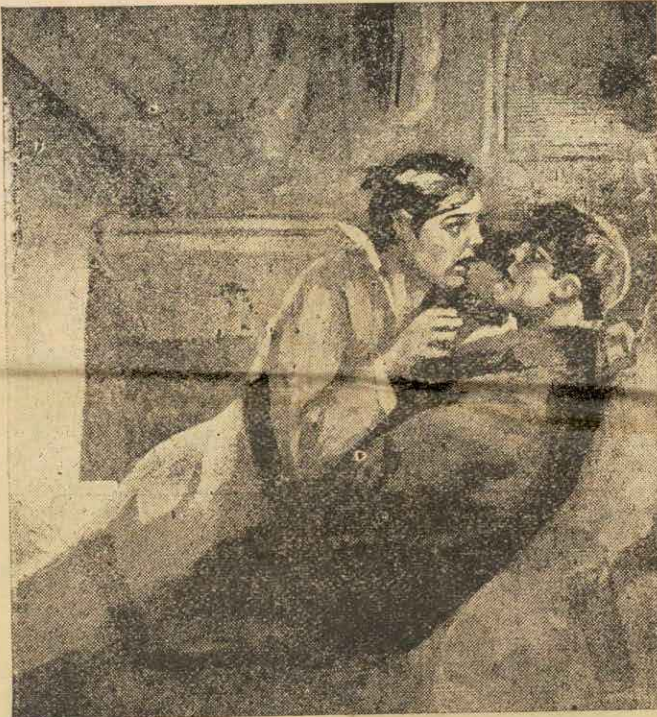
—Ἐχεις τόσα σελίνια, ὅσας ἐγὼ λίρας: ἡρώτησα, μὲ τὸ ἓνα χέρι θγαλμένο ἀπὸ τὸ μανίκι τοῦ σακκακιῦ μου.

—Περὶποῦ τὸς δεκάρες, ἀπάντησεν ὁ Τσάντλερ. Καὶ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἔδραλε τὸ σακκάκι καὶ τὸ γιλέκο του.

—Καὶ τὸ παντελόνι; ἠρώτησα.

—Καὶ τὸ πουκάμισο, καὶ τὴν φανέλλα σου, ὅλα. Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ γυμνὸν ὥς σκουλήρι στὴ γωνία ὅπου βρίσκεσαι, μὲ τὰ ρούχα σου τοποθετημένα ἐδῶ κοντὰ μου.

Ἐβγάλε μερικὰ ἀπὸ τὰ ρούχα του, ἐνῷ ἐγδυνόμουν, ἀλλ' ἀργά, παρακολουθῶν με διὰ τοῦ βλέμμα-

Τότε ἐκατάλαβα ὅτι εἶχε πυροβολήσει δύο φορές

τοὺς ἀνάγκους, καὶ ἔχων διαρκῶς τεταμένον κατ' ἐπάνω μου τὸ περιστροφὸν του.

Ὅταν ἔβγαλα τὰ ρούχα μου, τὰ ἐπῆρεν ὁ νεαρὸς κακοῦργος καὶ τὰ ἐφόρεσε μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν του.

Κατόπιν, μὲ τόνον ποῦ δὲν ἐπαδέχετο ἀντίρρησην, μὲ διέταξε νὰ φορέσω τὰ δικά του ρούχα. Ὑπήκουσα, χωρὶς νὰ πῶ λέξι. Καὶ ἐν τούτοις, ἐὰν εἰμποροῦσα νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ ὕδατα τοῦ σατανικοῦ τοῦ σχεδίου, θὰ ἔπρεπε νὰ ριφκοινδυνεύσω τὸ γὰν γιὰ νὰ μὴν τὸν ὑπακούσω.

—Μὴν σκαλίζῃς τῆς τσέπης, ἐφώνησεν ὁ Τσάντλερ, βλέπων ὅτι εἶχα θγάλει μὴ πῖπα καὶ μὴ βέρα, ἀντικειμένα ἀρκετὰ πολὺντα. Μὴν ξεχνῇς, ὅτι αὐτὸ ποῦ κάνω δὲν εἶναι κλοπὴ ἀλλ' ἀπλὴ ἀνταλλαγή.

Δὲν ἐννοῶ ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς.

—Ὅχι; Τόσο τὸ καλλίτερον. Ἐν τῷ μετὰ ἐξαναβάζε στῆς τσέπης τὰ πράγματά μου.

—Τὰ πράγματα αὐτὰ δὲν εἰμποροῦν νὰ σοῦ γοησιμεύσουν εἰς τίποτε, ἀπάντησα, ἐκτελῶν τὴν διαταγὴν του.

—Νομίζεις; εἶπεν ὁ Τσάντλερ, ἐκσπῶν εἰς κατὰχθόνιον γέλωτα.

—Ὡστε, εἶπα, ἐξάγων τὸ ρολόι ποῦ εἶχα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, ἐὰν τὸ ρολόι σου εἶνε ἀκριβές, σὲ τρία τέταρτα τῆς ὥρας θὰ εἴμεθα στὸ Κοιτοῦ. Εἶναι τώρα δύο καὶ πέντε καὶ στὸ Κοιτοῦ θὰ φθάσουμε στῆς δύο καὶ πενήντα ἓνα.

—Ναί, ναί, πρέπει νὰ φθάσουμε, ἀπάντησα. Φυσικά, πρέπει νὰ φθάσουμε.

—Βέβαιον, σκοπεύεις νὰ κατέβῃς ἀπὸ τὸ τραῖνον καὶ φαντάζεσαι ὅτι θὰ μ' ἐκλάβουν γιὰ σένα.

Ὁ δολοφόνος συγκατένευσε μὲ τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ μὲ μίαν τόσο μακάβριον ειρωνίαν, ὥστε ἐσταμάτησεν ἀποτόμως.

—Καὶ φυσικά, ἐξηκολούθησα ἔπειτα, δὲν θὰ παραδεχθῶν ἀμέσως τὰς ἐξηγήσεις μου. Εἰς τὸ Λονδὶνον ὅμως, ὅπου θὰ μὲ στείλουν αὐριον, θὰ γίνουν, κατ' ἀνάγκην, δεκταί. Εἰς τρόπον ὥστε τὸ μόνον σου κέρδος θὰ εἶναι νὰ ἐπιβραδύνῃς κατὰ μίαν νύκτα τὴν καταδίωξίν σου.

Ὁ Τσάντλερ μ' ἐκύτταξεν ἐπὶ μακρὸν. Εὐρισκόμεθα ἀκόμη ὁ καθέας εἰς τὴν θέσιν ὅπου εἴχαμε ἀλλάξει τὰ ρούχα μας, ἐγὼ στὴ μιά ἄκρην καὶ αὐτὸς στὴν ἄλλη τοῦ διαμερίσματος, καὶ σὲ τέτοια ἀπόστασις ὁ ἓνας ἀπὸ τὸ ἄλλον, ὥστε ἂν καὶ ἐσκέφθηκα, δὲν ἐτόλμησα νὰ ὀρμήσω ἐπάνω του, ὅπως θὰ ἔκαμνα ἂν ἦτο κοντινέρό μου, μολονότι κρατοῦσε περιστροφὸν στὸ χέρι.

Θὰ πηδούσα ἐπάνω του, διότι αἰφνιδίως ἠνένησα τὴν ἀληθινὴν σημασίαν τοῦ βλέμματός του. Ἦτο σχεδὸν γεμάτο ἀπὸ οἶκτον τώρα. Ἀλλὰ τὰ χεῖλη του διηνοιχθήσαν, ἀποκαλύπτοντα δύο σειρές πυκνοφυτευμένων δοντιῶν, καὶ στὰ ἀπηνή καὶ σκληρὰ μάτια του ποῦ ἦσαν προσηλωμένα ἐπιμόνως ἐπάνω μου, ἐδιάβασα τὴν θανατικὴν καταδίωξίν μου.

—Μὰ τί λοιπόν, φαντάζεσαι ὅτι ἐκοπίασα τόσος γιὰ νὰ ἐπιβραδύνω τὴν καταδίωξίν μου ἐπὶ μίαν νύκτα, ἐνῷ θὰ μποροῦσα νὰ κερδίσω μὴ μέρη καὶ μὴ νύκτα, ἂν δὲν εἶχα ἐξοδέψῃ τὸν καιρὸν μου περιμένοντάς σε;

Ἐορίξε μὴ ματιά στὸ ὄπλο του καὶ μ' ἐπλησίασε σιγῇ.

—Φαντάζεσαι ὅτι θὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσης, γιὰ νὰ μοῦ περάσῃς ἐπὶ τὸ σκονὶ στὸ λαυρό;

—Ἄν μὲ σκοτώσῃς, θὰ κάνῃς καὶ δευτέρον ἐγκλημα, ποῦ εἶπα πολὺ ἥσυγος, σκεπτόμενος ὅμως μὲ πικρίαν τὰς εὐκαιρίας ποῦ εἶχα χάσει καὶ τῶν ὁποίων ἄλλος, τοιμηρότερος ἀπὸ μένα, θὰ ἐπωφελεῖτο ἐγκρίτως.

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥφειλα νὰ ὀρμήσω κατ' ἐπάνω του. Δὲν μὲ εἶχε συγκαταστήσει ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ὀδὸ, καὶ κατὰ ὥσαν μαγνητισμοῦ, ποῦ ἀνεδίδετο ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, μαγνητισμοῦ παραξένους, ἀνάλογος ἴσως μ' ἐκεῖνον ποῦ αἰσθάνονται τὰ πουλιά, ὅταν τὰ κυττάζουν τὰ φεῖδια;

Τώρα ἡ παραμικροτέρα κίνησις ἀντιστάσεως ἐκ μέρους μου, ὡς μόνον ἀποτέλεσμα θὰ εἶχε τὴν ἐπιτάχυσιν τοῦ θανάτου μου. Ἐνῷ ἀπεναντίας, ἐὰν ἐστεινοῦσα κατ' ἐπὶ τοῦ ὀπίσθου τοῦ θανάτου, ἀνάλωτος ἴσως μ' ἐκεῖνον ποῦ αἰσθάνονται τὰ πουλιά, ὅταν τὰ κυττάζουν τὰ φεῖδια;

Δὲν θὰ εἶναι δευτέρον ἐγκλημα, μοῦ ἀπάντησεν ὁ Τσάντλερ, διότι τὴν φοράν αὐτὴν δὲν θὰ συμβῇ φόνος, ἀλλὰ αὐτοκτονία.

Αὐτὸς ὁ Ρόουλαντ Τσάντλερ ποῦ εἶχα ἐνωπίον μου, ἦτο σημαντικῶς ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του. Ὅτι ἐφάνταζετο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἦτο ἡ εὐρεσις τοῦ πτωμάτος στὸ τραῖνον καὶ ἡ πλήρης ἀπόδειξις περὶ αὐτοκτονίας, ποῦ θὰ παρείχαν τὸ περιστροφὸν του, τὰ ρούχα του, τ' ἀσπρόρουχά του, ὅταν θὰ ἐγίνετο ἡ ἀνάκρισις, ἡ ὁποία θὰ ἐθεσίωνε τὸν θάνατον τοῦ δολοφόνου καὶ θὰ τὸν ἐθύνεν ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ κοινοῦ.

Κάτι ὅμως εἶχε ξεχάσει καὶ τοῦ τὸ ὑπενθύμισα. Ἐπρόκειτο νὰ κατέβῃ, τοῦ εἶπα, στὸ Μπίστοκ Τζόνζων. Τὰ πρόσωπα ποῦ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ μὲ περιμένουν γιὰ τὸ πρόγευμα. Αὐριο σκοπεύομαι νὰ κάνουμε μὴ ἐκδρομὴ. Ὅταν ἰδοῦν ὅτι δὲν ἔρθω, θὰ τηλεγραφήσουν γιὰ νὰ ζητήσουν πληροφορίας. Δὲν θὰ εἶμαι πλέον τὸ μοναδικὸν ἀντικείμενον τῶν ἐναγλήσεων. Ἀντὶ ἐνός θὰ πρέπει δύο νὰ εὐρεθῶν ζωντανοὶ ἢ νεκροί, καὶ ἔτσι, ποῦ ἐπανάλαμβάνω ὅτι τὸ μόνον κέρδος σου θὰ εἶναι νὰ ἐπιβραδύνῃς μερικὰς ὥρας τὴν καταδίωξίν σου.

—Ἄ, ἔτσι λές ἐσύ; ἐφώνησε, προσέφρων μίαν βλασφημίαν καὶ προχώρην ἐπάνω μου, ἐνῷ τὰ τρέμοντα φῶτα τοῦ διαμερίσματος ἐδραπάναν ἀπὸ καίρου εἰς καίρον μικρὰς συντομὰς λαμψαί εἰς τὴν κραγικὴν αὐτὴν σκηνήν.

—Ἐλὰ πιὸ κοντὰ! τοῦ ἐφώνησα, κατὰχθονίως ἀπὸ μίαν ἐμπνευσίν, ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἐφάνηκε τρέλλια. Πρέπει νὰ μὲ γυμνήσῃς ἀπὸ πᾶσα πλὴν κοντὰ, ἂν θέλῃς ὁ φόνος νὰ περάσῃ γιὰ αὐτοκτονία.

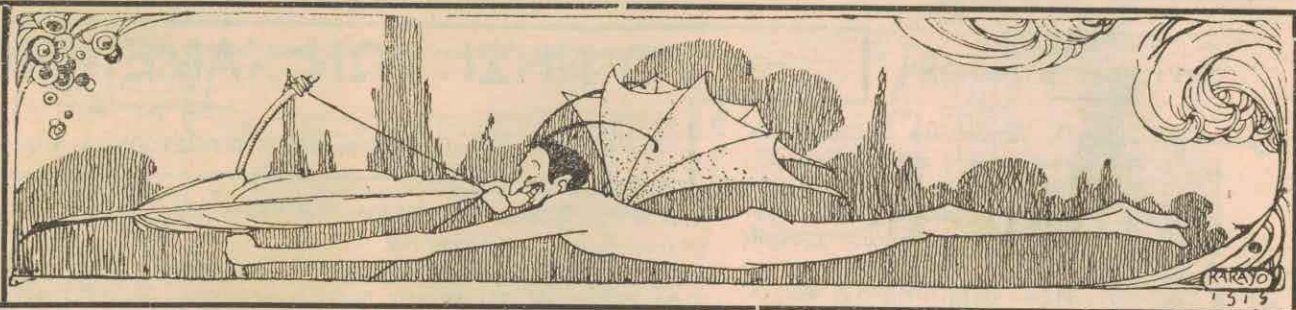
Μοῦ ἀπάντησε μὲ μὴ νέα βρασιά. Ἐμπειρὸς καὶ πονηρὸς καθὼς ἦτο, τὸ εἶχε σκεφθῇ καὶ ὁ ἴδιος, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, δὲν εἶχεν ὅμως προῆλθῃ ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐσκεπτόμην.

Ἐμάντευσεν ἀπὸ τὴν λυσσώδη ἐκφράσιν του προ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 19ην σελίδα)

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΙΟΝΙ

Διήγημα ὑπὸ ΓΚΡΑΤΣΙΣ ΔΕΛΕΝΤΑ

Τὸ χιόνι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ στρωθῇ, ἀνήγγειλεν ἡ νέα ὑπηρετρία, κυττάζουσα τὸν ἄσπρο οὐρανόν. Πᾶρε τοῦλάχιστον τὴν ὑδρέλλα σου!

Ὁμδρέλλα; Ὁ νεαρὸς κύριος τῆς ἤρχισε νὰ γελά. Ἡ ὑδρέλλα ἦτο δι' αὐτὸν δαίμονας ἀδυναμίας, σχεδὸν δειλίης.

—Θὰ ἴδῃς πὺ θὰ χιονίσῃ. Γιατί φεύγεις μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ; ξανάρχισεν ἡ νέα μὲ τὸνον ζωηρὸν καὶ παραπονεμένον. Ἐγὼ δὲν θὰ μωρέσω νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ Μαθρέδος ἐγέλασε πάλι. Γι' αὐτὸν ὅλα τὰ πράγματα ἦσαν ἀντικείμενον γέλοιου, ἀλλὰ γέλοιου παιδικίου, πὺ δὲν προσέβαλλε κανέναν.

—Δὲν θὰ μωρέσῃς νὰ κοιμηθῇς; Τότε κατέβη στὴν κουζίνα, εἶπεν, ἐνθ' ἐτελείωνε τὸ σέλλωμα τοῦ ἀλόγου του.

Ἐκείνη χαμογέλασε μελαγχολικὰ καὶ φιλήδονα. —Ἄν δὲν εἶσαι ἐσύ...

—Ἀγκάλιασε τὸ στρώμα τοῦ κρεβατιοῦ... Πήγαινε νὰ πῇς στὴ γκαχιά, ὅτι εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ φύγω. Περίμενε πρῶτα...

Τὴν ἐφίλησε. Ἦταν ψηλότερη ἀπ' αὐτόν, ὠραία, ροδοκόκκινη, μὲ μύτη ἀσπρὰ καὶ δὺ μεγάλα στρογγυλά μάτια, λαμπερά. Κ' ἐκείνη τὸν ἐσφίξε...

—Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς, τοῦ εἶπε, τοῦλάχιστον, ὅτι δὲν θὰ περάσῃς ἀπὸ τὸ χωριό μου. Τὸ ξέρεις πὺς ὁ ἀδερφός μου θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ...

—Ἀλλὰ δὲν μὲ ξέρει. Κ' εἶπεν, τί θὰ μωρέσῃ νὰ κάμῃ; εἶπε μὲ τὴν περιφρόνησιν πὺ ἔχουν οἱ πλοῖσοι γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Ἐνα μυρμηγκι...

—Μυρμηγκι; Νάξερεις πὺς θὰ σὲ κεντήσῃ ἐκεῖνο τὸ μυρμηγκι!

—Ἀρκεῖ! διέταξεν ὁ Μαθρέδος ἀποτόμως. Ἀλλ' εἶπεντα ἐμαλάκως κ' ἐψεύσθη μὲ τὸ συνηθισμένο ὕψος τοῦ παιδιοῦ ἀφελούς. Κ' εἶπεντα, μήπως δὲν θὰ σὲ στεφανώθῃ;

—Πότε; Ὅταν ἡ ἀράχνη ὑφάνῃ τὸ νυφιάτικο πουκάμισό μου;

Ἐκείνος ἐγέλασε.

Ὁ Μαθρέδος ἐκεντούσε τὸ ἀλόγ του, μπροστά, στὸ παγωμένο ὁροπέδιο. Ὁ ὀρίζων διαρκῶς ἐχμύλωνε. Ἀσπρὰ σύννεφα περνοῦσαν, βαρεῖα καὶ κρύα, σὰν χιονομάζες, στὸ λευκὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος. Τὰ γύρω βουνὰ ἐκιντίζοντο, γλῶμα ἀπὸ τὸ κρύο, κ' ἐστελαν, τὸ ἕνα στὸ ἄλλο, πελώριες πνεὺς ἀνέμου. Ἡ γέρινες βελανιδιές στὸ δρόμο ἐστέναζαν μὲ δυνατὲς ἀνοσφίχιλες κ' ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἤθελαν νὰ ἐνδιχθῶν τὸν καιρὸ, δέροντας μὲ τὰ ψηλότερα κλαδιά των τὰ σύννεφα πὺ ἐτρεχαν.

Ἐκείνος θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς ἐρωμένης του. —Ναί, εἶνε φρόνιμη, γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ... Τί νὰ γίνῃ; Ἐνας πλοῖσος κτηματίας, μοναχογυιός, μὲ ἐκατὸ πρόβατα καὶ διακόσια γουρουνία δὲν μωρεῖ νὰ πάρῃ γυναῖκα του μὴ δούλα, ἕνα ξένο κορίτσι...

Καὶ μολοντί τὴν ἀγαποῦσε, ἐν τούτοις ἐγέλα καὶ μὲ μόνην τὴν ιδέαν ὅτι θὰ μωρούσε νὰ τὴν στεφανώθῃ...

Ἐξάφην ὁ ἀνεμὸς ἔπαυσε, τὰ σύννεφα διελύθησαν, λευκὰ, ἐπάνω στὸν λευκὸν οὐρανόν. Δὲν ἤκούστο οὔτε τερέτσια ποιοῦ, οὔτε ψιθυρὸς φύλλων.

—Μοῦ φαίνεται πὺς θ' ἀρχίσῃ τὸ χιόνι! ἐσκέφθη ὁ Μαθρέδος. Κι' ἐφόρεσε τὴν κουκούλα του.

Μία τοῦφα χιόνι ἐπέσεν ἐπάνω εἰς τ' αὐτιά του ἀλόγου. Τὸ ἀλόγο ἐτίναξε τ' αὐτιά. Ἐκταυμώρως πεταλούδες ἀπὸ χιόνι ἀρχισαν νὰ χοροπηδοῦν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν.

Ὁ Μαθρέδος ἐκάλπαζε, ἀλλὰ τὸ χιόνι ὅλο καὶ πυκνότερο ἐγίνετο. Γιὰ μὴ στιγμὴ τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦταν γραφτό του νὰ τρέχῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ καβάλλα, ἀνάμεσα εἰς ἕνα μυστηριώδες τοπίον, μέσα στὴν τρομερὴ σιγὴ ἐνὸς αἰωνίου χιονίσματος. Παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς του τὸ κρύο τὸν κατενίκη.

Ἐνα ἐπικίνδυνον αἶσθημα ὑπνοῦ τὸν κατελάμβανε...

Ἐρρόφησε ραχὶ μὴ-δὺο φορές, εἶπεντα ἐφύσε στὸ χιόνι μὲ τρόπον προκλητικόν καὶ εἶπεν:

—Ἐνα; λεθέντης σὰν κ' ἐμένα δὲν νικάται ἀπὸ τὸ κρύο. Ἐμπρός!

Τὸ πτωχὸ ζωὸ ἐπρωχοῦσε, ἀλλὰ τὸ χιόνι δυνάμωνε. Ὅλα γύρω λευκὰ. Καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐστεκε κρεμασμένος ἀνάμεσα λευκοῦ οὐρανοῦ καὶ ὀλόλευκης γῆς, σ' ἕνα σύννεφο κινητὸ καὶ σιωπηλὸ ἀπὸ παγωμένο χιόνι.

Τὸ ἀλόγο, πὺ τὴν πιά ἐχώνετο σχεδὸν ἕως τὸ μισὸ πόδι, διηθύνετο πρὸς ἕνα κόκκινο φωτεινὸ σημάδι, πὺ διεκρίνετο στὸ βάθος. Ἦτο τὸ σπῆτι τοῦ σταθμάρχου—φρουροῦ. Ὁ Μαθρέδος ἐσταμάτησε κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινο παραθυράκι.

—Ἄν ἦταν γιὰ μένα, θὰ προχωροῦσα. ἄλλ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο ζω...

Χωρὶς νὰ ξεπεζεύσῃ, ἐκτύπησε μὲ τὸ πόδι του τὴν πόρτα μὲ ὀρμήν.

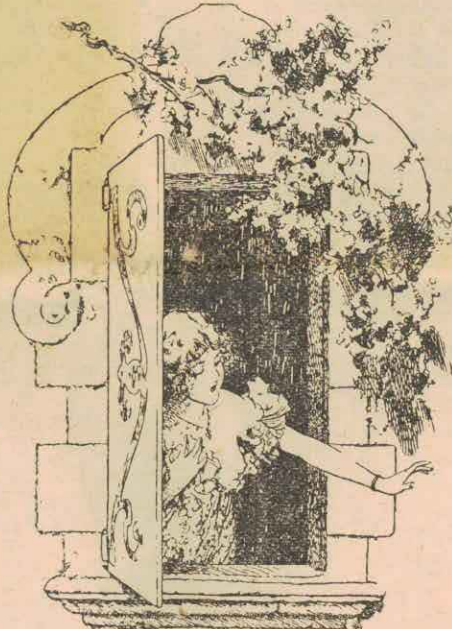
—Ποῖς εἶναι; ἤκουσθη γυναικεῖα φωνή. Ὁ Μαθρέδος ἐκτύπησε δυνατωτέρα.

—Μὴ ποῖς εἶναι; ἤκουσθη φωνὴ ἀνδρική. —Φίλος! ἀπήντησεν ὁ ταξιδιωτὴς.

Ἡ πόρτα ἀνέσχε ἡσυχῇ. Μία νέα γυναῖκα τὸν ῥώτησε τί θέλει.

—Νὰ κοιμηθῶ!

—Ἄν ἀρκεσθῇς σ' ὅ,τι ἔχουμε, πολὺ εὐχαρίστως. Ἐξεκταλλίσκουσε, τινάζων τὸ χιόνι ἀπὸ πᾶν

του. Μικρὴ φωτιά μόλις ἐφώτιζε τὸ δωμάτιο. Ἐνας ἄνδρας ψηλὸς καὶ δυνατὸς ἐκάθητο στὴ γωνία. Ἡ γυναῖκα ἐσπευσε νὰ τοῦ πῇ:

—Κι' αὐτὸς ταξιδιωτὴς εἶναι. Ἀτυχέστερος ὁμῶς ἀπὸ σένα. Τοῦ ψόφησε τὸ ἀλόγο...

Ἡ γυναῖκα ἔφυγε σὲ λίγο, καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐμείναν μόνι στὴν κουζίνα. Κάθε τόσο ὁ Μαθρέδος προσέφερε εἰς τὸν ἄλλον τὴν μοτιλίαν μὲ τὸ ραχὶ του. Κ' ἐκείνος ἔπινε.

Ἦρχισαν τὴν ὁμιλίαν. Τοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο ἀπὸ τὸ Νουόρο κ' ἐπήγαινε νὰ βρῇ γιὰ νοίκιασμα ἕνα λιθάδι πὺ νάχῃ πολλὰ βελανιδία, γιὰ νὰ παχύνουν τὰ γουρουνία του.

—Ἐπὺ πὺ εἶσαι ἀπὸ τὸ Νουόρο θὰ γνωρίζῃς βέλαια ἕναν κάποιον Μαθρέδο Κορίας, εἶπεν ὁ ἄλλος.

Ἐνα κρύφιον ἐνστικτὸ εἰδοποίησε τὸ νέον ὅτι ἐπρεπε νὰ ψευσθῇ. Ἀλλ' ἦταν πολὺ ὑπερήφανος καὶ δὲν μωρέσε νὰ κρατηθῇ.

—Δὲν εἶνε ἕνας κάποιος! Ὁ Μαθρέδος εἶνε ἕνας καὶ μοναχός. Ἐνας εὐγενής, ἕνα λιοντάρι. Καὶ εἶμαι ἐγὼ! Τί ἔχεις νὰ πῇς γιὰ τὸν Μαθρέδο ἐσ;

—Ὅχι... ἐστὶ ρώτησα. Ἀκουσα νὰ μιλῶν γι' αὐτόν. Εἶναι πολὺ πλοῖσος;

—Βεβαίωτατα! Ἐκατὸ γουρουνία, διακόσιες κατσίκες. Ὅλοι μὲ σέβονται. Ἀλλ' ἔστι... στὸν τόπο σου ἔχει ὠραίες γυναῖκες;

—Ἀς πᾶν στὸ διάβολο ἐκεῖνος πὺ τῆς ἔχει φικίσαι! εἶπεν ὁ ἄλλος.

—Γιατί καταρίσσαι; Ἀπεναντίας πρέπει νὰ σοῦ ἀρέσουν πολὺ ἡ γυναῖκες! Ἐνας ἄνδρας σὰν καὶ σένα! Πιέ, ἐν τούτοις...

Ὁ ἄλλος ἔπινε μὲ κίνημα πὺ ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε: περίμενε καὶ θ' ἀκούσῃς...

Τὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ Μαθρέδου ἐγέμισαν ἀπὸ φωτιά. Τοῦ ἄρσαν αἱ γυναῖκες καὶ οἱ γυναικεῖες ἱστορίες τὸν ἐγούτουν.

—Πρέπει νὰ ξέρῃς, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους ὁ ἄλλος, ὅτι εἶμαι στὴν ὑπηρεσία μιᾶς πλοῖσας οἰκογένειας, πὺ ἔχει πολλές γυναῖκες. Ἡ κυρία καὶ τρεῖς θυγατέρες. Κι' ὁ ἀφέντης εἶναι παράλυτος.

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ διηγῇται μίαν ἀπίστευτον ἐρωτικὴν ἱστορίαν. Ὁ Μαθρέδος ἤκουε γελῶν. Καὶ τοῦ ἤλθε διάθεσι νὰ διηγῇθῃ κ' ἐκεῖνος τὰ ἐρωτικὰ του κατορθώματα.

—Πέρισι ἀπόκτησα ἕνα κορίτσι, σὰν τὸ μῆλο τ' ἀφράτο. Καὶ τὸ ἀπόκτησα ἐξ αἰτίας τοῦ κρύου. Μὴ γελᾷς! Δὲν ξέρω ἂν παρατήρησες, ὅτι τὸν χειμῶνα ἡ γυναῖκες μᾶς ἀρέσουν περισσότερο ἀπὸ τὸ καλοκαίρι. Καὶ τὸ καλοκαίρι, δὲν σοῦ λῶω, μὰ... ἂς προχωρήσουμε στὴν ἱστορία. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξέρῃς, ὅτι ἤμουν στὸ βουνό. ὁ καιρὸς ἦταν μαλακός.

τὰ γουρουνία μου ἐπάχαιναν κ' ἐγὼ δὲν τᾶφηναι οὔτε στιγμή. Δεκαπέντε ἡμέρες εἶχα νὰ γυρίσω στὸ χωριό. Ὅταν ἐξάφην, ἕνα πρωί, βλέπω νάχωνται δὺ γυναῖκες. Ἡ γρηὴ ὑπηρετρία μας πὺ μ' ἀνάθρεψε, κ' ἕνα κορίτσι ὠραία, ἕξ νο ἂ π ὁ τ ὁ χωριό, πὺ δὲν τὸ ἔξερα. Ἡ γρηὴ μοῦ εἶπε πὺς εἶνε ἡ νέα ὑπηρετρία τῆς γκαχιάς μου καὶ ὅτι ἦλθαν νὰ μαζέψουν βελανιδία καὶ νὰ μὲ βοηθήσουν.

Ὁ καιρὸς ἐν τούτοις εἶχε μεταβληθῇ. Ὁ οὐρανὸς ἔγινε λευκός, σὰν τὸ χιόνι. Φυσσοῦσε παγωμένο ἀέρι. Οἱ γυναῖκες παρεπονέοντο γιὰ τὸ κρύο κ' ἡ γρηὴ πῆγε νὰ ζεσταθῇ στὴν καλύβα. Μόλις ἐμείνανε μόνι ἐδούτηξα τὴν νέαν. Ἐκείνη μοῦ ἔφευγε.

Ἐτρεχάμε λοιπὸν καὶ οἱ δύο. Ἐγὼ τῆς ἐφώναξα: —Μὴ φοβάσαι, κορτή, θέλω μονάχα νὰ σὲ φιλήσω! Στάσου. Δὲν βλέπεις ὅτι ἂν ἐξακολούθησες νὰ προχωρῇς στὸ δάσος θὰ χαθῇς;

Ἐκείνη ἐσταμάτησε. Τὴν ἐπλησίασα καὶ κατὰ λαβὰ ὅτι ἔτρεμε ἀπὸ κρύο καὶ ὄρεο.

—Ἀσπεί με, παρακαλοῦσε. Εἶμαι ἕνα φτωχὸ κορίτσι. Μὴ μ' ἐγγίσῃς...

—Μὴ φοβάσαι, θὰ σὲ ζεστάνω. Εἶμαι ἕνας εὐγενής. Πᾶμε στὸ καλύβι...

Ἦλθον ἐπὶ αὐτὴν ἀπὸ τὴ μέση, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὴν πᾶω στὸ καλύβι, τὴν ὠδήγησα ἀκούη μακρότερα, σὲ θέσι ὅπου νὰ μὴν μωρῇ νὰ μᾶς βρῇ ἡ γρηὴ. Ὁ ἀγέρας διαρκῶς ἀγρίευσεν. Ἐπεφτε καὶ χιόνι. Τὸ κορίτσι ἔτρεμε ἀπὸ κρύο. Προσπαθούσε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ τὴν πιά τὴν κρατοῦσα σφικτὰ καὶ τῆς ἔλεγα τόσα γλυκόλογα!

—Γιατί ἕνας ἀφέντης δὲν μωρεῖ νὰ πάρῃ γιὰ γυναῖκα του μὴ ὑπηρετρία; Κουταμάρες! Ἐγὼ θὰ κάνω γυναῖκα σου...

Κ' ἐστὶ τὴν ἐπῆγα μακρὰ, σ' ἕνα ἐγκαταλειμμένο καλύβι. Ἐκείνη ἔλεγε τρομαγμένη:

—Ἐδῶ δὲν εἶνε ἡ καλύβα σου! Δὲν ἔχει φωτιά!

—Ἡ φωτιά εἶνε ἐδῶ, στὰ χεῖλή μου. Ἀκού... Ἦλθον ἐπὶ αὐτὴν. Ἐκείνη δὲν ἐφώναζε. Κ' ἐστὶ ἔγινα δική μου... Στὴ γρηὴ ἔδωκα ἕνα γουρουνόπουλο, κ' ἐστὶ σώπασε. Ἐπειτα τί ἤξερε ἐκείνη;

Ὁ ἀγνωστος ἠτένιζε τὴν φωτιά μὲ τὰ στρογγυλά του μάτια διάπλατα. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἔμεινε ἄφωνος. Ἐξῶ τὸ χιόνι ἐπεφτε διαρκῶς. Κανεὶς θάροδος δὲν ἐτάρασσε τὴ σιωπὴ τῆς λευκῆς νύχτας.

Ἐξάφην ὁ Μαθρέδος ἄκουσε ἕνα σβόλισμα πὺ ἐπνίγετο. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι στὴν πύρρα, τὰ μάτια του ἐθάλλον κ' ἐνόμισε ὅτι ἕνα βάρος σωριάσθηκε ἐπάνω του. Μόνο ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς κατὰλαβε τὴν πραγματικότητά. Ὁ ἀγνωστος εἶχε ριχθῇ ἐπάνω του καὶ τοῦ ἐπίεζε τοὺς ὤμους μὲ τὰ δάκτυλά του χεῖρα.

—Ἐνα γουρουνόπουλο λοιπὸν, εἰ ἐφώναζε ἀσβήντων. Ἀτιμή! θὰ σὲ πληρώσω ἔπειτα ἐγὼ. Ἐστὶ λοιπὸν ὑπηρετεῖς τὸν ἀφέντη σου.

—Μὰ τί διάβολο ἔχεις; ἐφώναζε ὁ Μαθρέδος, κτυπῶν μὲ τὸ κεφάλι τὴν κοιλία τοῦ ἀγνώστου.

—Ἐρεῖς ἕνα κάτριον (Σεβαστιανὸν Λόγη); ρώτησε τότε ὁ πελώριος ἀγνώστος, κρατῶν πάντοτε καρφωμένους μὲ τὰ χοντρά χεῖρα σου τοὺς ὤμους τοῦ Μαθρέδου.

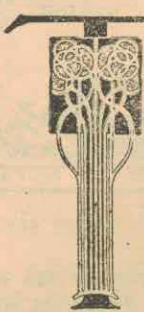
Τρομαγμένος ἐσέκλεισε τὰ μάτια. Ἄ, ναί! Τὰρα θυμόταν! Τὰ μεγάλα στρογγυλά μάτια... ἡ ἀετῶδης μύτη! Ἐκείνος πὺ τὸν κρατοῦσε γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἦταν ὁ ἀδελφός τῆς νέας ὑπηρετίας του!

ΓΚΡΑΤΣΙΣ ΔΕΛΕΝΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΠΛΟΙΩΝ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Κ. ΜΑΡΙΟΥΤ

Ο ἀτρόπιοι «Βασίλισσα», ναυαγήσαν, παρασύρεται ὑπὸ τῶν ρευμάτων, μέχρι τοῦ κέντρου τῆς θαλάσσης τῶν Σαρκάς, με τοὺς ἐπιζήσαντας τρεῖς ἐπιβάτας, τὴν πολυκατομμυριοῦσαν κόρην Δωροθέαν Φαιράλ, τὸν ἀστυνομικὸν Ζάκετ καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ συνοδευόμενον πρῶτον ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ Χάδαρτ, κατὰδίκον ἐπὶ δολοφονίᾳ. Ἐκεῖ εὐρίσκουν οὗτοι καὶ ἄλ-

λους ναυαγούς, ζώντας ἐντὸς τῶν λειψάνων ναυαγισάντων πλοίων, τὰ ὁποῖα τὰ ρεύματα ὥθησαν μέχρι τοῦ κέντρου τῆς θαλάσσης αὐτῆς, καλυπτομένης ἀπὸ πυκνὸν στρώμα φυκιῶν. Τὴν παράδοξον ἐκείνην ἀποικίαν διοικεῖ ὁ πλοίαρχος Φόρμπ, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ νυμφευθῇ τὴν Δωροθέαν, φυλακίζει τὸν Χάδαρτ, ἀντιτιθέμενον εἰς τὰ σχέδιά του, καὶ ὁργανώνει ἐορτήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, σύμφωνα πρὸς τοὺς κρατοῦντας ἐκεῖ νόμους, θὰ ἐπάλαιαν ὅσοι εἶχαν ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς ἀτυχοῦς κόρης. Κανείς, ἐννοεῖται, δὲν τοῖμα νὰ παλαίῃ με τὸν Φόρμπ, ὁποῖος ἔχει ἥρακλειον δύναμιν, ἐξαφνα ὅμως ἐμφανίζεται ὁ Χάδαρτ, κατορθώσας νὰ δραπέτευσθαι ἀπὸ τὴν φυλακὴν του, παλαίει μαζί του καὶ τὸν νικᾷ. Ὁ Φόρμπ σηκώνεται αἰμόφυρτος ἀπὸ τὸ πεδὶον τῆς πάλης καὶ κατ' ἀπαίτησίν του γίνεται ἀμέσως ὁ γάμος τοῦ Χάδαρτ καὶ τῆς Δωροθέας, οἱ ὁποῖοι μετὰ τοῦ Ζάκετ ἀποσύρονται κατόπιν εἰς τὴν «Βασίλισσαν». Ὁ Ζάκετ ὅμως ὀλίγην ὥραν παραμένει ἐπὶ τοῦ πλοίου, μεταβαίνων νὰ εὑρῇ ὅπλα διὰ νὰ ἀμυνθῶν ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως ἐκ μέρους τοῦ Φόρμπ. Ὁ δὲ Χάδαρτ, ὁ ὁποῖος δέχεται καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀποφιν τῆς Δωροθέας, ὅτι δὲν ὑφίσταται μεταξὺ τῶν γάμων, κατακλίνεται εἰς τὴν καμπίναν του, ἐναντι τοῦ διαδρόμου τοῦ ὁδηγοῦντος εἰς τὴν καμπίναν τῆς Δωροθέας, καὶ κοιμάται βαθέως.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετὰ τινος ὥρας ἕνας θόρυβος ὑπόκωφος, ἐπιμονος, τὸν ἀφύπνισε. Κάποιος εἶχε περιπλακῇ εἰς τὰ τεταμένα σχοινία τῆς καμπίνας του καὶ ἐζήτει σιγὰ ν' ἀπαλλαγῇ.

Κρατῶν τὸ ὅπλον τοῦ ὁ Χάδαρτ, ἡμιάνοιζε τὴν θύραν. Ἡ σιωπὴ ἐξῶ ἦτο ἀπόλυτος. Ἐν τούτοις ὁ ἐχθρὸς δὲν ἦτο, κατὰ τὰ φαινόμενα, μακρὰν. Ὁ Χάδαρτ ἔκρινεν ἀναγκαστὸν νὰ προχωρήσῃ κρυφίως εἰς συνάντησίν του.

Μὲ ἀπείρους προφυλάξεις ἐξῆλθε τῆς καμπίνας του, καὶ ἀφοῦ ἐξηκρίθωσεν ὅτι τὸ δωμάτιον τῆς Δωροθέας ἦτο καλὰ κλεισμένον, διωλίσθησε κατὰ μῆκος τοῦ διαδρόμου. Ἐβάδισε ψηλαφητῇ, ἐντὶν ὧν τὴν δύναμιν τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὁράσεως του.

Παρήλθεν ἡμισία ὥρα προτοῦ φθάσῃ εἰς τὸ ἄλλο κατὰστρωμα, ἀπέχον δεκαπέντε μόλις μέτρα.

Τίποτε τὸ ὑποπτον δὲν ἀντελήφθη, κανεὶς δὲν εἶχεν ἀνέλθει ἐπὶ τῆς «Βασίλισσης».

Εἰς τὸν ἀνευ νεφῶν οὐρανὸν ὁ δίσκος τῆς σελήνης ἠκτινοβολεῖ. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐξετυλίσσετο ἕνας θαυμάσιος τάπης ἀργυροῦ φωτός, διακοσπομένου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ πυκνὰς σκιάς.

Ὁ Χάδαρτ ὠλισθήσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐπιφύθου ἐκείνου σκότους, ἀνυπόμονος ν' ἀναμετρηθῇ με τὸν ἀόρατον κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο ἐγγύς, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ προσδιορίσῃ.

Ἐν τούτοις, εἰς τὴν μυστηριώδη ἐκείνην σιγῇ, ἕνας θόρυβος ἐπιμονος, ἐλαφρῶς, ὑπενθυμίζων κάπως τὸ μόλις ἀκουόμενον κροτάλισμα τῶν νεκρῶν φύλλων, ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν πνοὴν μιᾶς νυκτὸς τοῦ φθινοπώρου, ἐξηκολούθει ἀντηχῶν εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας τῶν ὑψηλοτέρων διαβάσεων τοῦ πλοίου.

Παρ' ὅλην τὴν γενναϊότητά του ὁ Χάδαρτ ἤσθμαινεν, ὁ ἰδρὼς περιέριζε τὸ πρόσωπόν του.

Κατὰ τὴν δευτέραν πρωινήν ὥραν τὸ θάρος εἶναι σπάνιον, καί, ἐνῶπιον ἐνὸς βεβιαίου κινδύνου, τοῦ ὁποῖου ὅμως ἡ φύσις δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ, ποῖα ψυχὴ δὲν θὰ ἐταράσσετο;

Ὁ ἀξιωματικὸς, ἀγωνίων, ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῖνας του. Φθάσας πρὸς μιᾶς δοκοῦ σπασμένης, ἐξ ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναρτᾶται ἡ ἀγκυρά, ἐσταμάτησεν, ἀκούων πάντοτε.

Τότε, ἀποτόμως, ἡ ἐπιθεσις τὴν ὁποίαν ἐφοβεῖτο, ἐγένετο. Ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον ὑψοῦτο ὑπεράνω τῆς γαφαλῆς του, κάτι πολὺ βαρὺ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Μία μάζα μαλακῇ, ψυχρῇ, ἀλλὰ ζῶσα, περιστυλίσθη γύρω του.

Πνίγων μετὰ κόπου μίαν κραυγὴν φρίκης, ὁ Χάδαρτ κατόρθωσε νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς δοκοῦ καὶ διὰ τῆς χειρὸς, ἡ ὁποία τοῦ ἔμμενεν ἐλευθέρᾳ, προσεπάθησε νὰ συλλάβῃ ἀπὸ τὸν λαμὸν ἕνα τεράστιον ὄφιν, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀπεχθὴς κεφαλὴ, ὑψωμένη πρὸς τὰ ἄνω, ἐπροβάλλετο εἰς τὸ ὠρὸν φῶς τῆς σελήνης ἐν σκιαγραφίᾳ φανταστικῇ, ἐνῶ οἱ δα-

κτύλοι τοῦ ἐρπετοῦ συνεσφίγγοντο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον γύρω τοῦ σώματός του.

Ποῖαν ἀντίστασιν ἤδυνάτο ν' ἀντιτάξῃ ἐν ἀνθρώπινον στήθος εἰς τὴν δύναμιν παρομοίου τέρατος; Ἐντυχῶς, τὸ ὑποστήριγμα τῆς δοκοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀκούμνησεν ὁ Χάδαρτ, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιθέσεως, εἶχε περιστυλίσθη ἐπίσης ἀπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ὄφιντος. Κατασκευασμένη διὰ ν' ἀνθίσταται εἰς τὰς ἰσχυροτέρας πιέσεις αὐτῇ ἡ σιδηρὰ ράβδος, ἡλᾶττωνε τὴν δύναμιν τῆς περισφίξεως, ἐνῶ ὁ δυστυχὴς Χάδαρτ προσεπάθει ν' ἀποκρούσῃ ἐκ τοῦ προσώπου του τὸ χείνον στόμα τοῦ τέρατος.

Παρομοία πάλιν δὲν ἤδυνάτο προφανῶς νὰ παραταῖ ἐπὶ πολὺ. Ὁ Χάδαρτ ἐξηκολούθει ἐν τούτοις νὰ παλαίῃ. Ἐπάλαισεν ἀκόμη, ἐκραύγασε μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν, χωρὶς πνοῆς, ἐξηντλημένος, ἠσθάνετο τοὺς πνεύμονάς του ἀποπνιγομένους. Το αἶμα ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν μύτην καὶ τὰ ὦτα του.

Αἰφνιδίως, μία λάμψις, ἕνας ξηρὸς κρότος εἰς τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς. Οἱ ἀπαστράπτοντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐρπετοῦ ἐθαμβώθησαν, ἡ περισφίξις του ἔπαυσεν, οἱ δακτύλοι τοῦ ἐχαλαρώθησαν καὶ ὁ Χάδαρτ εἶδεν ἀρίστως ἕνα πρόσωπον, μίαν λευκὴν ἐσθῆτα, φωτιζομένην ἀπὸ τὴν σελήνην, ἐν ρεθόλῳ ἀκόμη καπνίζον. εἰς μίαν χεῖρα.

Σιγῇ τότε, νεαρὰ κόρη, οὐρανός, ὄφιν, ἔγιναν ἀόριστα καὶ ὁ Χάδαρτ ἐλιποθύμησεν, ὡς ἐν ὄνειρῳ. Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸν βίον του ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἔχανε τὰς αἰσθήσεις του.

Ὅταν ἤνοιξεν ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς του, ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἡ κεφαλὴ του ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Δωροθέας. Δάκρυα ἐστίλθον ὑπὸ τὰ βλέφαρα τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ ἐπιπτον βραδέως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χάδαρτ. Ὁ ἀξιωματικὸς, ἀκόμη ζαλισμένος, ἀνίκανος νὰ κάμῃ μίαν κίνησιν ἤκουσε τὴν σύντροφόν του νὰ προσεύχεται:

—Ὁ, Θεέ μου, Θεέ μου! Σῶσε τὸν πολυαγαπημένον μου!

Μία περὶ πολλὰ χαρὰ συνεδῶνεν τὸν ἀξιωματικόν, ἀλλὰ πάραυτα μαῦσαι σκέψεις τὸν κατέλαβον καὶ προσεχυθῇ καὶ αὐτὸς ἐπίσης μέσα εἰς τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας του:

—Ὁχι, ἀκόμη, Θεέ μου! Ὁχι πρὶν...

Ἐπὶ τέλους ἐτόλμησε νὰ βυθίσῃ τὸ βλέμμα του εἰς τὸ βλέμμα τῆς Δωροθέας.

Ἡ σελήνη διέγυνε τὸ λευκὸν τῆς φῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ οἱ δύο νέοι ἐδιάβαζαν μέχρι τοῦ θάους τῆς ψυχῆς των...

—Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι εὐλογημένος! ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὴς Φαιράλ περιδραυῶν. Ὁ Θεὸς νὰ εἶναι εὐλογημένος. Εἶσθε ζωντανός!...

—Χάρις σ' ἐσᾶς, εἶπεν ὁ Χάδαρτ, προσπαθὼν νὰ μειδιάσῃ. Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν δὲν εἶδα τέτοιαν γενναϊότητα.

—Σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Δωροθέα, ἃς μὴ ὀμώσω γι' αὐτό.

Ὁ Χάδαρτ ἔκαμε μίαν δυνατὴν προσπάθειαν διὰ νὰ σηκωθῇ. Ἦθελε νὰ τὴν ἐλκύσῃ εἰς τὴν ἀγκάλαν του. Ἐνὰ αἰσθητικὴν τινὴς τὸν συνεκράτησε. Τὸν ἡγάπα ἄραγε καὶ αὐτὴ ἐπίσης; Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νεαρὰ κόρη ἦτο συνετρεμμένη ἀπὸ τὴν συγκίνησιν. Ὁφείλει νὰ σεβασθῇ καὶ τὴν ἐσωτάτην σκέψιν τῆς. Ἀργότερα, ποῖος ἤξευρε, ὅταν θὰ ἀνεύρισκε τὴν φυσιογνωσίαν του ζώην...

Ἀποτόμως ἡ ἀνάγκη τῆς καταδίκης ἦλθεν εἰς τὸ πνεῦμα του καὶ ὅλα τὰ ὠραία ὄνειρα ἐπέταξαν.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε τότε, εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας. Εὐχαριστῶ. Δὲν εἰμπορὼ νὰ εἶπω περισσότερα.

Ἡ Δωροθέα διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας ταραχῆς.

—Δὲν ἐκφορίζετο ὅλην σας τὴν σκέψιν. Ὅταν συνήχεσθε ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, ἐπιθυμῶντες ἄλλο πρᾶγμα. Ποῦ ὀλίγου... πῶς μιᾶς ἀκούῃ στιγμῆς, μερικαὶ λέξεις διέφυγον ἀπὸ τὸ στόμα σας. Γιατί σιωπᾶτε; Γιατί; Ὁ, μιλῆστε...

—Δὲν εἶμαι, δὲν εἶμαι...

—Ἐδιάβασα εἰς τὰ μάτια σας ὅτι ἐπροσπάθησα νὰ μοῦ κρύψετε. Μιλῆστε, σὰς παρακαλῶ.

—Δὲν εἶμαι ἄγιος... Εἶμαι...

—Σοῦτ'! διέκοψε, μὴν τελειώνετε τὴν φράσιν σας. Δὲν εἶσθε ἐνοχος. Δὲν εἰμπορεύεστε νὰ εἰσθε...

—Σεῖς, τόσον γενναῖος, τόσον τρυφερός καὶ ἐτῆμος εἰς ὅλας τὰς θυσίας! Σεῖς, ὁλοφάνος μιᾶς γυναικός; Ποτέ! Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἡ βεβαίωσίς σας μοῦ ἀρκεῖ, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἄλλης μαρτυρίας. Καὶ τώρα, τελειώνετε... μιλῆστε!

—Μὰ δὲν ὀλέω!

—Τότε θὰ μιλῆσω ἐγώ. Χθὲς τὸ βράδυ σὰς ἔ-

λεγα ὅτι εἴμεθα ἀπλοὶ γνώριμοι. Ἐλεγα ψέμματα. Ναι, σὰς ἀγαπῶ... σὰς ἀγαπῶ με ὅλην μου τὴν ψυχὴν, με ὅλην μου τὴν καρδίαν. Σὰς ἀγαπῶ...

—Δωροθέα!

—Φράνσις, ἀγάπη μου... ἀνδρόβλη μου!

ΣΣ

Οἱ θησαυροὶ τῆς Γαλέρας

Παρ' ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς νυκτὸς, ὁ Χάδαρτ ἦτο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τὴν αὐγὴν τῆς ἐπομένης, ἐπισκοπῶν τὸν ὁρίζοντα προσεκτικῶς, διὰ νὰ προσπαθῇ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν Ζάκετ καὶ τοὺς Σὺς.

Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ Φόρμπ εἶχεν ὠθήσει τὸν ὄφιν ἐπὶ τὰ ἴχνη του, ὅπως συνέβη καὶ κατὰ τὸν θάνατον τῶν δυστυχῶν συζύγων τῆς Πριαντὰν Γκαλλὰ. Ἀλλ' ἐξεπλάγη πῶς ὁ πλοίαρχος δὲν παρεκλούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν πρώτην ἐπίθεσιν.

Κανείς δὲν ἐφαίνετο. Ματαίως οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠρῶντων τὰς ἐλαχίστας γωνίας τοῦ ὁρίζοντος, καμμία ζωσα ὑπαρξίς δὲν ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μάξης τῶν ναυαγίων.

Ἐξέπεμψεν ἕνα στεναγμὸν ἀγωνίας καὶ ἐστράφη διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέατρον τῆς νυκτερινῆς πάλης.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ καταστρώματος, ἰσχυρῶς κεκλιμένου καὶ κεκαλυμμένου ἤδη κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ φύκια, τὸ σῶμα τοῦ ὄφιντος ἔκειτο ἀδρανές, ἀκόμη καὶ νεκρὸν τὸ τέρας, ἐφαίνετο ἐπιφοβόν, καὶ ὁ Χάδαρτ ἐορίγησεν, ἀναλογιζόμενος ποῖα θὰ ἦτο ἡ τύχη του, ἐάν ὁ Δωροθέα ἦτο ὀλιγώτερον θαρραλέα καὶ τὸ ὑποστήριγμα τῆς δοκοῦ τῆς ἀγκυρᾶς ὀλιγώτερον στερεόν.

Θέλων ν' ἀπαλλάξῃ τὴν Δωροθέαν ἀπὸ ἑνα φοβεροῦ θέαματος, ἔκρυψε τὸ πρῶτον τοῦ ὄφιντος κάτω ἀπὸ τὰς σανίδας καὶ ἔπειτα ἐπανήλθεν εἰς τὸ παρατηρητήριόν του.

Ἐπὶ τέλους, ἐκ τοῦ μακρόθεν, διέκρινεν ἕνα μικρὸν ὄμιλον, ὁ ὁποῖος ἐπληθύνετο τὴν «Βασίλισσαν». Ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον τὸν Ζάκετ, τὸν κ. Βιλότ, ὁ ὁποῖος, ὡς ἱερός, εἶχε τελέσει τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, τὴν κυρὰ Σὺς καὶ τὸν σύζυγόν της. Ἐκαστος ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἔφερε πολλὰ ὅπλα. Ὡς πρὸς τὴν κυρὰ Σὺς, αὕτη ἐφαίνετο ἐλαφρότερον φορτωμένη. Ὁ Χάδαρτ δὲν ἤδυνάτο ἀπὸ μακρὰν νὰ καθορίσῃ τί ἐκράτει.

Ἡ Δωροθέα, εἰδοποιηθεῖσα, ἀνῆλθε μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διὰ νὰ χαρετήσῃ τοὺς νέους ξένους τῆς «Βασίλισσης».

Ροδόχρους καὶ μεδιόσας, με τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, τοὺς ὀφθαλμούς ἀπαστράπτοντας, δὲν ὑπενθύμεισε σκεδὸν τὴν συνετρεμμένην κόρην, ἡ ὁποία μ' ὅλα ταῦτα ἀντιμετώπιζε γενναίως, τὴν προηγουμένην, τὸν Φόρμπ.

Ὁ Ζάκετ κατέστησε τὸν Χάδαρτ ἐνήμερον τῶν ἐνεργειῶν του κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα. Ἀφοῦ ἐγύρισε περὶ τοῦ «Χωρίου», ἐκρύβη εἰς μίαν γωνίαν, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς «Βασίλισσης», καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀνέμενε τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Τότε, ὀλισθαίνων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, διηυθύνθη πρὸς τὴν καμπίναν τῆς κυρὰ Σὺς, καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ὅπλων καὶ πολεμοφοδίων. ἔπειτα, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν θαρραλέαν γυναῖκα, παρεβίβασε τὴν θύραν τῆς ἰδιαίτης ἀποθήκης τοῦ Φόρμπ, καὶ ἐπορεύθη βεβῆτα μίαν πυλίδαν καὶ ἐν χρόνῳ μετῴν. Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρᾶγματα τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἡ κυρὰ Σὺς.

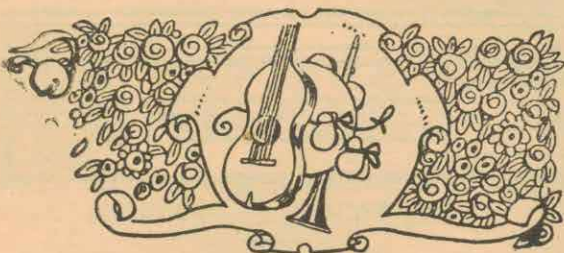
Κατὰ τὴν γνώμην μου, παρετήρησεν ὁ Ζάκετ, πελειῶνων τὴν διήγησίν του, τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχουμε νὰ κάμωμεν, εἶναι νὰ φύγωμεν τὸ γρηγορώτερον. Ὁ Γκαλλὰ ἔβγαλεν ἕνα μυδραλισκόβλον ἔξω ἀπὸ τὴν ἀποθήκην καὶ ἐτοιμάζετο διὰ τὴν ὑπερτάτην ἐπίθεσιν.

Ἐπομένως καὶ σέοιο, εἶπεν ὁ Χάδαρτ, θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν «Βασίλισσαν» μόλις δυνηθώμεν. Καὶ τώρα, ἂν θέλετε κατεβῆτε...

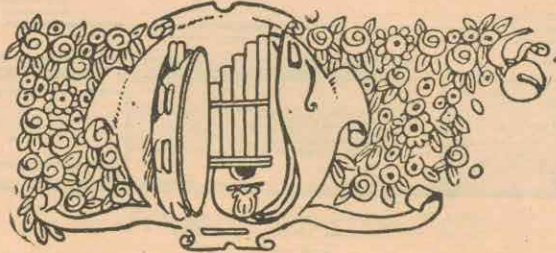
Εἰς τὸ τραπέζι, ὁ Χάδαρτ ἐξέθεσε τὰ σχέδιά του. —Κανείς ἀπὸ μᾶς δὲν ἐπιθυμᾷ νὰ πολεμήσῃ, δὲν εἶναι ἐτοιμὸς. Ἐάν εἶναι δυνατόν νὰ κάμωμεν τὴν δουλειάν μας χωρὶς νὰ μεταχειρισθώμεν ὅπλα. Κατὰ τὰς πληροφορίες πού συνέλεξα, ὁ πλοίαρχος Φόρμπ ἔκαμεν ὅλα τὰ πλοῖα ἄχρηστα, μέχρι πενήντα μιλίων πρὸς ὄψιν. Ἡσέπει λοιπὸν νὰ διαβῶμεν αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν διὰ ν' ἀνακαλύψωμεν ἕνα πλοῖον εἰς κατὰστασιν νὰ ταξιδεύσῃ.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΘΕΑΤΡΟΝ · ΜΟΥΣΙΚΗ · ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

— ΘΕΑΤΡΟΝ Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Μετά τῆς «Πίνες» τοῦ κ. Θ. Συναδινού, ὁ θίασος τῆς κυρίας Μαρίας Κοτοπούλη ἐπανάλαβε παλαιὰ ἔργα τοῦ δραματολογίου τοῦ.

Ὁ θίασος ἐν τῷ μεταξύ συνεχίζει τὰς δοκιμαίας τοῦ νέου ἔργου «Στοργή». Αἱ δοκιμαίαι γίνονται μετὰ διδασκαλίαν ἀναλυτικωτάτην τῆς κ. Μαρίας Κοτοπούλη, καὶ μετὰ ὅλους ἰδιαιτέρην προσοχὴν καὶ διὰ τοὺς μικροτέρους ρόλους, δεδωμένου ὅτι ὅλοι εἶναι δυσκολώτατοι εἰς ἐρμηνείαν.

Οἱ παρακολουθοῦντες τὰς δοκιμαίας κρίνουν ὅτι ἡ «Στοργή» τοῦ Μπατίν εἶναι τὸ ἀριώτερον καὶ ὠραιότερον ἔργον τοῦ συγχρόνου θεάτρου.

Μετά τὴν «Στοργήν» θὰ ἀναδιδασθῶν ἔργα τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Μολιέρου, μετὰ τὰ ὅποια θὰ κλείσῃ τὴν θερινὴν τοῦ περιόδου τὸ θέατρον Κοτοπούλη.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ προσεχοῦς μηνὸς ὁ θίασος θὰ ἀναχωρήσῃ δι' Αἴγυπτον.

✕✕

— ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

Κατόπιν διμήνου ἀπουσίας τῆς, ἐμφανίσθη τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἡ κυρία Κυβέλη Θεοδορίδου εἰς τὸ θέατρον τῆς, μετὰ τὴν «Ζήλειαν» τοῦ Ἀρτσιμπάτσου.

Τόσον τὸ ἔργον, ὅσον καὶ ἡ μετὰφρασίς του ἐκ τοῦ Ρωστικοῦ, ὀφειλομένη εἰς τὴν κυρίαν Ἑλ. Σιφναίου, τέλεια.

Ἡ κυρία Κυβέλη, εἰς τὸν ρόλον τῆς ἡρώιδος, εἶχε μίαν ὠραιότητα ἐμφάνισιν, καὶ δικαίως τὸ κοινὸν τὴν ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς.

Γενικῶς ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἔργου ἀπὸ ὅλους τοὺς ἡθοποιούς πολὺ καλὴ.

Προσεχῶς ὁ θίασος Κυβέλης θὰ παίξῃ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Β. Ἀθανασιάδου «Τὰ νεῖατα μας», τοῦ ὁποίου αἱ δοκιμαίαι ἤρξαντο ἤδη πρὸ ἡμερῶν.

✕✕

— ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Ἡ ἰταλικὴ ὑπερέττα «Στὸ χωριὸ τῶν κοιδουνίων», ἡ ὁποία ἐπλήρη πέρυσι τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἀπὸ τῶν ἰταλικῶν θίασων, ἐδόθη διὰ πρώτην φοράν εἰς ἑλληνικὴν μετὰφρασιν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀπὸ τοῦ θίασου τῆς κυρίας Μελοπούλης Κολυβά εἰς τὸ θέατρον «Διονύσια».

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἔργου ἀπὸ τοῦ Ἰταλοῦ ἡθοποιῶς ἦτο τέλεια, ἐν τούτοις καὶ ὁ θίασος τῆς ἐλληνίδος καλλιτέχνιδος εἰδείξε μίαν ἀξιώπαινον προσπάθειαν.

Ἡ δεσποινὴς Σένη Δαμάσκου πολὺ χαριτωμένη εἰς τὸν ρόλον τῆς σοφιστέρας, ἐπίσης πολὺ καλὴ ἡ κ. Πιέρρη. Ὁ κ. Ἰατροῦ ὡς Γκάφφας ἀμύμητος, αἱ δὲ χοροὶ τοῦ θαυμάσιοι.

Χάριν τῆς ἱστορίας ἃς σημειωθῇ, ὅτι τὸ «Χωριὸ τῶν Κοιδουνίων» ἀνεδιδάσθη ἀπὸ τοῦ θίασου Κολυβά κατόπιν δοκιμῶν δύο μόνων ἡμερῶν.

✕✕

— ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΛΑΜΠΡΑ

Μετά τὴν καλὴν ἐπιτυχίαν ποὺ ἐσημείωσαν τὰ τρία Γερμανικὰ μονόπρακτα «Ἡ πεθαμένη θεία καὶ ἄλλα γεγονότα», ἔδωσαν τὴν θέσιν των εἰς τὴν κωμῶδιαν τοῦ διακεκριμένου δημοσιογράφου καὶ συγγραφέως κ. Δ. Δεδέρη, «Ὁ Πρίγκιψ τῶν Δολλαριῶν».

Εἰς γνωστὸν, ἡ κωμῶδια τοῦ καλοῦ συναδέλφου, ἦν καὶ εἶχε παιχθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ μεγάλου καύσωνος, ὑπερέβη τὰς 30 παραστάσεις.

Ὁ θίασος ἔχει ὑπὸ μελέτην δύο πρωτότυπα ἐλληνικά ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν λέγεται ὅτι εἶναι μία κωμῶδια τοῦ κ. Μωραϊτίνου.

✕✕

— ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

Καὶ πάλιν ἤρχισε νὰ συζητῇται ἡ ἔκθεσις Ἑλληνικοῦ

νικοῦ Μελοδράματος. Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Ἐπιτροπῆς εὐρίσκεται ὁ ἀκούρατος πάντοτε μαέστρος κ. Δ. Λαυράγκας.

Φαίνεται ὅμως ὅτι παρ' ὅλας τὰς δραστηρίους ἐνεργείας τῶν εὐγενῶν καλλιτεχνῶν μας θ' ἀργήσῃ πολὺ ἀκόμη νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ ὄνειρον. Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι τὰ ἄλλα Βαλκανικὰ κράτη, ὅπως ἡ Ρουμανία, ἡ Σερβία καὶ ἡ Βουλγαρία ἔχουν ἀπὸ ἐτῶν Ἑθνικὸν Μελόδραμα.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Ὁ ἀποχωρήσας τοῦ θίασου τῆς κυρίας Ἀφρ. Λαουτάρη κ. Μανώλης Φιλιππίδης σχηματίζει θίασον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μουσικὴ Κωμῶδιαν» καὶ θὰ παίξῃ τὸν προσεχῆ χειμῶνα εἰς τὸ θέατρον «Ἀπόλλων».

✕✕

Ἀπὸ τὴν ὑπερέτταν τοῦ κ. Δράμαλη, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ δίδῃ παραστάσεις εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἀπεχώρησεν ὁ κ. Κωνσταντίνου.

✕✕

Ὁ μεγάλος μας τενόρος, ὁ Μυλωνᾶς, χαλάει κόσμον τελευταίως εἰς τὴν Ὦπερα τοῦ Βερολίνου. Ἀτυχῶς τὸν ἑλληνα καλλιτέχνην δὲν τὸν βοηθεῖ ἡ ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις, ἀλλ' ἡ φωνὴ του εἶναι τόσο μεγάλη καὶ γλυκεῖα, ὥστε κατορθώνει νὰ συναρπάξῃ τὸ κοινόν.

✕✕

Ἐπίσης μεγάλην ἐπιτυχίαν, εἰς τὴν Γερμανίαν ἔχουν οἱ Ἀθηναῖοι τενόροι κ. κ. Πετρόπουλος καὶ Κρυωνᾶς.

✕✕

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἀρχίζουν αἱ τιμητικαὶ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ θεάτρου. Ὁ κ. Μ. Μυρὰς θὰ δώσῃ ἐφέτος ὡς τιμητικὴν του τὸν «Ριχάρδον Γ'» τοῦ Σαίξπηρ.

ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ μεγαλειότερος θαύτονος τοῦ μουσικοῦ κόσμου εἶναι ὁ μόλις εἰκοσιπενταετής νέος Ρενᾶτο Τζανέλι, ὁ ὁποῖος ἔχει κατακτήσει τὸν κόσμον τῆς Ἀμερικῆς μετὰ τὴν φωνὴν του καὶ τὴν μιμητικὴν του.

Ἦτο δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ὅταν ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισιν του εἰς τὸ θέατρον «Μετροπόλιταν» τῆς Νέας Ὑόρκης, ὡς Τόνιο, εἰς τοὺς «Παλητάσους».

✕✕

Τὴν μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν τελευταίως εἰς τὰ Παρισιὰ θέατρα τὴν ἔχει ἡ κωμῶδιαν «Ἐνα γεῦμα στὸν ἥλιον», ὅπου χειροκροτεῖται ἡ πρωταγωνίστρια κ. Σπινέλλι. Ἡ Γαλλίς ἡθοποιὸς κάμνει ἰδιαιτέρην ἐντύπωσιν διὰ τὰς πολυτελεῖς ἀμφιέσεις τῆς, μετὰ τὰς ὁποίας ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς κάθε βράδυ.

✕✕

Τὸ Παρισινὸν «Θέατρον τῆς Τέχνης» ἐπαναρχίζει τὰς παραστάσεις του τὴν 1ην Ὀκτωβρίου μετὰ τὴν «Ἀγίαν Ἑλένην» τοῦ Μπέρναρ Σῶ. Πρωταγωνιστεῖ τὸ ζεῦγος Πιτόφ.

✕✕

Εἰς ἓνα μικρὸν θέατρον τῆς Βαρσοβίας στὸ «Σκαρλάτνα Μάσκα», παίζεται κατὰ διασκευὴν ὁ «Ἡλῖος τοῦ Ντοστογιέφσκυ». Διὰ πρώτην φοράν παίζεται ρωσσικὸν ἔργον εἰς τὸ Πολωνικὸν θέατρον.

✕✕

Ὁ διάσημος Γάλλος ἡθοποιὸς καὶ σκηνοθέτης Ζεμιέ, διευθυντὴς τοῦ «Ὀντέον», προσκληθεὶς ὑπὸ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Εἰς τὸ «Σέσιλ»

Ἡ κοσμοσυρροὴ εἰς τὸ «Σέσιλ», τὸ εὐμορφὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Κεφαλληνίου, ἐξακολουθεῖ πάντοτε τακτικωτάτη.

Μολοντὶ ἡ δροσιὰ γίνεται κάποτε ἀρκετὰ αἰσθητὴ, ἐν τούτοις οἱ πιστοὶ τῶν κοσμικῶν καὶ χορευτικῶν κέντρων δὲν ἀποθαρρύνονται καὶ κλίνειν, μεταξύ ὧν, ὑπὲρ τοῦ συμπαθοῦς «Σέσιλ», ὅπου, καθὼς λέγεται, ἡ κοσμικὴ κίνησις θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα ἀκόμη.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων κοσμικῶν φυσιγνωμιῶν ποὺ συγχάζουν ἐκεῖ, εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν κρέμαν τῆς ἀριστοκρατίας μας.

Ἦτοι τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Πεσματζόγλου, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σκαρμαγκᾶ, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σταίκου, τὰς δεσποινίδας Ἀνδριτσᾶκη, τὴν δεσποινίδα Τζίνη, τὴν δεσποινίδα Σακελλαρίδην, τὴν δεσποινίδα Σινάλα, τὸ χαριτωμένον ζεῦγος τῶν Ἀγγλων, κύριου καὶ κυρίας Μπένεττ, τὸν μικροβιολόγον, κύριον Σωτηριάδην, τοὺς ἀρχιτέκτονας κ. κ. Κολινατῆν, Νικολάου, Φραγκίδην κλπ.

✕✕

— Ἀπὸ τὴν πρεμιέρα τῆς Κυβέλης

Ἡ πρεμιέρα τῆς «Ζήλειαν» τοῦ Ἀρτσιμπάτσου εἰς τὸ θέατρον «Κυβέλης» συνεχέντρωσε πλῆθος κόσμου, μεταξύ τοῦ ὁποίου διεκρίναμεν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Τσαλδάρη, τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα Κολινατῆν, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κοκκινουπόλου, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Σπεράντζα, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Δασίου, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Καραπάνου, τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Χρυσάφη, τὸν καθηγητὴν κύριον Ἀνδρεάδην, τὸν κύριον Παπατσώνην, τὸν κύριον Λάμπαν, τὸν κύριον Καρρὲρ κλπ.

τῆς Ἑταιρείας τῶν Γερμανῶν καλλιτεχνῶν, μετέβη εἰς Βερολίνον. Σκοπὸς τῆς συναντήσεως τῶν Γερμανῶν καλλιτεχνῶν μετὰ τοῦ Γάλλου συναδέλφου των, εἶναι ὅπως θέσουν τὰς βάσεις διὰ τὴν ἱδρυσιν μιᾶς διεθνοῦς θεατρικῆς ἑταιρείας.

Εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον «Φερινὰ» παίζει ὁ θίασος τῆς γνωστῆς Ἰσπανίδος ἡθοποιῶς Καταλίνας Μπαρτσένα. Τοῦ θίασου διευθυντὴς εἶναι ὁ μεγάλος Ἰσπανὸς συγγραφεὺς Γκρεγκόριος Μαρτίνις Σιέρρα.

✕✕

Ἡ ὠραιωτάτη ἡθοποιὸς τῆς «Γαλλικῆς Κωμῶδιαν» κυρία Σεσίλ Σορέλ, θὰ συμμετάσχῃ ἐφέτος εἰς τὴν κινηματογραφικὴν πέντε ἔργων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ παίξῃ τὴν Ντὸ Μπαρρύ, τὴν Μαριὸν Ντελαρμ καὶ τὴν Κόμησσαν στοὺς «Γάμους τοῦ Φινγκρόν».

Η ΜΑΣΚΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει χαρακτῆρα, δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι ἀντικείμενον.

Αἱ μὲν ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὰς ὁποίας ὠφελοῦμεθα, εἶναι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἐκάναμε μόνοι μας εἰς τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἡ ψευδὴς ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ ἀπεχθέστερον ἀπὸ ὅλα τὰ ψεῦδη.

Εἶναι δυσκολώτερον πρᾶγμα νὰ ἐξαγοράσῃς κάποιον παράπτωμα, παρὰ νὰ τὸ διαπράξῃς.

Πρέπει νὰ ἔχῃς ἐξαιρετικὴν ευφροσύνην διὰ νὰ εἶσαι εἰς θέσιν ν' ἀκολουθήσῃς μίαν καλὴν συμβουλὴν.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

ΤΟ «ΑΘΟΥΡΥΒΟ ΧΑΡΤΙ»

ΞΕΡΕΤΕ ποία είναι η τελευταία εφεύρεσις ; Είναι το «αθούρυβο» χαρτί. Το αθούρυβο χαρτί εφευρέθη εις την Γερμανίαν.

Εις τὸν τόπον αὐτόν, ὅπου τόσοι ἀγαπᾶται ἡ μουσική, πολλοί, ὑπερβολικά λεπτὰίσθητοι, μελομανεῖς, παρεπονέθησαν ὅτι τὸ γόρυσμα τῶν φύλλων τῶν προγραμμάτων εἰς τὰς συναυλίας καταστρέφει τὴν μουσικὴν ἀπόλαυσιν.

Τὸ κακὸν ἐθεραπεύθη, κατασκευασθέντος ἐνὸς χαρτιοῦ ἀπὸ ροκανίδια ὀξυῖας, ψημένα στὸν ἀσβέστη. Τὸ χαρτί αὐτὸ εἶναι στερεὸν καὶ τόσο ἀπαλόν, ὥστε ὁ ἀδιδόρυτος κρότος τοῦ δὲν ἀκούεται ὅταν παίζεται καὶ ἡ πὶὸ σιγανὴ μουσική.

Δὲν μένει τώρα, πρὸς τελείαν ἱκανοποίησιν τῶν μελομανῶν αὐτῶν, παρὰ νὰ εφευρεθῇ ἕνα μηχανήμα, τὸ ὁποῖον νὰ ἀκίνητῃ τὰ πόδια τῶν ἀκροατῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κοντσέρτων.

ΠΩΛΗΤΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΤΩΝ

ΣΙ ὅροι τῆς ζωῆς εἶναι θαρεῖς εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ὅπως καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Φοιτῆται πτωχοί, δὲν ἀιστάζουσι, διὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸν πόθον νὰ σπουδάσουν, νὰ κάνουν ὅλα τὰ δυνατὰ ἐπαγγέλματα. Ἄλλοι ἐργάζονται εἰς σιδηρωτήρια, ἄλλοι γίνονται θυρωροὶ ξενοδοχείων, ἄλλοι γκαρσόνια καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὑπῆρχε καὶ κάποιο ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον τελευταίως μόλις ἤρχισαν νὰ ἐκασκοῦν μερικοὶ φοιτῆται. Ἄν τι νὰ σιδερώουν ἢ νὰ μεταφέρουν φαγητά, δίδουν τὸ αἷμα τῶν. Εἶναι ἕνα ἐπάγγελμα ὀλιγώτερον κοπιώδες καὶ ἰδίως πλέον ἐπικερδὲς τῶν ἄλλων.

Εἶναι γνωστὸν, ὅτι, ὅσους ἀπὸ μίαν μεγάλην ἐγχείρησιν, ὑπάρχουν ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι κινδυνεύουν ν' ἀποθάνουν λόγῳ ἀπώλειας αἵματος. Οἱ ἀσθενεῖς αὗτοι σωζονται διὰ τῆς διοχετεύσεως εἰς τὰς φλέβας τῶν αἵματος ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν εὐρίσκονται, ἢ μᾶλλον δὲν εὐρίσκοντο εὐκόλως, ἔως τώρα τελευταία.

Ἡ τιμὴ τοῦ πολυτιμωτέρου τῶν ὑγρῶν ἦτο μέχρι πρό τινας δέκα δολλάρια τὰ ἑκατὸν κυβικά ἑκατοστόμετρα. Φαίνεται ὅμως ὅτι παρουσιάσθησαν φοιτῆται, οἱ ὁποῖοι προσέφεραν τὸ αἷμα τῶν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀνωτέρας τιμῆς.

Φυσικὰ ἡ προσφορά αὕτη, σύμφωνα με τὸν πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἰσχύοντα νόμον τῆς ποσορῆς καὶ τῆς ζητήσεως, ἐπέφερε τὴν ἐλάττωσιν τῆς τιμῆς τοῦ αἵματος.

Αὐτὸ, ἐννοεῖται, δὲν συνέφερεν εἰς τοὺς ἄλλους φοιτῆτας, τοὺς πωλοῦντας τὸ αἷμα τῶν πρὸς 10 δολλάρια τὰ 100 κυβικά ἑκατοστόμετρα, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔσπευσαν νὰ διαμαρτυρηθοῦν.

Αἱ ἐφημερίδες τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου δημοσιεύουν τὴν διαμαρτυρίαν τῶν περιέρχων αὐτῶν ἐπαγγελματιῶν, προσθέτουσαι ὅτι δὲν εἶναι ἀπίθανον, ἂν δὲν γίνοντο δεκτὰ τὰ αἰτήματά των, νὰ ἐκτραγῇ καὶ σχετικὴ ἀπεργία.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ χειρουργοὶ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγοράζουν τὸ αἷμα τῶν «φθινοπωλητῶν», οἱ ὁποῖοι, ὡς νεώτεροι καὶ ρωμαλεότεροι, ἔχουν ἀφρονώτερον αἷμα ἀπὸ τοὺς ἀκριβοπωλητάς, δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἐξέπessαν τὸ ἐμπόρευσμά των. Ἐν τῇ καταναλώσει τὸ κέρδος !

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΠΟΥ ΕΚΛΕΙΠΕΙ

Η ΙΑΠΩΝΙΑ μεταμορφώνεται καθημερινῶς. Ὁ ὅταν ὀλέθη κανεὶς τοὺς σιδηροδρόμους ποὺ διασχίζουν τὰς πεδιάδας τῆς καὶ τὰς ἑκατοντάδας τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων, τῶν κρεμασμένων εἰς τὰς προσόψεις τῶν σπιτιῶν τῶν πόλεων τῆς, νομίζει ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Ἀλλ' εἰς τοὺς ἀγρούς δὲν παρατηρεῖται ἡ ἰδία πρόοδος. Καὶ τοῦτο διότι ἡ γῆ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν εἶναι χωρισμένη εἰς ἀπειρα κομματάκια.

Ἡ μεγάλη λεγομένη καλλιέργεια, μετὰ τὰς ἀτμοκίνητους θεριστικὰς μηχανάς τῆς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μηχανήματα, εἶναι ἀγνωστὴ ἀκόμη εἰς τὴν χώραν τῶν χρυσανθέμων.

Καὶ ὅμως πολλὰ παλαιὰ ἐπαγγέλματα ἐκλείπουν θαυμάδιον, ἐξ αἰτίας τῶν προόδων τῆς μηχανικῆς. Ἐκλείπει, π. χ. ἡ τάξις τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἐπάγγελμα τὴν ἀνόρυξιν φρεάτων. Τώρα τὸ

ἔργον αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνουν κατ' ἀποκοπὴν ἐταιρεῖαι, ἐκτελοῦσαι τὴν ἀνόρυξιν φρεάτων μετὰ τελειοποιημένα μηχανήματα, ταχύτερα καὶ εὐθιγότερα ἀπὸ πρὶν. Αἱ δὲ γυναῖκες ποὺ ἀνοίγαν τὰ πηγάδια προσλαμβάνονται τώρα εἰς τὰ ἐργαστῆρια τῆς Ὀσάκας καὶ τοῦ Γιόγκο, ὅπου ἡ ἐργασία ποὺ κάνουν δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἐπιπλέον ἐκείνης ποὺ ἐγκατέλειψαν, ἢ μᾶλλον ποὺ τὰς ἐγκατέλειψε.

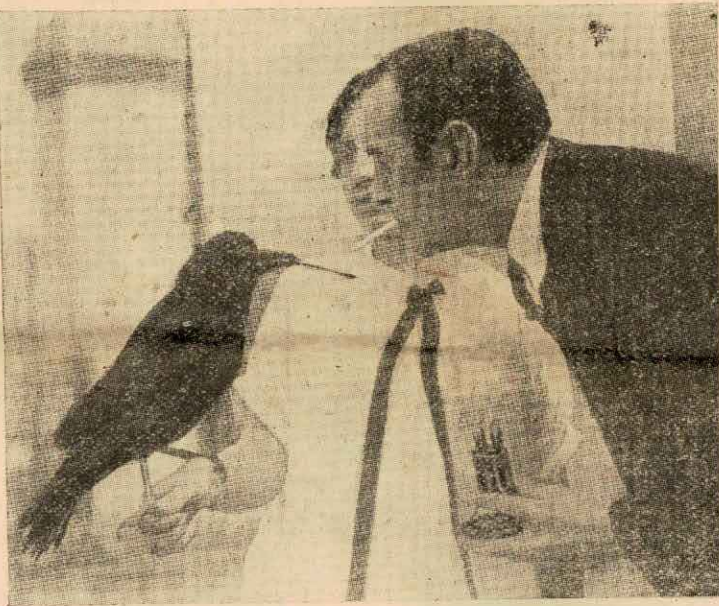
ΤΟ ΣΟΦΟ ΚΟΡΑΚΙ

Ε ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ ἐσχάτως εἰς μίαν Ἀγγλικὴν ἐφημερίδα, ὅτι ἕνα κοράκι ἠσφαλίσθη ἀντὶ 12 χιλιάδων λιρῶν στερελινῶν, δηλαδὴ ἀντὶ τεσσάρων ἑκατομμυρίων δραχμῶν !

Ἡ εἰδησις φαίνεται ἀπίθανος καὶ ὅμως εἶναι ἀληθής. Πρόκειται περὶ τοῦ κόρακος «Ντίκι», πτηνοῦ σοφοῦ, θαυμασίως γυμνασμένου, τὸ ὁποῖον δίδει ἀπὸ πολλῶν μηνῶν παραστάσεις εἰς ἵπποδρόμια καὶ αἰετούζικα-γῶλλο τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ «Ντίκι» ἔχει εἰδικευθῇ εἰς τὴν τέχνην τοῦ ταχυδακτυλογράφου καὶ εἶναι ἐπιδεξιότατος εἰς τὸ νὰ εἰπῇ λ. χ. μίαν σφαίραν καὶ νὰ τὴν ξαναπιάσῃ μετὰ τὸ ῥάφους τοῦ, ἢ νὰ παίξῃ μετὰ πιάτα ἀπὸ χαρτόνι ἢ μετὰ μικρὰ μπασιόνια, ἀκριβῶς ὅπως κάνει ἕνας πραγματικὸς ταχυδακτυλογράφος.

Φαίνεται ὅτι αἱ ἀσφαλιστικαὶ ἐταιρεῖαι ἐδίστασαν κατ' ἀρχὰς ν' ἀσφαλίσουν τὸν σοφὸν κόρακα.

Ὁ Ντίκι ἀνάπτει τὸ τσιγάρο τοῦ κυρίου του

Ἐθεώρουν ἀδύνατον τὴν βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ πουλιοῦ καὶ ἐπομένως ἐροῦντο ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ πληρώσουν 12000 λίρας διὰ τὸ πτώμα ἐνὸς οἰουδήποτε κορακιοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ παρουσίαζεν ὁ ἀσφαλιζόμενος.

Ἐπὶ τέλους μία ἐταιρεία ἐδέχθη, κατόπιν γνωμοδοτήσεως καθηγητοῦ ὀρνιθολόγου, ὅτι τὰ πόδια τῶν πουλιῶν, ἔχουν, ὅπως καὶ τὰ ἀνθρώπινα, τὰ ἰδιαίτερα τῶν ἀτομικὰ χαρακτηριστικά.

Ἐλήφθησαν λοιπὸν τὰ «αποτυπώματα» τῶν ποδιῶν τοῦ «Ντίκι» ἐπὶ εἰδικῷ χαρτῶν καὶ ἐνώπιον μαρτύρων, καὶ ἡ ἀσφάλεια ἐγένετο.

Εἰς τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα φαίνεται ὁ Ντίκι ἐκτελῶν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον εὐνοούμενα γυμνάσματα του : Τρίβει ἕνα σπέρτο εἰς τὸ κουτί καὶ προσφέρει φωτιὰ εἰς τὸν κύριόν του διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Εἰς μίαν συζητήσιν γενομένην σχετικῶς μετὰ τὴν ἀνάμειξιν τῆς γυναικὸς εἰς τὰ φιλελεύθερα ἐπαγγέλματα, ἡ Λαίδη Ἀστὼρ ἔκανε μερικὰς δηλώσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν διακρίνονται ἰσῶς διὰ τὴν μετριοφροσύνην των, ἀλλὰ πάντως δὲν στεροῦνται πρωτοτυπίας. Ἡ λαίδη Ἀστὼρ δὲν ἐδίστασε ν' ἀποφασθῇ ὅτι ἡ γυναικὶς εἶναι πολὺ ἐξυπνότερος πολλῶν ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι φημίζονται διὰ τὴν ἐξυπνάδα των, καὶ τὸ συνεπέραινε ἀπὸ τὴν εὐκολίαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἀντιλαμβάνεται πράγματα, τὰ ὁποῖα ὁ ἀνδρὶς τῆς καὶ ὁ γυῖός τῆς ἀγοῶν πολὺ νὰ τὰ καταλάβουν.

Ἀνέπτυξε δὲ τόσο ὥραϊα τὰ ἐπιχειρήματά τῆς, ὥστε μετὰ τὴν ἀγόρευσιν τῆς καταχειροκροτήθη.

ΒΟΥΤΥΡΟ.... ΨΑΡΙΩΝ

Οἱ Ἰνδοὶ τῆς Βρετανικῆς Κολομβίας καὶ τῆς Ἀλάσκας μεταχειρίζονται ἕνα εἶδος βουτύρου κατασκευαζομένου ἀπὸ τὸ λίπος ἐνὸς μικροῦ ψαριοῦ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται «οὐλιχάν».

Κάθε χρόνο, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, τὰ οὐλιχὰν γεννοῦν αὐγά. Τότε τὰ ψαρεύουν οἱ Ἰνδοί, τὰ κλείνουν μέσα εἰς ξυλίνους κυλίνδρους μετὰ μικρὰς τρύπας καὶ τὰ ἐκθέτουν γιὰ νὰ ψηθοῦν στὸν ἥλιο.

Ὅταν γίνῃ τὸ ψήσιμα, θυβρίζουν τοὺς κυλίνδρους σὲ βαρέλια γεμάτα νερό.

Ἀπὸ τῆς μικρῆς τρύπας ἐγαίνει τὸ λίπος τῶν ψαριῶν καὶ πηγνυται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

Φαίνεται ὅτι τὸ βούτυρο αὐτὸ δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἀσχημὸν, ὑπὸ τὸν ὅρον ἐννοεῖται νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς πολὺ εὐαίσθητον οὐρανίσκον....

ΚΙΝΗΤΑ ΊΝΤΑΝΣΙΓΚ

ΔΥΟ πράγματα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς πλούσιος : νὰ κατεβάσῃ τὸ μυαλὸν μὴ ἰδέα, καὶ ἡ ἰδέα αὕτη νὰ εἶναι καλὴ. (Θὰ εἰσποροῦσε μάλιστα νὰ προσθέσῃ κανεὶς, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἔχουμε ἐπινοήσῃ ἡμεῖς τὴν ἰδέαν, φθάνει νὰ εἶναι καλὴ).

Ὁ κύριος Μπαρμπούζα Μαρτινέζ, τοῦ Μπουένος-Ἀϊρες ἐπενέθησε μίαν ἰδέαν καλὴν ἀλλὰ καὶ ἀπλὴν συγχρόνως. Ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, τὴν πατρίδα τοῦ Ταγκό, δὲν ἦτο σωστὸν νὰ μὴ

ψαρεύουν οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ ὑπάλληλοι των. Πράγματι στὰ χωράφια καὶ τὰ δάση δὲν ὑπάρχουν οὔτε ὀρχήστραι, οὔτε αἰθουσαὶ χοροῦ. Καὶ ὁ εὐφροέστατος κ. Μαρτινέζ πρὸς θεράπειαν τοῦ κακοῦ, ἔκαμε τὸ ἑξῆς : Ἐβάλσε καὶ ἔρριψε εἰς τὰ μεγάλα φαστὴγὰ αὐτοκίνητα, πλάτους τριῶν μέτρων καὶ μήκους ἑξ, καὶ τῶν ὁποίων αἱ πλευραὶ ἀνοίγουν. Τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ τοποθετούμενα κοντά-κοντά, εἰς δύο τριάδας, σχηματίζουν τὸ πάτωμα μίᾶς αἰθούσης πλάτους ἐννέα μέτρων καὶ μήκους δώδεκα. Ἐνὰ ἑβδομον αὐτοκίνητον περιέχει ὅτι ἕνα συνθημιμένον μπάρ, κ' ἕνα ὀγδοον τὴν ὀρχήστραν.

Τὸ κίνητόν αὐτὸ ντάνσιγκ διασχίζει τὰ ἀπέραντα χωράφια τῆς Ἀργεντινῆς. Εἰδικοί ἀπεσταλμένοι, ἐπιβαίνοντες ταχυπόδων ἵππων εἰδοποιοῦν τοὺς γεωργοὺς περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ ντάνσιγκ. Καὶ οἱ οἱλοὶ τοῦ χοροῦ συρρέουν ἀπὸ παντοῦ. Λέγεται ὅτι ἐθεάθησαν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κίνητόν ντάνσιγκ ἄνθρωποι φέροντες εἰς τοὺς ὤμους των τῆς γυναικὸς των καὶ τῆς ἀρραβωνιαστικῆς των, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διατρέξει 200 χιλιόμετρα γιὰ νὰ χορεύουν ! Οἱ ἀληθινοὶ χορευταὶ θὰ εὐρουν ὅτι ὁ κόπος αὐτὸς εἶναι πολὺ φυσικὸς, ὅταν πρόκειται διὰ μίαν τοιαύτην ἀπόλαυσιν.

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Εἰς τὴν Σεβράνα, ὅχι μακρὰν τοῦ Μιλάνου, εὐρίσκειται ἕνα φρενοκομεῖον. Τὸ θεραπευτήριον αὐτὸ ἔχει ἕνα ἀρχιμάγειρον ἐξαιρετικῆς τέχνης, ὁ ὁποῖος πάσχει ἀπὸ μίαν τρέλλαν ἡπίας μορφῆς καὶ ἀκίνητον. Τελευταίως ὁ ἀρχιμάγειρος εὐρίσκειτο στὴν κουζίναν του, ὅταν ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομεῖου μετέβη νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ.

Τί φαίνεται αὐτοῦ μέσα ; τὸν ἠρώτησε δεῖχνοντάς του μίαν πελώριαν χύτραν γεμάτην βραστὸν νερό.

Φαίνομαι τὴν σούπα. Αὕτη τὴν στιγμήν ὅμως μοῦ ἔλθε μὴ ἰδέα : σκέπτομαι πῶς ἡ σούπα θὰ γινώσκται πολὺ πρὶν ὥραϊα ἂν σ' ἔβραζα καὶ σένα μαζί.

Καὶ λέγων αὐτὰ ὁ ἀρχιμάγειρος, ἕνας ἀντρακίλας εἰς ἐκεῖ ἐπάνω, μετὰ μετὰ δυνάμει, ἐπρόχωρησε πρὸς τὸν ἱατρὸν, ἀνθρώπον κοντὸν καὶ καχεκτικόν, ὁ ὁποῖος τὰ ἐχρεώσθηκε ἀπὸ τὸν πόδον.

Ἡ θέσις τοῦ ἦτο τραγικὴ. Νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν : Ἴσως αὐτὸ πῶς τὴν κρίσιν τῆς τρέλλας τοῦ ἀρχιμαγείρου. Αἰφνίς τοῦ ἐπῆλθε μία ἐμπνευσις :

Εἶναι θαυμασία ἡ ἰδέα σου, εἶπε. Μόνον ποῦ ἂν με βράσῃς μετὰ τὸ ροῦμα μου θὰ χαλάσῃ ἡ γεύσις τῆς σούπας. Πρέπει νὰ τὰ βγάλω.

Κἄνε γρήγορα ! διέταξεν ὁ τρέλλος.

Ἀλλ' ὁ ἱατρὸς ἐνῶ ἔβραζε τὸ σαρκάκι του, ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ τῶσκάσε.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ τέσσαρες σιδηροὶ φύλακες τοῦ φρενοκομεῖου ἔθεσαν τὸν παραίτητον ἀρχιμάγειρον εἰς ἀδυναμίαν νὰ κατασκευάσῃ τὴν ἀπὸ ἀνθρώπινον κρέας σούπαν του. Ὁ ἱατρὸς ὅμως ἠθάνατο ζήτην σχεδὸν ὅσην καὶ ἂν ἔβραζεν εἰς τὴν χύτραν.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ

ΑΛΛΟΥ είδους ταραχή και αυτή ή πληροφορία περί της έφετεινής ανδρικής μόδας. Τά κοστούμια μας θά συνηθίζονται τώρα χρωματιστά, κατά προτίμησιν δέ κόκκινα και κίτρινα. Καί θά έχουν και επιθέματα, όπως τά φορέματα των γυναικών. Μή τυχόν θά μάς δάλουν και δαντέλλας, κορδέλλας; Όστε επανερχόμεθα εις τον μεσαιώνα, έτε ενεδύνοντο και οι άνδρες με ζωηρά χρώματα.

Ός θέαμα θέσθαι θά είνε πολύ γραφικόν, διότι οι δρόμοι, τά κέντρα, αι αίθουσαι, τά θέατρα, οι κινηματογράφοι, αλλά και ή αγορά θά όμοιάζουν με ανοιχτιάτους κήπους. Ίδιαίτέρως δέν θά έκπληγούν οι πέκτροι από τό κόκκινον σακκάκι των, διότι έχουν συνηθίσει εις την κόκκινην μύτην των.

Άλλά πάλιν τό πράγμα έρχεται αρκετά έξαφνιστικόν διά τους αθηναίους, οι όποιοι επί μακρά χρόνια τώρα έχουν συνηθίσαι εις τά αύστηρά χρώματα και πρό παντός εις τό μαύρον κοστούμι.

Πράγματι, εις κανέν άλλο μέρος του κόσμου δέν φορείται τόσο πολύ τό μαύρον φόρεμα, όπως εις τάς Αθήνας, ίσως διότι εδώ έχουμε την περισσοτέραν σκόνην. Είς κλίμα με τόσο πολύ φώς και τόσην διαφάνειαν να προτιμάται τό μαύρον ένδυμα είνε αρκετά περίεργον, έκτός αν οι αθηναίοι τό φορούν εις ένδειξιν πένθους διά την σκληράν απώλειαν του πορτοφολίου των με τάς φοβέρας και ατελευτήτους υπερτιμήσεις.

Φαντασθήτε όμως ποίον τό αύριανόν θέαμα εις τους αθηναίους δρόμους. Να βλέπη τις άπλοϊκούς συνανθρώπους πολυχρώμους ως γαρδέλλια. Άλλοτε τό κόκκινον χρώμα είχε όρισθί διά την μπλούζαν των «κλητήρων», των ποτέ αστυφυλάκων, τους ύπαιους ένθυμούμεθα κατά τά παιδικά μας χρόνια. Άλλά ιδού, έτι τώρα όλοι μας μέλλομεν να γίνωμεν καρδινάλιοι. Θά άκούη τις εις τά μαγαζιά:

—Δέν έχετε, σάς παρακαλώ, ένα πολύ κτυπητότερον κόκκινον ύφασμα.

—Μάλιστα, κύριε, ιδού ένα κόκκινον φωτιά. Ούτε άριστη τομάτα δέν έχει τό χρώμα του.

—Αυτό μάλιστα. Δόστε μου τώρα να ιδω και τί φαρμακιάδες, τί δαντέλλες και τί κορδέλλες έχετε.

—Πολύ εύχαρίστως. Μήπως θέλετε, παρακαλώ, και σουτιέν;

Άς μή παραξενευώμεν. Αφού αι γυναίκες μιμούνται όλονέν περισσότερον τους άνδρας εις τους τρόπους των, εις την ένδυμασίαν των, δέν είνε δυνατόν παρά να καταλήξουν και οι άνδρες να απομιμούνται τό ένδυμα των γυναικών. Ίσως μάλιστα ή μέδα, ή όποια φαρμακιάζει αυτές τάς ιστορίας, να θέλη να εξισώση τά δύο φύλα εις εμφάνισιν όχι μόνον διά της άγορίστιας επιβολής εις τά κορίτσια, αλλά και διά της κοριτσιάστικης εις τά άγόρια. Δέν είνε άπίθανον να επιβάλη έντός όλίγου εις τους άνδρας να φορούν και φουστάνι και ύψηλά τακούνια. Τό φουστάνι άλλως τε έφόρεσε πο πολλών χιλιετηρίδων και ό ισχυρότερος των άνδρών, εις ήμίθεος, ό Ηρακλής. Ό Θεός να μάς φυλάξη να μην ιδώμεν και με ντεκολτέ τους άνδρας. Τά πάντα δύνανται τις να περιμένη από τάς άχαλινώτους ιδιοτροπίας της μόδας. Τέλος είνε εύκολόν να αξιώση να δάφονται και οι άνδρες, όπως αι γυναίκες, όποτε θά θέωμεν με κόκκινα μάγουλα και τον φούρναρχον και τον καρδουνιάρχη της συνοικίας μας.

Τά δύο φύλα θά εξισωθούν τόσο, ώστε δέν θά γνωρίζη κανείς εις την εμφάνισιν ζεύγους ποίος είνε ο σύζυγος και ποία ή σύζυγος. Άλλά τότε πως θά διακρίνουν άλλήλους γυναίκες και άνδρες, διά να κάμνουν κόρτες; Είς λίαν δέ δύσκολον θέσιν θά εύρεθών και οι στρατολόγοι, οι όποιοι θά ζητούν πιστοποιητικά και από τάς γυναίκας. Πάντως όμως έν μέγιστον προτέρημα έχει ή μέδα των χρωματιστών έφρέτος ανδρικών κοστούμιών, προκειμένου ίδίως περί του κιτρίνου χρώματος. Θά είνεθα χωρίς να τό θέλωμεν της ώρας ντυμένοι, κομψότατοι δέ και δειοί εξ ήμών θά φορούν τό εκ της πολυκαιρίας απτηνωσμένον σακκάκι των.

© ΚΑΡΥΟΦΑΥΣΤΗΣ

Η ΓΚΑΦΑ

ΕΙΣ την παρέαν τριών κυριών που είνε καθισμένες εις ένα κοσμικόν ζαχαροπλαστεϊόν, προστίθεται ο κ. Άλωπεκίδης. Είναι γνωστός εις τάς δύο εξ αυτών, οι όποιαι ήταν τον είδαν να μπαίνει εις τό ζαχαροπλαστεϊόν, τον έκάλεσαν να καθήση μαζί των, αφού του έσύστησαν την φίλην των, την κυρίαν Τυχράκου.

Η συνιδάεξις περιστρέφεται εις άσπλαχνο κοτσομπολιό. Ο Άλωπεκίδης είνε τρομερός κοτσομπολής, αλλά διά τούτο άκριβώς πολύ συμπάθης εις τάς γυναίκας.

Έξαφνα, μία από τάς φίλας λέγει με χαμόγελο εις την κυρίαν Τυχράκου, δείχνουσα ένα διαβάτην, ο όποιος έπερνούσεν έξω από τό ζαχαροπλαστεϊόν:

—Νάτος!

Ο Άλωπεκίδης στρέφεται, βλέπει και αυτός τον διαβάτην και λέγει με την συνήθη έλευθεροστομίαν του:

—Ποιός είναι πάλι αυτός ο κακομούρης που μοιάζει σαν ούρακοτάγκος;

—Μά είναι ο άνδρας μου, κύριε, άπαντα κατακόκκινη από θυμόν ή κυρία Τυχράκου.

Ο Άλωπεκίδης μένει μίαν στιγμήν άναυδος. Είχε διαπράξει τρομερή γκάφα. Άνευρίσκει όμως γρήγορα την έτοιμότητά του και λέγει:

—Τί περίεργο πράγμα! Οι άσχημότεροι σύζυγοι

Ο ΕΥΔΙΣΘΗΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Δέν ξέρεις καυμένη, Έδλαλία, τί συγκίνησιν αισθάνθηκα πρό όλίγου που έδιάβασα στην έφημερίδα, ότι εξεβράσθη στο Φάληρο τό πτώμα μιάς γυναίκας ηλικίας τριάντα ετών.

—Αν ήμουν ενώ τί θάλεγες;

—Απλούστατα. Ούάλεγα ότι ή έφημερίδα ο έκανε κατά 25 έτη νεωτέραν!

έχουν της πιο όμορφες και της πιο γοητευτικές γυναίκες.

Η κυρία Τυχράκου χαμηλώνει τά μάτια και κοκκινίζει ακόμη περισσότερον — από εύχαρίστησιν όμως τώρα!

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΕΝΝΟΗΣΙΣ

—Δέν ήλθε, κύρ Αργύρη, στο ραντεβού που είχαμε δώσει.

—Τί να σού κάμω, καυμένη, μόλις τώρα θγαίνω από την εκκλησία... Είχα καθήκον, βλέπεις, γιατί έπρόκειτο περί ενός καλού μου φίλου.

—Μπα, τον κακομούρη!

—Αυτά έχει ο κόσμος, κύρ Φώτη. Άλλοι παντρεύονται και άλλοι πεθαίνουν.

—Μά πως την έπαθε, τέλος πάντων;

—Μά... όπως τόσοι άλλοι. Έχώρεψε μία βραδυά δυνατά. Έπειδή, αυτός και ή ντάμα του, ένα κορίτσι νόστιμο, εξεστάθησαν πολύ, έπήγαν στο μπουφέ, ήπιαν παγωμένα ποτά και έπειτα έκάθησαν στον κήπο για να ξεδρώσουν. Έκανε εκεί δυνατή μιά εύχαριστη δροσιά, και έμειναν πολλήν ώρα κουβεντιάζοντας.

—Ε, λοιπόν;

—Δέν έφρειάζετο και περισσότερο... Καί τώρα έρχομαι από την εκκλησία.

—Είχε πάει πολλές κόσμος στην κηδεία σου;

—Ποιά κηδεία, βρε άδελφέ; Γάμος έγινε!

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΟΙΧΤΟΧΕΡΗ

Πρόσωπα

Ο κ. Θάνος Άνοιχτοχέρης, άγαμος, εξητάρης. Ο φίλος του, Η σπιτονοικοκυρά του.

Ο φίλος. — Βρε άδελφέ, Θανάση, τί κάθεται και ψήνεται στην Αθήνα με τέτοια ζεστή και δέν πηγαινείς σε καμμία έξοχη να δροσιθής;

Άνοιχτοχέρης. — Έχω πάντοτε την ιδέα πως τό δροσερώτερον μέρος της Ελλάδος είναι ή Αθήνα. Συχαίνομαι φοβερά, εξ άλλου, την διαμονήν εις τά ξενοδοχεία των λουτροπόλεων και λοιπών έξοχών μας, όπου είσαι υποχρεωμένος να συναναστρέφσαι ανθρώπους, τους όποιους πολλάκις αντιπαθείς και όπου ζαλίζεσαι από την πολυκοσμίαν και από τον θόρυβον, αντί της ήσυχίας που πηγαίνεις να εύρης.

Ο φίλος. — Έν τούτοις...

Άνοιχτοχέρης. — Είς αυτό τό ζήτημα αι γνώμαι μου είναι άσάλευτοι. Έδώ, στο σπιτάκι μου, έχω όλας τάς αναπαύσεις μου, την ήσυχίαν μου, την συντροφιάν των διδλίων μου. Ο δρόμος εύτυχώς είναι ήσυχος και από τους πιο καθαρούς.

Ο φίλος. — Πραγματικώς, τό σπίτι σου είνε υπό πᾶσαν έποψιν αναπαυτικόν.

Άνοιχτοχέρης. — Μία μόνον ένόχλησις με ήπείλησε: Τά παιδιά της σπιτονοικοκυράς, που κατοικεί στο κάτω πάτωμα. Αφού έκαμαν εξετάσεις και έπαυσαν τά μαθήματα, έμειναν όλην την ήμέραν στο σπίτι και έχαλούσαν τον κόσμο με της φωνές και τά παιχνίδια των.

Ο φίλος. — Α, δυσάρεστον αυτό.

Άνοιχτοχέρης. — Εύτυχώς διώρθωσα τά πράγματα.

Ο φίλος. — Με τί τρόπο; Είπες στη σπιτονοικοκυρά σου να τά περιορίση;

Άνοιχτοχέρης. — Κάθς άλλο! Τό σπίτι τό κατώ, προστατευόμενος από τό ένοικιοστάσιον. Αν ή σπιτονοικοκυρά μου, ή όποια εύχαρίστως θά έβλεπε να της τό άδειάσω, έπαιρνε μυρωδιά ότι με ένοχλούν τά παιδιά της, θά τά έβαζε να κάμνουν μεγαλύτερη άνησυχία, για να με ανάγκαση να φύγω.

Ο φίλος. — Λοιπόν, πως τά κατάφερες;

Άνοιχτοχέρης. — Έπεισα την σπιτονοικοκυρά μου να τά στείλη εις ένα νησί των Κυκλάδων, εις μίαν θείαν των, παραστήσας ζωηρώς τό μεγάλο καλό που θά έκανεν ή θάλασσα εις την ύγειαν των. Έννοείται ότι, επειδή είναι πτωχή γυναίκα, έδωκα εγώ τά λεπτά που έχρειάζοντο για τά έξοδα του ταξιδιού.

Ο φίλος. — Έξώδεψες, με εξησφάλισες την ήσυχία σου και την εύγνωμοσύνη της σπιτονοικοκυράς σου.

Άνοιχτοχέρης. — Άκριβώς.

(Άκούεται κτύπημα εις την πόρτα και μιά φωνή: — Κύριε Άνοιχτοχέρη, μπορώ να μπώ;)

Άνοιχτοχέρης. (προς τον φίλον του). — Η σπιτονοικοκυρά. (Με χαλαρό φωνος). Έμπα, κυρά Πέτραίνα.

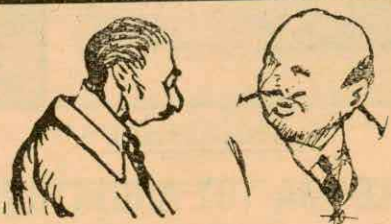
Κυρά Πέτραίνα (είσερχομένη). — Άντίσας, κύριε Άνοιχτοχέρη, σήμερα έλαβα γράμμα από τό νησί. Τά παιδιά μου γράφουν να σάς πω πολλά πολλά χαιρετίσματα.

Άνοιχτοχέρης. — Εύχαριστώ, κυρά Πέτραίνα. Πως περνούν; Είναι εύχαριστημένα;

Κυρά Πέτραίνα. — Πολύ εύχαριστημένα, ξετρελλαμένα. (Με χαρά σιωπή). Μόνον εγώ στενοχωριόμαι...

Άνοιχτοχέρης. — Γιατί κυρά Πέτραίνα;

Κυρά Πέτραίνα. — Θωμάει τά παιδιά. Πλήττω μόνη μου μέσα στο σπίτι. Η διασκέδασις μου ήτανε να τά βλέπω να παίζουν, τά φωνάζουν, να τραγουδούν γύρω μου, και τώρα με έχει πιάσει μία φοβερή μελαγχολία. Γι' αυτό κ' εγώ έμηνυσα της άδελφής μου που μένει στον Πειραιά να μου στείλη τά τρία παιδιά της να μείνουν μαζί μου όσο διασπνμα θά λείπουν τά δικά μου στο νησί... Από αύριο λοιπόν τό σπίτι θά πάρη νέα ζωή. Καί είναι κάτι ζωηρά παιδιά αυτά τά ανηψάκια μου! Πολύ περισσότερο από τά δικά μου... Σεις, που αγαπάτε τόσο τά παιδιά, κύριε Άνοιχτοχέρη, θά τ' άκού-

Ο ΣΟΤΗΡ

—Γενναίε άνθρωπε ! Τί εύγενή αισθήματα σε ώθησαν να σώσης αυτόν τον δυστυχή άνθρωπον που επνίγεται ;
—Νά σās πώ : του είχα δανείση ένα κοστούμι του μπάνιου.

σετε αύριο πώς θα κάνουν και θα μέ συγχαρηίτε για την ιδέα που είχα να διώξω την μελαγχολία και την έρμηιά που έδερνεν αυτόν το καιρό το σπίτι μας !

ΑΣΤΟΣ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

ΕΝΑΣ Πατρινός, ένας Καλαματιανός και ένας Βολιώτης, είχαν γευματίσει θαυμάσια εις ένα από τα καλλίτερα ξενοδοχεία των Αθηνών, και επιναν τον καφέ τους, συνομιλούντες επί διαφόρων θεμάτων φιλολογικών και καλλιτεχνικών.

Ο Πατρινός, για να κάνει εντύπωση εις τους συνδαιτημένους του, τους διηγήθη το εξής :

—Είχαμε άλλοτε, είπε, στάς Πάτρας, έναν θαυμάσιο ζωγράφο, φαντασθήτε ότι, σάν τον Απελλή, έζωγράφισε ένα τασιμπι σταφύλια και εκρέμασε τον πίνακά του στο παράθυρο του εργαστηρίου του. Άλλ' όταν ήθέλησε να δείξη το έργο του σε κάτι φίλους του για να το θαυμάσουν, είδεν ότι σπουργίτια εοράμμιζαν τον πίνακά του, τόσο φυσικά ήσαν τα σταφύλια !

—Δέν είναι βέβαια κακός ο ζωγράφος σας, άλλ' ήμεις στόν τόπον μας είχαμεν έναν καλλίτερον, είπεν ο Καλαματιανός. Έξέθεσεν ένα τοπίον του Βορείου Πόλου, τόσο φυσικόν, τέτοιαις ομοιότητος με τα μέρη εκείνα, ώστε για να το θαυμάση κανείς έπρεπε να φορέση επανωφόρι !

—Ού, άστεια πράγματα, είπε τότε ο Βολιώτης μειδιών περιφρονητικώς : είναι μαθητούδια οί ζωγράφοι σας, μπροστά στόν δικό μας ζωγράφο. Κάποτε έκαμε το πορτραίτο ενός καπνεμπόρου. Έ, λοιπόν το πορτραίτο αυτό ήτανε τόσο φυσικό, ώστε αυτοί που το άγόρασαν ήσαν υποχρεωμένοι να το ξυρίζουν μέρα παρά μέρα !

ΕΥΘΥΜΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

ΤΑ ΠΟΥΡΑ

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ τραπέζιτης Παραδόπουλος καλεί τέσσαρας ήθοποιους ν' απαγγείλουν και να τραγουδήσουν κατά την μεγαλοπρεπή έσπερίδα που δίδει εις το μέγαρόν του.

Ο ένας εξ αυτών, ο Σκουντούφλης, είχε πάει και άλλοτε εις το μέγαρον του Παραδοπούλου και διηγείται εις τους άλλους συντρόφους του τās εντυπώσεις του.

—Απ' όλα πιο πολύ μου άρσαν τα πούρα του Παραδοπούλου, λέγει.

—Λίγο μ' ενδιαφέρει γι' αυτό, άπαντ' ένας εκ των συνάδελφων του.

—Ούτε έμένα, λέγει ο δεύτερος.

—Ούτε κ' έμένα, λέγει ο τρίτος.

—Αφού είναι έτσι, θα μου κάμειτε τη χάρι να πάρη καθένας το πούρο που θα του προσφέρη ο Παραδόπουλος, και να μου τα δώσετε όλα, όταν βγούμε έξω.

—Σύμφωνοι.

Μετά το τέλος της έσπερίδος, ο Παραδόπουλος έπλησίασε τους ήθοποιους και έδωκεν εις έκαστον από ένα φάκελλον, περιέχοντα την συμφωνηθείσαν αμοιβήν.

—Κόριοι, σās εύχαριστώ, τους είπε.

—Τους ώμίλησα για τα πούρα σας, του λέγει χαμογελών ο Σκουντούφλης.

—Ά ! εύχαρίστως.

Και ο τραπέζιτης επανέρχεται με ένα κουτί θαυμασίων πούρων, τεραστίων, φουσκωτών, ξανθών, με χρυσό δακτυλίδι.

—Πάρτε, παρακαλώ.

Οί τρεις ήθοποιοι παίρνουν από ένα πούρο.

—Βλέπω, λέγει ο Σκουντούφλης, ότι τα μάτια των λάμπουν από επιθυμίαν να πάρουν άλλο ένα.

—Πάρτε, φίλοι μου, πάρτε, λέγει ο τραπέζιτης.

Οί τρεις ήθοποιοι παίρνουν από ένα πούρο ακόμη.

—Και σείς, κ. Σκουντούφλη, πάρτε και σείς.

Ο Σκουντούφλης παίρνει ένα.

—Μά πάρτε και σείς δύο, όπως οί συνάδελφοί σας.

—Ά, όχι ! εύχαριστώ. Εγώ παίρνω μόνον ένα, γιατί ξέρω τους κανόνες της εθιμοτυπίας που πρέπει κανείς ν' ακολουθή όταν βρίσκεται σε καλόν κόσμον ! Το να πάρω δύο πούρα θα ήτο έλλειψις καλής ανατροφής !

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Σύγκρισις

—Ξέρεις, Τοτό, να μάς πής γιατί ή γή τρέμει καμιά φορά ;

—Βέβαια, γιατί ! γιατί είναι πολύ γρηά.

Ο φόβος του μικρού

Ο γι α τ ρ ό ς . — Έμπρός, παιδί μου, θγάλε τη γλώσσα σου.

Ο μ ι κ ρ ό ς . — Δέν μπορώ, κύριε, θα μου της θρέξη ο μπαμπάς.

Ο άτακτος Τοτός

Η μ α μ ά . — Τοτό, είσαι άνυπόφορος. Θα το πω στόν πατέρα σου.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

—Η γυναίκα που πήρε ο Φιδάκης είναι πάρα πολύ κοντή γι' αυτόν. Για να της μιλήση πρέπει να σκύψη και να κάμη μάλιστα μεγάλην κλίσιν.

—Μά γι' αυτό ακριβώς είπαν ότι επαντρεύθηκεν από κλίσιν...

Το τ ό ς . — Έτσι είναι ή γυναίκες... Δέν μπορούν να κρατήσουν μυστικό.

Η συμβουλή του Γιαννάκη

Ο ιεροκλήρξ, προτού άρχισή το κήρυμα, έρωτ' τους παρευρισκομένους εις την εκκλησίαν :

—Τί θέλετε να σās πώ, σήμερα ;

—Όσο μπορείτε λιγώτερα, άπαντ' ο μικρός Γιαννάκης, που πηγαίνει πάντα δια της βίας εις την εκκλησίαν.

Μάθημα ζωολογίας

—Ποιό είναι παιδί μου το ζώον που πλησιάζει περισσότερο τόν άνθρωπο ;

—Ο ψύλλος, κύριε καθηγητά.

Αποκάλυψις

—Όταν φιλοῦνε κανέναν, μπαμπά, τόν φιλοῦνε στα μάγουλα ;

—Ναί, παιδί μου.

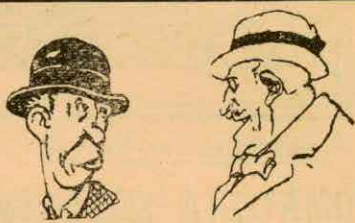

Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΣ

—Παρντόν, κύριε, πόσα χιλιόμετρα είναι από δω έως το Χαλάνδρι ; Ξέρετε, έχω να πάω από πέρσι σ' αυτό το χωριό.

—Μά... έσα και πέρσι.

—Με συγχωρείτε, ενόμισα πως ηύξησαν κι' αυτά, όπως όλα τα πράγματα.

Ο ΑΤΥΧΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

—Έγασα την γυναίκα μου στη θάλασσα, τώρα που γυρίζω από την Κρήτη.

—Μά πώς επνίγηκε ; Την επήρε κανένα κύμα ;

—Όχι, ένας πλοίαρχος.

—Μά γιατί τότε ο κύριος Μενίδης φιλεί τη μαμά στο λαιμό ;

Το διαφανές σώμα

Η δ α σ κ α λ α . — Κική, τί θα πη διαφανές σώμα ;

Κ ι κ ή . — Όταν μπορεί κανείς να ιδη μέσα από αυτό.

Η δ α σ κ α λ α . — Πές μου ένα παράδειγμα ;

Κ ι κ ή . — Η κλειδαρότρυπα.

ΟΙ ΔΕΚΑΡΕΣ ΠΟΥ ΑΥΞΑΝΟΥΝ

Σ ΤΟΝ δρόμο, ένα χαμίνι πλησιάζει ένα διαδότην.

—Κύριος, δώσε μου δέκα δεκάρες, σε παρακαλώ.

—Δέκα δεκάρες ; Γιατί τόσα λίγα ; Δέν συμβιβάζεσαι με δύο - τρεις ;

—Άκου που σου λέω, κύριε. Δώσε μου της δέκα, να ιδής ότι θα της κάνω δέκα πέντε.

—Πώς θα τα καταφέρης ;

—Θά ιδής, δώσε μου ως τόσο της δέκα δεκάρες.

Ο κύριος δίνει στο χαμίνι το ζητηθέν ποσόν. Το χαμίνι πάει σ' ένα κοντινό άρτοποιείο, αγοράζει ένα κομμάτι ψωμί και επιστρέφει.

—Νά τα ρέστα σας, λέγει, δίδων πέντε δεκάρες στόν κύριο.

—Έ, καλά, και οί δεκαπέντε δεκάρες που μου είπες ;

—Μά δέν ξέρεις λοιπόν λογαριασμό ; Πέντε δεκάρες που πληρώσα γι' αυτή τη φέτα το ψωμί, πέντε που σου επιστρέφω, και πέντε που εκράτησε ο ψωμάς, πόσες κάνουν ; Δέν κάνουν δέκα πέντε ;

ΚΡΑΤΕΙ ΥΨΗΛΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗΝ

Δ ΤΟ πλανόδιον πωλητάι συναντώνται στόν δρόμο, εις την είσοδον του χωριού.

—Πώς τα καταφέρνεις, λέγει ο ένας, και πουλεις τόσο φτηνά της σκουπες σου ;

—Θά στό πώ, άπαντ' ο άλλος. Κλέβω το ξύλο με το όποιον της φτιάνω...

—Ηλίθιε, αυτός δέν είναι λόγος να της πουλής φτηνά. Εγώ της κλέβω όλόκληρες, και όμως δέν κατεβάζω της τιμές μου...

ΖΗΤΗΜΑ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Ε ΙΣ ένα θεατρώνην, ο όποιος είναι καταχρεωμένος και δέν πληρώνει ποτέ τα χρέη του, είπε μια μέρα κάποιος φίλος του :

—Άγαπητέ μου, αν μ' επαισαναν το κατόπιν τόσοι δανειστές, όπως εμένα, δέν θά έβγαίνα ποτέ έξω.

—Μά γιατί, φίλε μου ; απήντησεν εκπληκτος ο θεατρώνης. Με τους δανειστές μου δέν συναντώμαι ποτέ. Εγώ πηγαίω με αυτοκίνητο και αυτοί πεζοί !...

ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΛΟΓΟ

Ε ΝΑΣ γέρος χωρικός, με πονηρό πρόσωπο, περιγ' νη στόν δρόμο, σέρνοντας πίσω του ένα κακομοίρικο γέρινο άλογο, το όποιον προχωρεί με κόπον.

—Δέν είναι περίφημο το άλογό σου, μπαμπά-θωμά. Είναι κοκκαλιάρικο, λαχανιασμένο, μόλις στέκεται στα πόδια του... Μήπως είναι άρρωστο ;

—Μπα, δέν είναι άρρωστο, αλλά δέν έχει τύχη.

—Έπεσε ;

—Όχι, δέν είναι καθόλου τυχερό στο παίγνιδι.

—Σε τί παίγνιδι ;

—Νά, βάζω στοίχημα μαζί του για τον κ' που θα κάνει. Αν κάνει καλό καιρό το δίνω διπλή δόσι κριθάρι, και αν κάνει κακοκαιρία χάνει κι' αυτό που τρώγει.

—Έ, λοιπόν ;

—Λοιπόν, είναι πέντε μέρες τώρα που χάνει...

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης σελίδος)

σώπου του πόσον θυμωμένος ἦτο μὲ τὸν ἐαυτὸ του ποῦ μὲ εἶχεν ἔτσι φανερώσει τὰ σχέδιά του.

Τὸ εἶχε κάνει γιὰ νὰ μὲ φοβίσῃ, νομίζω, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ συγχρόνως τὴν δολοφονική του δίψα, καὶ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ λάθος ἐπέπρωτο νὰ τοῦ κοστίσῃ ἀκριβῶς, ὅπως τοῦ ἤρμοζεν ἄλλως τε.

Ἦλν' ἀντίστατο εἰς τὴν ἐνστικτὴν του αὐτὸ τῆς ὑπερλεπτομένης θηριωδίας, θὰ εἰμπορούσε νὰ θάλλῃ τὴν κἀνὴν τοῦ περιστρόφου του εἰς τὸν κορτάφον μου καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ, μιὰ στιγμή πού δὲν θὰ εὑρίσκα τὸν καιρὸ νὰ προφυλαχθῶ. Τώρα ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ πονηρευθῇ καὶ νὰ ὑποκριθῇ γιὰ νὰ κἀνὴν ὅ,τι ἤθελε, γιατί, χάρις εἰς τὰ δύο μου χέρια, τὸν κρατοῦσα εἰς ἀπόστασιν.

Αἰφνης ἓνα ἀπὸ τὰ χέρια μου ἔσφιξε δυνατὰ τὴν κἀνὴν τοῦ ὅπλου τοῦ κακούργου. Ὁ Θεὸς μόνον θὰ εἰμπορούσε νὰ εἰπῇ πῶς ἔγινε αὐτό, καὶ σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο ἐπρόξενε μεγαλειτέραν ἐκπλήξιν.

Τὸ μόνον ποῦ θυμοῦμαι, εἶναι ἡ ἐντύπωσις ποῦ μοῦ ἔκανε τὸ λεῖο ἀτσάλι, ποῦ δύσκολα κατάρθων· νὰ κρατήσω, κρῦο τὴν πρώτη στιγμή σὰν ἓνα κομμάτι πάγου, ἀλλὰ ζεστό, σὰν ἀναμμένο κάρβουνο μετὰ μιὰ στιγμή. Τότε ἐκατάλαβα ὅτι εἶχε πυροβολήσει δύο φορές, καὶ ἐρήχθηκα σὰν τρελλὸς στὴν πάλῃ, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἔτρεχεν ἱλιγγιωδῶς.

Ἦτο δυνατότερος ἀπὸ μένα. Μὲ συμπαρέσυρε.

Ἐγλύστρησα μαζί του κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Ἐβαλε τὰ δύο τοῦ γόνατα ἐπάνω στὸ στήθος μου καὶ μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του μοῦ ἔδωκε δύο χτυπήματα στὸ πρόσωπο, ὅλ' αὐτὰ δὲ χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα κατάρθωσα νὰ κρατήσω ἀρκούντως μακριὰ ἀπὸ μένα τὸ περιστρόφο ποῦ ἐκάπνιζε.

Ἦτο ἡ μόνη μου φροντίς. Δὲν ἐσκεπτόμην τίποτε ἄλλο ἀπλῶς. Δι' αὐτὸ ἐφρόντιζα καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ νυκτερινὸς ἀέρας εἰσέβαλεν ἔξωφρα εἰς τὸ διαμερίσμα μου.

Δὲν εἶχα παρατηρήσει ὅτι εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ πόρτα ἐνῶ ἔτρεχαμε ἀστραπιαίως μέσα στὰ σκότη. Καὶ δὲν τὴν ἤκουσα νὰ ξανακλειθῇ, ἐνῶ ἐπάνω μας ἐνεφανίζετο ἓνας γίγας μὲ ἓνα μαλακὸ καπέλλο καὶ μ' ἓνα ἐπανωφόρι περιέργου χρώματος.

—Εἶναι αὐτός! εἶναι ὁ Τσάντλερ, ὁ δολοφόνος ποῦ ζητεῖ ἡ ἀστυνομία! ἐφώναζε μὲ θαυμαστὴν ἐτοιμότητα πνεύματος ὁ ἀπαίσιος κακούργος, δειχνοτάς με.

Ἀλλὰ δύο δυνατό χέρια τὸν ἐτίναξαν ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα. Τὰ δύο μας πρόσωπα εὐρίσκοντο τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Ἡ ἀμφιβολία τοῦ ἀστυνομικοῦ δὲν διήρκεσε πολὺ.

—Μὴν τὸν κακοποιήσετε! ἐφώναζε, ἐνῶ συγχρόνως κατέφευγα σὲ μιὰ γωνίᾳ τοῦ διαμερίσματος, κρατῶν τὸ περιστρόφον στὰ χέρια.

—Νὰ τοῦ κάνω κακό; ἀνέκραγεν ὁ ἀστυνομικός. Δὲν ὑπόχρεῖ τέτοιος κίνδυνος. Δὲν θὰ ἤθελε νὰ ἐγείσω οὔτε μιὰ τρίχα τοῦ κεφαλιοῦ του!

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχε τὸν τόνον ἐντομολόγου, ποῦ συνέλαβε κάποιον σπάνιον ἔντομον.

Δὲν εἶχα καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ παρασταθῶ στὴ δίκη, ἀλλ' ἡ κλήσις ποῦ μοῦ ἐστάλη μὲ ὑπεχρέωσε νὰ προσέλθω ὡς μάρτυς, καὶ ἀφοῦ ἔκανα τὴν κατάθεσίν μου, δὲν εἰμπούρεσα ν' ἀφήσω τὴν αἰθούσαν τοῦ δικαστηρίου, πρὶν ἀκούσω τὴν ἀπόφασιν.

Ἐπῆγα καὶ τὰς ἐπομένους ἡμέρας εἰς τὸ Δικαστήριον, ὅσον διήρκεσεν ἡ δίκη. Τὸ ζήτημα τῆς ὁμοιότητός μου μὲ τὸν Τσάντλερ ἐξαπατηρῆσθαι δευτερεῖον εἰς τὸ δικαστήριον. Ἄλλως τε ἐγὼ μὲν εἶχα ξυρίσει τὸ μικρὸ μου μουστάκι, ὁ δὲ Τσάντλερ εἶχεν ἀφήσει νὰ φυτρώσουν τὰ γένειά του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, ἡ φωτογραφία του, ποῦ καὶ ἐγὼ ἴδious τὴν εἶχα ἐκλάβει γιὰ δική μου, ἦτο περισσότερον γνωστὴ παρ' ὅτι τὸ πρωτότυπον εἰς τοὺς ὀλίγους ποῦ κατάρθωσαν νὰ παραστοῦν εἰς τὴν διαδίκασίαν.

Ἡ δίκη ἐτελείωσε μιὰ φθινοπωρινὴ βραδεῖα. Ὁ Τσάντλερ ἤκουσε θαρραλέα τὴν καταδίκην του, ἠρνήθη ἀκόμη μίαν φοράν τὴν ἐνοχὴν του, καὶ κατόπιν ἐξηφανίσθη διὰ παντός ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Ἐβγήκα εἰς τὸν δρόμον μετὰ τῶν πρώτων. Ἦτο μιὰ ὥραία βραδεῖα τοῦ φθινοπορίου καὶ ὁ κόσμος ἐκυκλοφοροῦσεν εὐθυμὸς εἰς τὸ Φλίτ-Στρίτ.

Ἐἶχα σκοπὸ νὰ γυρίσω πεζὸς στὸ σπίτι μου, ἀλλ' ὅταν ἤκουσα τὴν παρατήρησιν ποῦ ἔκανε στὸν ἄνδρα τῆς μιᾶς διαδαιτυμένης κυρίας, ἡ ὁποία παρεμείρισε ζωηρῶς ὅταν μὲ εἶδεν, ἐσήκωσα ἀμέσως τὴν ὀμπρέλλα μου καὶ ἐφώναζε ἓνα ἀμᾶξι.

—ὦ, μὰ κύτταζε, εἶχε φωνάζει ἡ κυρία, φαίνεται ὅτι ἀθώωσαν τὸν Τσάντλερ!

Ε. ΧΟΡΝΟΥΓΚ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Διπλωματοῦχος τῆς ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ε. Δ. Ρ.

Ἐπὶ τετραετίαν εἰδικῶς σπουδάζας εἰς Παρίσιους καὶ ἐξασηθεὶς εἰς τὰ Στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεία τῶν Παρισίων Lariboisière et st. Antoine. Ἐργασθεὶς ἐπ' ἀρχετὸν εἰς Ὀδοντοϊατρεῖα Μασσαλίας καὶ Λυώνος. Θεραπεύει μὲ ἐγγύησιν μὲ ὀλιγοήμερον ἀνώδυνον καὶ ριζικὴν θεραπείαν ὅλας τὰς παθήσεις τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων. Οὐλίτιδας καὶ Στοματίτιδας ἐντὸς 10 μόνον ἡμερῶν μὲ ἐγγύησιν θεραπείας. Ὀρθοδοντικὰ καὶ ἄλλα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὅλων νέων μεθόδων ἐπιστημονικῶν τὸ πρῶτον ἐφαρμοζομένων ἐνταῦθα.

Λέγεται 9—12 καὶ 2—7 ἢ ἐπὶ συνεντεύξει.

51 Ὁδὸς Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 51 (Πάτωμα 2ον)

Ἡλιος, Ἄνεμος καὶ Σκότης δὲν θὰ ἐπηρεάσουν τὸ δέρμα σας μὲ τὴν τακτικὴν χρῆσιν τῆς ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΚΡΕΜΑΣ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ Η ΚΑΛΥΝΤΙΚΗ ΑΛΟΙΦΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΕΒΕΛΑΚΗ (ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΥ)

Ἐγκριμένη πρὸς τοῦ Βασιλικοῦ Ἑλληνικοῦ Ἱατροσυνεδρίου
ΑΘΗΝΑΙ ΟΔΟΣ ΔΙΟΛΟΥ 66

Θέλετε νὰ ἐξαλείψετε τὰς πανάδας, φακίδας (πιτσιλάδας) καὶ τὰ πύωδα ἐξανθήματα τοῦ προσώπου; Θέλετε νὰ ἐξαλείψετε τὰς ρυτίδας; Αἱ μελαχροινὰί θέλετε νὰ λευκανθῇτε;

Θέλετε νὰ διατηρῆται ἐν γένει τὸ πρόσωπόν σας λευκόν, στιλπνόν καὶ δροσερόν; Προμηθευθῆτε τὴν γνωστὴν καλλυντικὴν ἀλοιφὴν Γ. Ρεβελάκη, Φαρμακοποιοῦ, Διόλου 66.

Βεβαία καὶ ἀσφαλὴς ἡ ἐπιτυχία.

Πρὸς ἀποφυγὴν παραποιήσεων τῆς καλλυντικῆς ἀλοιφῆς, δηλοῦμεν ὅτι ἡ γνησίᾳ ἀλοιφῇ φέρει ἐπὶ τοῦ δοχείου τὴν φωτογραφίαν τοῦ κ. Ρεβελάκη. Τιμὴ τῆς μὲν καλλυντικῆς δραχ. 6, διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχμ. 7,50 καὶ 8, τοῦ δὲ καλλυντικοῦ σαπῶνος δραχ. 6,50.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΛΛ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

“Ο ΘΕΑΤΗΣ,”

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΣ 20.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Λαρυγγό-ρινο-ωτολόγος Ιατρός

Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Λέγεται 10 - 12 καὶ 4 - 6. Πλατ.

Ὁμονοίας Ὁδ. Ἀώρου 8α

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΣΕΝΑΙ ΚΟΙΛΙΑΣ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΛΑΥΒΡΙΟΥ

Ι. ΚΑΡΟΚΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

3—5 μ.μ.

Καποδιστριαίου 39—Ἀθήναι

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΚΟΣ 5 %

Καταθέσεις ιδιωτών Δρ. 65.000.000
Αποθεματικόν » 5.000.000

Δέχεται καταθέσεις από 1—25000 δραχμών.

Ἡ ἐπιστροφή οἰουδήποτε ποσοῦ χρημάτων γίνεται εἰς πρῶ-
την ζήτησιν.

Ὁ καταθέτης δύναται νὰ ἐνεργῇ τὰς δοσοληψίας του εἰς 250
Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους μόνος του ἢ δι' ἀντιπροσώπου.

Οὐδεὶς φόρος ἢ τέλος χαρτοσήμου ἐπιβαρύνει τὰς δοσοληψίας.

Ἐκ τῶν καταθέσεων 2000 δραχμαὶ δὲν κατάσχονται ἐπὶ
οὐδεμιᾷ αἰτίᾳ.

ΚΑΤΑΘΕΣΑΤΕ

ΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

“ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ,, ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ

Εἰς τὸ πρότυπον μέγα ραφεῖ-
ον γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς
πεφημισμένης Κωνσταντινουπο-
λίτιδος Κας Ἀνδρονίκης πω-
λεῖται ἡ ἐξαισία καὶ ὑπέροχος
θαφὴ τῆς κόρης ΣΟΥΛΤΑ-
ΝΙΕ. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος
τῆς. Χρῆσις ἀπλουστάτη. Δι-
άρκεια μακρά. Ἰδιαίτερον δια-
μέρισμα διὰ θαφὴν. Αἱ ἐκ τῶν
ἐπαρχιῶν παραγγελίαι ἐκτε-
λοῦνται ἀμέσως.

Κα ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ
ΓΩΝΙΑ ΑΧΑΡΜΩΝ ΚΑΙ ΑΒΕΡΩΦ 32

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ ΟΔΟΣ ΤΡΙΚΟΡΦΟΝ 2 (Πάροδος Γ' 7) βρείον) ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 4-55

Γίνονται δεκταὶ ἐπίτοκοι ἐκτελουμέ-
νον τοῦ τοκετοῦ των ὑπὸ ἀσθηρὰν ἁ-
σηψίαν καὶ ἀντισηψίαν συμφώνως πρὸς
τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης. Ἐπί-
σης κάσχουσαι ἐκ γυναικολογικῶν νο-
σημάτων.

Οἰκία εὐάερος, εὐήλιος καὶ ἡλεκτρο-
φώτιστος. — Περιτοίχισις οἰκογενειακῇ,
τροφὴ κλήρης καὶ καθαρά.

Αἱ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ‘ΣΙΓΓΕΡ, ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΤΕΛΕΙΩΣ ΟΤΑΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ:

Βελόνας ΣΙΓΓΕΡ
Κλωστὰς ΣΙΓΓΕΡ
Ἐλατὸν ΣΙΓΓΕΡ
Ἐξαρτήματα ΣΙΓΓΕΡ

ἐὰν παρουσιασθῇ ἐλάττωμά τι
εἰς τὴν Ραπτομηχανήν

ΣΙΓΓΕΡ

ἀναθέσατε τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς
εἰς μηχανικὸν τοῦ Καταστήμα-
τος «ΣΙΓΓΕΡ», οὐδέποτε δὲ
εἰς ἄλλον ξένον μηχανικόν.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ Α. ΚΑΜΠΑ

Τζώρτζ 6, Πλατεῖα Κάνιγ-
γος. Τηλέφωνον 30-74.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Τελεία ἀφαίρεσις περιττῶν τρι-
χῶν προσώπου καὶ σώματος, ὡς
καὶ διαφόρων στιγμάτων παρ’
εἰδικοῦ ραδιολόγου.

4 — 7 μ.μ.

ΑΛΤ ≡ ΣΤΑ ≡ ΠΛΕΚΤΑ ≡ ΕΠΙΠΛΑ ≡ ΤΣΟΥΤΣΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 16

ΠΩΛΩ ΚΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Ἀπὸ δραχ. 1000 - 50000

Με δραχ. 500 γίνεσθε κάτοχοι

ἐνὸς σαλονιοῦ δραχ. 1500

Ζητοῦνται ἐργάται καὶ ἐργάτριαι
εἰδικοί

ΚΥΡΙΑ Ε. Α. ΚΑΜΠΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Τοκετοί, Στερώσεις, Μητρίτιδες, Χρό-
νιοι κατάρροι, Σπυρίγμα, Κυστίτιδες
κ. λ. π. δι’ ἰδιαίτερας μεθόδου με κα-
ταληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Πλατεῖα Κάνιγγος (Τζώρτζ 6) 8-7 μ. μ.
Ἀρ. Τηλ. 30-74

